

Giới thiệu Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư

Truyện Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư của tác giả Diệp Tiểu có thể coi là phần hai của Tam sinh ước, nhân vật chính của truyện chính là con Phurong hoàng tai quái Phurong Âm cùng Dạ Tịch nguyên quân - hai tội đồ đã phá ban chành vận mệnh của các bác vai chính ở phần I ấy. Nói thế chắc chúng ta cũng đoán được, hài thôi rồi, cũng có ngược và đặc biệt, đây bắt ngờ.

Nữ chủ từ đầu đến cuối yêu hai người: đầu tiên là Thanh Hòa, đến sau là Dạ Tịch (Thái Uyên). Nhưng cuối cùng mới biết, dù hai người đó có tình với nàng đi chăng nữa thì từ đầu đến cuối cũng chỉ là màn kịch để trợ Thái Uyên ma thân trở về mà thôi.

Đây là một hồi chấp nhất, vượt qua ngàn vạn năm, dây dưa vấn vít. Để quân Phurong tộc kiêu ngạo, vì lịch kiếp mà vương vào khúc mắc với tiểu Ma vương Tiên giới. Hồng Hoang khô cằn, trường kiếm của người thiếu niên chấn cho nàng một lần thiên kiếp, khiến nàng đơn thuần ngã vào yêu. Thế nhưng, dưới trời hoa đào mưa hạnh, vị tôn thần thượng cổ là nàng lại chớp mí cười yếu ớt trong nỗi thống khổ tột cùng. Hắn nói, ví bằng chỉ cầu vui vẻ nhất thời, chẳng uổng cuộc đời ngắn ngủi nên cứ mặc sức phong lưu.

Thanh Hòa là bạn của cha nữ chính, khi nữ chính còn bé đã tỏ ra rất chịu đựng nàng, thậm chí từng trêu đùa khi nữ chính lớn lên sẽ cưới nàng. Chính vì thế nữ chính khi đến tuổi thiếu nữ đã theo đuổi hắn, bày tỏ nguyện vọng muốn hắn cưới nàng...nhưng hắn không chấp nhận. Sau đó, trong một trận chiến tiên ma hắn đã hi sinh thân mình để cứu nữ chính, trở thành một giấc mộng ghi tâm của nàng, và cũng vì thế nàng không từ bất cứ điều gì để tỵ hồn cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Phurong Âm đứng trước Đài Luân Hồi với vẻ mặt ngưng trọng đầy hồi hộp.

Bên cạnh là phu nhân đảo chủ Bồng Lai đảo kiêm Tư chủ U Minh Phủ đã mọc cánh phi thăng thành thượng thần từ lâu - Diệp Tiểu - đang tiến đến vỗ vai nàng trấn an, nói một cách đầy thâm ý: “Đừng do dự nữa, nhảy đi, người cũng có phải lần đầu đâu.”

Phurong Âm xoay đầu lại, hiếm khi nghiêm túc chỉ vào cái thứ đang tỏa sáng lấp lánh...ờ...tạm gọi là ‘hố’ gì đó mà hỏi: “Các người có chắc đây là Đài Luân Hồi chứ không phải miệng núi lửa?”

Giản Hề Thiên quân xông lên gạt đầu: “Chắc, ta lấy đầu của Thiên đế Mặc Tử Dạ ra đánh cược với người, đây khẳng định là Đài Luân Hồi.”

Phurong Âm nhú mày, liếc Giản Hề một cái hoàn toàn không tin nhiệm, lại trượt đến cạnh Đại Miêu Tiên quân này giờ không nói gì, thành khẩn nói: “Đại Miêu, ta chỉ tin có mình người thôi!”

Đại Miêu luôn luôn đáng tin gạt đầu: “Cứ tin ở ta, người có thể nhảy!”

Phurong Âm ngược mắt nhìn trời, lòng đầy đau thương.

Kể ra, đối với một thần tiên sống hơn mười vạn năm vẫn chỉ là một thượng tiên mà nói, chỉ một lần nhảy xuống Đài Luân Hồi mà đã băn khoăn lo nghĩ thế này, hoàn toàn không phải do nàng làm ra vẻ, mà là nàng phải xác định khẳng định cho chắc chắn mới có thể đảm bảo cho số kiếp ‘tuyệt đối không có sai lầm’ của nàng sắp tới.

Phurong Âm nay đã tròn mười ba vạn tuổi, thân là Đế quân Phurong tộc mà lại chỉ là một thượng tiên, chuyện này cũng chẳng phải ngẫu nhiên. Nhớ lại tám vạn năm trước, lúc đó nàng vừa tròn năm vạn tuổi, vừa đúng lúc đại chiến thần ma kết thúc. Nàng lúc ấy đang ở chiến trường, đột nhiên có người vội vàng quỳnh quáng chạy lại nói với nàng: “Đế quân, kiếp số phi thăng của người đã đến, nhanh đi lịch kiếp đi!!!”

Thần tiên phi thăng căn cơ duyên, nàng cuối cùng cũng chờ được cơ duyên này, sao không vui sướng cho được? Thế nhưng khi đó tất cả mọi người đều đang ra trận, Đài Luân Hồi chẳng ai canh giữ, vì thế Tọa tiên thủy dùng để xuống trần làm gì có, nàng thật sự không biết làm sao. Cũng may, tiểu tiên này rất hiểu chuyện, thấy nàng lúng túng thì khăng khải nói: “Đế quân đừng lo, Tọa tiên thủy tiểu tiên có mang cho Đế quân đây, Đế quân chỉ cần thẳng hướng bắc đến Đài Luân Hồi rồi tự động hạ giới là được.”

Chuyện vốn vô cùng đơn giản, vì thế Phurong Âm hí ha hí hửng uống xong Tọa tiên thủy rồi hóa thành Phurong Hoàng bay về phía nam (tác giả: “Vâng, bạn không lầm đâu, nàng bay về phía nam đây a!!!”), bay một lúc lâu, cuối cùng cũng thấy được một ngọn núi có cái ‘hố tiên’ trên đỉnh, tuy có xấu xí nhưng đúng là có khí tức tiên gia. Vì thế nàng vui mừng kêu một tiếng, nhắm mắt cắm đầu lao thẳng xuống.

Sau đó là quá trình rơi tự do.

Sau đó nữa, nàng cảm thấy có từng đợt khí nóng phả vào mặt, lúc ấy nàng còn nghĩ, Đài Luân Hồi nóng thật...

Nhưng chờ đến khi trong không khí lan tỏa thứ mùi quen thuộc, nàng không thể không mở mắt ra, rồi, nham thạch nóng chảy đang gài trong gang tấc!!!

Nàng sợ tới mức niệm chú vọt về sau ba trượng, nhưng nàng đã quên, vừa mới uống Tọa tiên thủy, tiên lực của nàng đã bị phong bế. Vì thế sau ba trượng nàng bị dừng lại, rồi tiếp tục lao thẳng xuống lòng nham thạch đang sục sôi.

Người ta thường nói Phượng Hoàng tắm lửa mà bất tử.

Điều này là thật nhưng dù có là bất tử cũng sẽ tàn tạ mất thôi. Bởi đó, giữa dòng nham thạch nóng nàng đau khổ vùng vẫy hòng vỗ cánh bay lên trời.

Nhưng phía sau, một con chim đen thui đã vọt tới trước mặt nàng đón được nàng trong giây phút sắp chìm xuống nham thạch!

Nàng ngẩng đầu đang định nổi trận lôi đình mắng đối phương, kết quả đối phương bỗng dùng móng gấp cổ nàng, ngậm vào rồi đáp xuống một tảng đá.

Mặt nàng đen như đáy nồi.

Nàng đường đường là Đế quân Phượng tộc, thế mà lại bị con chim đen xì này ngậm vào mỏ?

Nhưng đối phương cũng rất an phận, đặt nàng xuống tảng đá xong thì ngoan ngoãn đứng bên cạnh, không nói không rằng.

Nàng đang muốn mắng vài câu thì chợt nghe có tiếng huyền não cùng tiếng chửi rủa ồn ào, sau đó có đoàn quân Ma tộc chạy qua miệng núi lửa.

Nàng sợ đến run người, giờ ngay cả cái vùng nham thạch nhỏ xíu này nàng còn không bay ra được, nếu bị phát hiện thì chắc sẽ được đem hầm canh quá.

Nhưng kỳ quái là, con chim bên cạnh nàng đây cũng run rẩy. Phượng Âm buồn bực, ta là thần tiên, ta là thần tiên tiếng tăm lừng lẫy trên thiên đình, ta thấy ma tộc mà run thì còn hiểu được, con chim như người run rẩy cái nỗi gì?

Nhưng chốc lát nàng đã hiểu ra.

Sau khi đoàn quân Ma tộc càn quét qua rồi rời khỏi, Hắc Điều này bỗng giữ lòng, đặc ý vênh vào nói với nàng: “Được Bản nguyên quân cứu là hồng phúc cho con quạ đen người rồi đấy!” (ảnh run vì cười đầy mồ)

Phượng Âm lúc ấy thiếu chút bùng ra máu, há mồm gào lên: “Cứu bản Đế quân là phúc khí của người thì có!”

Hắc Điều thoáng kinh hoàng nhìn nàng. Đúng, là kinh hoàng!

Giữa lúc Phượng Âm đang tự hào về thân phận Đế quân Phượng tộc thì đối phương vỗ vỗ cánh, tiếc hận nói: “Nhìn người tu vi cũng không cao, tuổi còn trẻ mà ngu si hoang tưởng, thật đáng thương thay!”

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đế người khởi tới

Đương nhiên, nguyện vọng này phỏng chừng phải rất lâu sau này Phượng Âm mới có thể thực hiện được.

Phượng Âm nghe được tiếng chơi mặt chược của mình thì ngược lên trời thở dài, nghĩ thật thê thảm.

Lần lịch kiếp này nàng đã thành công đầu thai làm một con gà rừng, hơn nữa còn là một con gà rừng kết tinh tình yêu của gà rừng Quý Châu và Lạc Dương. Từ khi sinh ra, bên tai nàng đã quanh quẩn tiếng mặt chược của lão mẹ và tiếng thở dài của lão cha, tu luyện đã hai trăm năm mà pháp thuật của nàng không tiến bộ được chút nào, ngược lại chỉ học được tuyệt kỹ của mẹ nàng.

Cha mẹ nàng không có học vấn, đặt tên đều dựa theo thứ tự, phía sau thêm chữ ‘Kê’ là xong. Nhà của nàng tổng cộng có bốn huynh muội, một ca ca hai tỷ tỷ, nàng là đứa nhỏ nhất nên tên của nàng là Yêu Kê (tức Gà Út). Vì thế mỗi lần chơi mặt chược, khi lão mẹ nàng rống to “Yêu Kê!”, phản ứng đầu tiên của nàng không phải xem bài mà là trả lời đồng dạc, “Có!”.

Thời điểm nàng sinh ra, giới gà rừng đang tiến hành kế hoạch hoá gia đình, cha mẹ nàng vốn tính sinh nàng xong rồi thôi, nhưng khi nàng hai trăm tuổi, cha mẹ ân ái bất cẩn lại mang thai.

Lão mẹ nàng mang thai ba mươi năm, mới vừa sinh hạ một quả trứng. Lúc đầu, Phượng Âm cảm thấy lão mẹ lần này mang thai nhất định không phải một con gà rừng bình thường mà là gà rừng Na Tra. Nhưng đến lúc con gà rừng kia ra đời, Phượng Âm lại bị hờ hững. Nàng trầm mặc nhìn con gà con lông vàng thuần chủng với cái vẻ vô cùng quen thuộc kia, một lúc lâu thật lâu sau mới hỏi, “Người tới đây làm gì?”

Tiểu hoàng kê mới sinh vô cùng bình tĩnh nhìn nàng, chậm rãi nói: “Chơi mạt chược với đám Hề Hề bị thua, đầu thai đến đây chơi một chút!”

Phượng Âm im lặng thờ dài một tiếng rồi quay đầu đi. Vào lúc tiểu hoàng kê như trút được gánh nặng mà thở phào, nàng thẳng thắn đuổi chân, nháy mắt làm đầy lên một tầng bụi mù, đá lăn tiểu hoàng kê ra xa mấy trượng. Cha mẹ huynh tỷ nàng bị tiếng động bên này thu hút, khi thấy nàng to lớn và tiểu hoàng kê gầy yếu đáng thương, Đại Kê lập tức nói: “Yêu Kê, sao muội lại bắt nạt muội muội?”

Phượng Âm mặc kệ bọn họ, nàng sao có thể nói cho đám gà rừng này biết, nàng không phải muốn bắt nạt nàng ta mà chỉ muốn bóp chết nàng ta thôi? Vì vậy nàng chọn cách ngậm miệng. Lão cha nàng thờ dài than vãn: “Ta đã nói các ngươi đừng có ngày nào cũng chỉ lo chơi mạt chược, các ngươi xem, Yêu Kê vốn tính tình hoạt bát đều bị trò mạt chược của các ngươi làm cho nóng nảy rồi kia. Được rồi, ta lấy thân phận người làm chủ gia đình tuyên bố, từ hôm nay trở đi, nhà chúng ta không cho phép chơi mạt chược nữa.”

Lời lão cha nói nhỏ đến nỗi chỉ mình cha nghe được. Đương nhiên, cho dù mọi người nghe thấy cũng sẽ làm bộ như không nghe, dù sao trong nhà này, địa vị tối cao không phải cha họ mà chính là mạt chược. Giờ phút này, tiểu hoàng kê mới sinh đã làm cho họ rời khỏi bàn mạt chược được một chỗc đã chuyện hiếm có khó gặp rồi.

“A, nhà chúng ta lần đầu tiên có hoàng kê thuần chủng!” lão mẹ nàng nhìn tiểu hoàng kê cười đến sáng lạn. Chúng huynh muội đều phụ họa, khen tiểu hoàng kê này đáng yêu dễ thương nhất trên đời. Thân là đại ca, Đại Kê nói: “Ban đầu khi Yêu Kê sinh ra đã một thân hồng mao, ta còn tưởng nhất định không có con gà nào đáng yêu hơn Yêu Kê nữa chứ. Bây giờ xem ra, quả là không có đáng yêu nhất, chỉ có đáng yêu hơn thôi hahaha~”

“Đúng vậy! Đúng vậy, tiểu muội muội đáng yêu chết đi được!” nhị tỷ Nhị Kê vội góp vui, còn nhân cơ hội sờ mó lông của tiểu hoàng kê, rồi quay đầu hỏi lão mẹ nàng: “Mẹ, tiểu muội muội gọi là gì?”

“Việc này...” lão mẹ nàng trầm ngâm chỉ chốc lát, nhìn Phượng Âm, lại nhìn quân mạt chược Quý Dương còn đang đánh dở trên bàn, do dự nói, “Nếu không thì gọi là Xung Phong đi?”

Vừa dứt lời, bọn họ lập tức nhìn thấy tiểu hoàng kê cứng người nhìn lão mẹ họ chớp chớp mắt rồi ‘rầm’, ngã lăn xuống lòng bàn tay của lão cha.

“A, Xung Phong Kê nghe thấy tên hay quá đã vui mừng ngắt xiu rồi!” Tam Kê hưng phấn chọt chọt tiểu hoàng kê đang nằm trong tay lão cha họ, cảm thán. Mọi người đều gật đầu phụ họa, lão mẹ nàng mang tiểu hoàng kê thả xuống cạnh Phượng Âm, đoạn vỗ đầu hai đứa mà bảo: “Yêu Kê, con phải chăm sóc Xung Phong Kê cho tốt đó, chúng ta đi chơi mạt chược đây.”

Nói xong cũng không chờ nàng trả lời, đoàn người rỗng rần vui vẻ kéo về bàn mạt chược, chỉ còn nàng cùng tiểu hoàng kê mắt to trừng mắt nhỏ.

Trùng mắt nhìn nhau hồi lâu, tiểu hoàng kê nói: “Tỷ, mất muội đau!”

Nàng hừ mũi, tiểu hoàng kê lập tức bị khí từ mũi nàng phun ra thổi lăn mấy vòng. Nhưng tiểu hoàng kê thật là kiên cường, đã nhanh chóng chạy lại bên nàng tiếp tục bình tĩnh nhìn nàng.

“Ngươi rốt cuộc là đến làm gì?” Phượng Âm từ dưới ngực thò ra một cái móng vuốt tà ác, liếc tiểu hoàng kê lưu manh nham nhở bên cạnh nói: “Tiểu Tiểu, mười kiếp của ngươi vừa qua, mới trở về thiên đình không bao lâu, không cùng phu quân ngươi quán quýt thiên miên mà lại đến nơi hoang dã này của ta làm gì? Tính nói chuyện các ngươi đã lừa ta vào súc sinh đạo hả, ta đại nhân đại lượng không so đo tính toán nhiều, ngươi cũng không cần vì áy náy mà đi theo ta đồng cam cộng khổ, chỉ cần trở về giúp ta đánh vài tên là được rồi. Haiz, ngươi sao lại cứ nhìn ta như thế? Đừng có trách ta không nói trước với ngươi, ngươi bây giờ chỉ là một tiểu hoàng kê mới sinh thôi.”

Phượng Âm dùng móng vuốt vẽ nên cái dáng quả táo của Diệp Tiểu, lại dùng móng vuốt chỉ đáng gà rừng cao lớn gấp đôi của mình nói: “Còn ta, là một con gà rừng tinh trưởng thành hai trăm tuổi. Chỉ cần một cái móng vuốt của ta đã có thể giẫm chết ngươi, đừng có dùng ánh mắt đó mà nhìn ta, bằng không ta sẽ... không, nhân, tâm!”

“Phượng tỷ thân ái...” Diệp Tiểu hít sâu vài cái, cố gắng bình ổn tâm tình của mình: “Ta không phải đến đồng cam cộng khổ với ngươi...”

“Ồ, ta biết,” Phượng Âm gật đầu mỉm cười: “Ta thấy, ngươi làm gì có lương tâm. Ngươi đã nói vậy thì đến làm gì?”

“Khụ khụ, là như thế này,” Trên mặt tiểu hoàng kê cố gắng bày ra một bộ nghiêm túc: “Khi ngươi nhảy vào súc sinh đạo, mệnh cách ban đầu Quán Thanh U viết cho ngươi đã không dùng được nữa. Chờ nàng viết lại mệnh cách cho ngươi xong, lại phát hiện ‘thiên mệnh thư’ của ngươi không hiện chữ. Một tháng trước, thiên mệnh thư đã tự hiện lên vài chữ...”

“Chữ gì?” Phượng Âm tò mò áp sát lại Diệp Tiểu. Diệp Tiểu nhìn thân hình không lồ của nàng lại kim lòng không động mà thụt lùi, để mình có cảm giác an toàn đã mới nói: “Quán Thanh U chưa nói, nhưng nàng muốn trong chúng ta phải có một người đi theo ngươi vào súc sinh đạo, đảm đương một con tiểu hoàng kê. Nàng nói trong mệnh cách của ngươi cần phải có một con gà vàng để thúc đẩy tình tiết vô kịch.”

“Cho nên...”

“Ta cùng Hề Hề, Đại Miêu và Mộc Từ Du đánh mạt chược ba mươi ngày, ta thua...” Nói xong, trong con mắt đen kịt của tiểu hoàng kê lóe lên tia sáng phản hận, nắm chặt móng gà nho nhỏ mà rằng: “Vì để giữ được tiết khố của ta, ta đã tới rồi!”

“À, hóa ra là thế!”

Phượng Âm rất mệt về ‘ta đã hiểu rồi!’ mà găt gù, vốn muốn lấy tay xoa đầu nàng, lại phát hiện mình không có tay mà tức tối bỏ xuống.

Nàng không thể không tỏ vẻ buồn bực, Diệp Tiểu lại ngạc nhiên: “Ta nói này, sao ngươi vẫn cái bộ dạng này vậy? Cả nhà ngươi đều biến thành người cả rồi, ngươi vẫn còn làm gà rừng là sao?”

Lời còn chưa dứt Phượng Âm đã nổi cơn thịnh nộ.

Khi nàng còn làm thần tiên, uất ức làm thượng tiên cả đời cũng không sao, dù gì khi đó pháp lực của nàng vẫn tăng đều đều, tạm coi là tinh anh của Thiên giới. Làm kẻ đứng đầu tứ tiểu bá vương của thiên đình, không có chút tài năng sao có thể tung hoành?

Nhưng hiện tại, nàng làm gà rừng, không có chút phẩm chất tốt đẹp nào cũng thôi đi, vì sao ngay cả thiên tư thông minh cũng không trả lại cho nàng!!!

Bởi vì nàng khắc khổ tu luyện hai trăm năm mà ngay cả việc biến thành người cũng không làm được, nàng đã bị không ít gà rừng trong tộc cười nhạo. Có một lần nàng nhện không được phần nộ rống lên: “Khi lão tử còn làm Phượng Hoàng, các ngươi ngay cả trứng cũng còn chưa có nhá!”, lão mẹ nàng khóc lóc ôm nàng đến y quán của gà rừng khám bệnh, nước mắt nước mũi tèm lem nói với đại phu, nàng vì bị kỳ thị nên tâm lý không bình thường, có phải đã sinh ra chứng hoang tưởng rồi không?

Hoang tưởng cái đầu ngươi...

Khi đó nàng thiếu chút nữa đã gào lên.

Nhưng nàng vẫn có lý trí. Cho nên tiếp tục im lặng, tiếp tục tinh thần sa sút, những ngày tháng vừa im lặng vừa sa sút tinh thần dần trôi qua.

Nàng nghĩ, có lẽ đây là lịch kiếp trong truyền thuyết...

Người khác trải qua tình kiếp, còn nàng... là kiếp làm gà rừng cả đời...

Dù sao, nếu nàng vẫn duy trì dáng vẻ này, muốn yêu con người cũng quá là khó khăn; mà bắt nàng yêu một con gà rừng, còn phải cùng con gà rừng ấy thành hôn sinh con, còn khó khăn hơn. Yêu đương đã không được thì miễn bàn tình kiếp...

Hay là, kế hoạch lịch kiếp lần này của nàng lại bị lỡ nữa...

Bởi vậy, khi Diệp Tiểu nhắc đến chuyện này nàng thật sự nổi giận rồi. Chỉ còn thiếu điều chỉ vào mặt nàng ta mà gào to: “Mẹ nội ngươi, lão tử đã bị các ngươi ngu xuẩn hại chết!”

Đương nhiên, tuy rằng không làm vậy nhưng Phượng Âm vẫn mang tư tưởng trả thù...

Nàng dùng cái đuôi lăn qua lăn lại Diệp Tiểu vài vòng, rồi xoay người bỏ về ổ của nàng. Nàng nằm trong ổ lật qua lật lại, lục lợi lung tung mới lục ra được một cái ná cũ kỹ.

Cái ná vừa thô vừa lớn, đủ để bắn viên đạn to bằng quả táo. Nàng xách cái ná ra ngoài cửa, vào sân, cắm xuống đất, rồi ngoắc tay với Diệp Tiểu “Lại đây.”

“Ngươi muốn làm gì?”

Diệp Tiểu cảnh giác lui từng bước. Phượng Âm nheo mắt ngoắc tiếp: “Thân ái, đến đây nào~”

“Không bao giờ!” Diệp Tiểu chạy lui hai bước nữa. Phượng Âm lần này xoay người lại hét mặt với Diệp Tiểu, “Ngươi không đến?”

“Ta khẳng định, nhất định... A a a a a!!!” Diệp Tiểu còn chưa nói xong đã thấy Phượng Âm lao lại. Diệp Tiểu sợ tới mức dùng đôi cánh nhỏ ôm đầu chạy loạn, Phượng Âm hùng hổ đuổi theo sát nút. Hai người... à không, hai con gà ngươi chạy ta rượt chốc lát, Diệp Tiểu đã bị Phượng Âm ngậm vào mỏ.

Rồi nàng bị Phượng Âm bỏ vào cái ná.

Phượng Âm dùng cánh làm tay, vừa cố định ná vừa kéo căng dây.

Diệp Tiểu có cảm giác không ổn...

“Tỷ, tỷ muốn làm gì?”

Phượng Âm hí hóp mắt, tâm tình rất tốt nói: “Ngươi đoán xem!”

Nhìn phía trước có một tấm ván gỗ và một hình tròn, Diệp Tiểu hoảng sợ mở to mắt. Phượng Âm cười cười, gật đầu nói: “Ngươi luôn thông minh mà, ta cũng nghĩ như ngươi đấy!”

Nói xong, Phượng Âm thả dây ra, tiểu hoàng kê nháy mắt bắn ra như một viên đạn lao thẳng về phía tấm ván gỗ.

“Thật vậy á aaa!!!”

Diệp Tiểu điên cuồng hét lên, cả mình đập vào tấm gỗ bật ngược trở lại, rầm rầm, nàng bị cả tấm ván gỗ đè phía dưới.

Nàng bị đè tới mức búng ra một ngụm máu tươi, trong lúc đầu óc choáng váng vẫn kịp nghe lão cha nàng kêu lên sợ hãi: “Yêu Kê, con đang làm gì đó?!!”

“Dạ? Chơi trò chơi thôi mà cha.” Phụng Âm trả lời vô tội.

“Trò chơi gì?” Giọng lão cha nàng xa xăm. Phụng Âm cười ác: “Gà con nổi giận...”

Lão cha chán chường, “Yêu Kê, chơi... sao có thể lấy muối muối ra mà chơi được?”

Phụng Âm hồn nhiên ngây thơ: “Mẹ đặt cho muối muối cái tên Xung Phong Kê, con chỉ muốn làm cho muối ấy danh xứng như người thôi mà!”

Diệp Tiểu nằm dưới tấm ván, lại nôn ra một ngụm máu tươi nữa, run rẩy nói “Cha... Con sắp không ổn rồi...”

Đồng thời, Diệp Tiểu âm thầm ân cần thăm hỏi đám người Quán Thanh U, Mộc Tử Du.

Mụ nội các người... vì sao rùi ro thê thảm luôn là ta chứ!!!

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cho người hết giả vờ

Trò chơi gà con phần nộ mang đến cho Diệp Tiểu một vết thương nặng nề, nàng bị gãy hai cái xương sườn, nằm liệt tại giường.

Đối với một con gà con mới sinh mà nói, chuyện này thật quá tàn nhẫn. Bởi vậy Phụng Âm đã bị cả nhà khiển trách, đồng thời phạt nàng phải chăm sóc Xung Phong Kê Diệp Tiểu.

“Được!” Phụng Âm cười tủm tỉm nhận lời. Ngày hôm sau, nàng phải đi kiếm cái ăn cho Diệp Tiểu. Nàng cố ý tìm cho Diệp Tiểu một đồng giun đầy ụ, hôm đó đã làm Diệp Tiểu ghê tởm đến mức bữa ăn trước khi nhảy xuống Đài Luân Hồi thiếu chút nữa cũng nôn cả ra.

Ngày hôm sau nữa, nàng son sắt thề thốt với cả nhà, cam đoan: “Ta nhất định sẽ tìm được món ngon khiến Xung Phong Kê vui vẻ!”

Nói xong, nàng xuất môn.

Nàng đi qua một ngọn núi rồi lại một ngọn núi nữa, nàng quyết tâm phải tìm bằng được cho Diệp Tiểu loài sâu ghê tởm nhất trên đời này... mà loài sâu ấy ở ngay trên ngọn núi đối diện nhà nàng.

Nàng sáng sớm đã xuất phát, đến trưa mới bò lên đến được ngọn núi sừng sững. Nàng nghỉ phải nghỉ ngơi một chút, bèn dựa vào một thân cây nhắm mắt.

Lúc ấy, trời trong nắng ấm, mây trắng bồng bênh, hoa thơm chim hót, phối hợp với miếng bánh mì lớn và chai nước trong tay Phụng Âm khiến nàng cảm thấy, cuộc đời, ôi thật đáng sống!

Trong khung cảnh nên thơ an bình thế này, nàng đã thiếp đi. Dù đã là gà rừng nhiều năm rồi nhưng dáng ngủ của nàng vẫn giống con người. Nàng dựa vào thân cây phía sau, hai móng vuốt giang ra, trái phải dùng cánh ôm rịt bánh mì và nước, nhìn thật kỳ dị!

Vì thế có người đi ngang qua đã bị tư thế ngủ khác thường này của nàng hấp dẫn.

Đối phương nghiên cứu nàng một lát, thấp giọng lầm bầm: “Tuy con gà rừng này cũng thú vị nhưng vẫn không bằng no bụng.”

Giọng nói mát lạnh như khe suối trong núi sâu, rất êm tai, lại... rất quen thuộc.

Trong lúc mơ ngủ, Phụng Âm đã bị giọng nói này làm giật mình, gượng chống con mắt mơ màng lên, lập tức...

Nàng thấy được gì?!!

Chuyện này là thế nào?!!

Không đâu không đâu, nhất định là nàng đang nằm mơ! Nhất định là như vậy!

Hắn hần hần hần hần...Hắn vì sao lại ở đây!!!

Người trước mắt mặc một thân trường sam màu xanh bằng vải thô, đầu đội nón rơm, lưng đeo túi vải, tay còn đang cầm một thanh gậy trúc. Nếu không phải bên hông giắt một thanh trường kiếm, đích thực sẽ làm người ta tưởng lầm hắn là đại phu lên núi tìm thuốc.

Hắn dịu dàng mỉm cười nhìn nàng, trên khuôn mặt vốn dĩ đã tuấn tú anh khí lại càng thêm nhu hòa. Đôi mắt phượng hẹp dài, con ngươi ngập đầy sung sướng như vừa gặp được mỹ nhân trong lòng, ai thấy... không, gà rừng tâm thần dao động...

Nhưng, không đúng!

Chỉ mê mang trong sắc đẹp chói lát, Phượng Âm lập tức phản ứng lại, bằng kinh nghiệm nhiều lần giao thủ giữa nàng và hắn, hắn không bao giờ cười với người khác, lại càng không cười với nữ nhân, nếu hắn có cười với ai, nhất định sẽ nảy sinh chuyện không tốt đẹp gì!

Lúc này hắn lại đang cười với nàng, còn nàng... chỉ là con gà rừng...

Chuyện này là thế nào?

Phượng Âm hoảng sợ nhìn đối phương, trong đầu suy nghĩ đến trăm ngàn khả năng.

Ví dụ như nhìn Dạ Tịch Nguyên quân vẻ ngoài đạo mạo nhưng lại thích nhân thú??

A, không đúng, không đúng! Rất không hợp lý...

“A, gà trong núi này thật thú vị,” nhìn Phượng Âm ngây người, Dạ Tịch nhếch mép, thần sắc càng thêm cân nhắc rồi nói tiếp: “Bắp thịt săn chắc mập mạp, lông tơ óng ả, bữa chiều nay sẽ phong phú đây.”

Bữa chiều!

Từ trọng điểm đây rồi!

Phượng Âm thông minh tuyệt đỉnh thoát cái đã hiểu ra, nàng bất giác bắt chước bộ dạng mấy ngày nay của Diệp Tiểu.

Nàng giang cánh ôm vào đầu rồi chạy như điên như cuồng về phía nhà mình.

“Khanh khách khanh khách khanh khách...”

Phượng Âm hét âm lên.

Lão cha, lão mẹ, Tiểu Tiểu, cứu mạng mau!!! Nếu không sẽ thành bữa chiều thật đó! Khanh khách khanh khách...

Nhìn bóng dáng đang chạy như bay cuốn tung bụi mù cả một góc trời trước mặt, Dạ Tịch lặng người, một lát sau, hắn nhếch miệng cười đến rạn rờ: “Cũng tốt, bắt một con gà rừng từ từ ăn cũng không tệ!”

Nói xong, hắn nhanh chóng đi theo Phượng Âm đang chạy bán sống bán chết, quát to: “Đừng chạy!”

Khi đi Phượng Âm mất cả buổi sáng nhưng khi trở về lại chỉ mất một khắc đồng hồ.

Một khắc sau, Phượng Âm như một viên đạn vọt vào nhà, ôm chặt đầu run rẩy bên giường Diệp Tiểu.

“Này, người động kinh hả?” Đang ôm một quả táo lớn giống mình gặm cắn, Diệp Tiểu ngơ ngác, Phượng Âm vẫn ôm đầu nói: “Xong đời, xong đời rồi, tên hồn dân Dạ Tịch đã đến đây!”

“Cũng không phải Thiên Lô đến, người sợ cái gì?” Diệp Tiểu liếc nàng một cái, tiếp tục gặm táo. Nhưng trong khoảnh khắc, Phượng Âm đang ôm đầu đột nhiên dùng cánh bám chặt thành giường, vẻ mặt thống khổ kêu: “Cứu...ta...”

Diệp Tiểu kinh ngạc nhìn nàng níu giường mình, từng chút từng chút một, không cam tâm tình nguyện bị người ta tha ra khỏi động, cùng ra ngoài...còn có cả mình và giường.

Khi bị lôi ra ngoài, Diệp Tiểu cảm thấy rất sợ hãi, sau đó nàng vừa nhấc đầu đã thấy Dạ Tịch ngược sáng đứng đó, kim quang tỏa sáng đang cầm thanh gậy trúc giống như một Sơn đại vương tươi cười đáng sợ với nàng và Phượng Âm.

“Con gà này hơi nhỏ... không bỏ giết răng!” Dạ Tịch làm bầm, Diệp Tiểu ôm quả táo rằm một cái, lộn cổ từ trên giường xuống. Ngay sau đó, Diệp Tiểu nhào vào Phượng Âm, hai tỷ muội ôm nhau cùng run lẩy bẩy.

“Khanh khách, bây giờ ta mới cảm thấy người là muội muội của ta...” Phượng Âm vừa vui vừa buồn.

“Khanh khách, tỷ, mau che cho muội...”

Phượng Âm: “...”

“Được rồi,” nhìn hai con gà rừng đang run rẩy, Dạ Tịch thở dài, tháo kiếm bên hông xuống, để nguyên vỏ cắm xuống đất, chỉ chốc lát khuôn viên mười dặm quanh nhà các nàng đều rung chuyển. Vợ chồng gà rừng quả nhiên bị kinh động, lập tức mang theo ba đứa con đang còn chơi mệt chực vọt ra. Gà chưa đến, tiếng đã đến trước, giọng lão mẹ giận dữ vang lên: “Kẻ nào dám ở địa bàn của lão nương...”

Nói đến đây, đột nhiên im bất.

Lão mẹ vừa thấy nam tử trước mặt tiên khí lượn lờ thì chân đã mềm nhũn, vô cùng hèn nhát quỳ xuống.

Nàng quỳ rồi, cả nhà gà rừng cũng quỳ theo.

Dạ Tịch cười rất vui vẻ: “A, hóa ra là người thân của gà rừng tinh? Vừa khéo, mấy ngày qua ta ở trong núi, thư đồng nhà ta đã lạc mất, vậy các người hầu hạ ta cũng được.”

“Đại tiên... Đại tiên... giá lâm... giá lâm hàn xá, tiểu nhân mong còn không được... Vinh hạnh...”

Nhìn thấy đại nhân vật, gà rừng cha nói chuyện cũng cà lăm.

Dạ Tịch không buồn để ý, chỉ cười cười rồi chuyển mắt đến Phượng Âm còn đang run sợ: “Nói xem, đây là con người?”

“Tiểu nữ... Yêu Kê...” Gà rừng cha tiếp tục cà lăm. Dạ Tịch ngồi xuống vuốt lông chim bóng mượt của Phượng Âm nói: “Nuôi rất tốt, bây giờ còn chưa hóa thành người được sao?”

“Tiểu nữ... căn cơ... căn cơ... nông cạn...”

“Ồ, vậy à,” Dạ Tịch gật đầu, vẻ mặt đứng đắn nói: “Trời sinh vạn vật đều có chức trách, nếu không hóa thành người được thì hãy làm tròn chức trách, đêm nay nướng đi!”

“Hà?!”

Cả nhà gà rừng nháy mắt ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc. Dạ Tịch thản nhiên nói: “Có gì không ổn sao?”

Có gì không ổn...

Đại tiên, ngài muốn ăn con của ta thì có thể dùng hơi bình thân như vậy không? Gà rừng mẹ im lặng rơi lệ nhưng nhìn tiên khí lượn lờ kia, dũng khí toàn thân cũng tan biến...

Dạ Tịch đảo mắt đến Tiểu Hoàng kê Diệp Tiểu, tiếp tục cười nói: “Còn đây, cũng là con người?”

“Nó còn nhỏ... không đủ giết răng đầu đại tiên.” Đại Kê cuối cùng cũng có tiền đồ được một lần, nhắc nhở Dạ Tịch. Dạ Tịch gật đầu nói: “Cũng đúng. Nhưng Tiểu Hoàng kê này khá đáng yêu, chắc hẳn các nữ tiên sẽ thích, ta giữ lại tặng người ta cũng được. Gà trong núi này của các người bao lâu sẽ lớn?”

“Mãi mãi không lớn!” Vừa nghe Dạ Tịch hỏi, Diệp Tiểu lập tức mở miệng, vẻ mặt còn rất nghiêm túc: “Đại tiên, ta từ nhỏ đã bị chẩn đoán là có bệnh, mãi mãi không lớn được!”

Người cứ nói bừa đi.

Phượng Âm ở bên hừ lạnh, nghĩ nghĩ thế nào cũng chạy tới nói: “Đại tiên, ta từ nhỏ đã bị chẩn đoán toàn thân có độc, không nên ăn!”

“Ồ, không sao,” Dạ Tịch thi hành thuật định thân cho nàng rồi nhắc lên: “Ta từ nhỏ đã dùng độc làm món tráng miệng rồi!”

Phượng Âm: “Đại tiên, thịt ta già, không thể ăn!”

Dạ Tịch tìm cành cây, lại dùng thuật định thân cột nàng vào cành rồi mỉm cười dịu dàng nói: “Không sao, người phải tin tưởng tay nghề đốt nướng của ta!”

“Đại tiên...”

“Các người, đi tìm củi nhóm lửa cho ta.”

Dạ Tịch hoàn toàn không để mắt đến Phượng Âm, quay đầu ra lệnh cho cả nhà gà rừng, thuận miệng nói thêm: “Trong vòng một khắc mà không tìm đủ thì sẽ ăn thêm một con.”

Vừa dứt lời, cả nhà gà rừng đã mất tăm mất tích. Một lát sau, trong sân đã sắp sẵn một đống củi cao bằng ngọn núi nhỏ. Thấy củi, Phượng Âm lệ rơi đầy mặt.

Gia đình ta... sao các người muốn ta chết sớm thế hở?

Đương nhiên, lời này nàng không nói ra, nàng đem ánh mắt hy vọng khẩn thiết bắn về phía Diệp Tiểu đang nằm trên giường nhỏ già chết, nhưng Diệp Tiểu có thu được tín hiệu của nàng, cũng chỉ dùng ánh mắt nói lên năm chữ ‘Tự giải quyết cho tốt’, rồi vươn cánh dùng cái chân trắng, chậm rãi... chậm rãi... cuốn chân quanh mình, già trang như xác chết, chỉ còn thiếu mỗi tấm băng ‘Gà này đã chết, có việc cúng vàng.’

Thấy Diệp Tiểu không thể trông mong gì được nữa, Phượng Âm tuyệt vọng. Nàng nhìn đồng lửa bốc cao, cảm giác như lửa đỏ đang bén vào lông, nghe được cả tiếng lông bị đốt trụi, còn có cả mùi hương xông lên thì sống người.

Ký ức quá mức đáng sợ của mỡ ta ủa về trong đầu...

Núi Côn Luân... Hoàng cung...

Nằm liệt...

Lần đầu tiên bị nhổ lông là do hấn, vì sao bây giờ còn muốn đốt cả lông của nàng?!

Phượng Âm hét âm lên, giận dữ nói: “Dạ Tịch vô sỉ, người có biết ta là ai không?! Ta là...”

“Âm” tiếng sấm sét kinh thiên động địa giáng xuống, Phượng Âm còn chưa nói xong đã bị sấm sét làm cho hoảng hồn.

Nàng nhìn cọng lông chim bị cháy xém, lại nhìn sang Diệp Tiểu đang già chết bên cạnh. Bây giờ Diệp Tiểu mới kéo chân xuống, dùng khẩu hình nói với nàng ba chữ ‘Không được nói’ rồi lại tiếp tục già chết.

“Bị sét đánh... mùi vị sẽ không còn ngon nữa.” Tiếng Dạ Tịch lại vang lên đầy vẻ tức nuối, rồi nói tiếp: “Thôi bỏ đi, đêm nay không ăn gà. Các người,” Dạ Tịch chỉ sang cả nhà gà rừng đang đứng gần đó, “đi làm cơm đi. Bồn quân khẩu vị không tốt đâu đấy.”

Nói xong, hấn vỗ tay giải thuật định thân, rồi nhìn Phượng Âm lắc đầu thở dài, đi về phía nhà bếp. Hấn vừa đi, Phượng Âm liền nổi giận xông về phía Diệp Tiểu, siết cổ nàng lay lắc: “Thúc đẩy tình tiết vở kịch! Thúc đẩy tình tiết vở kịch cái đầu nhà người! Ngoài già chết ra người còn được cái tích sự gì hả?!”

“Bình tĩnh đi, đừng vội nóng...khụ khụ,” cố gắng kéo được cánh Phượng Âm ra, Diệp Tiểu thông thả nói: “Tỷ à, ta chỉ là một Tiểu Hoàng kê mới sinh, còn chưa có cổ đó.”

Phượng Âm: “Giỏi lắm... để ta giẫm chết người cho rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cho người hết lẩn

Từ sau khi Dạ Tịch đến đây, địa vị của Phượng Âm đành tụt dốc không phanh. Vì để an bài phòng cho Dạ Tịch, Phượng Âm không thể không chuyển ra ngoài sân. Nàng an ủi mình, đây là cảnh ý ‘lấy trời làm màn lấy đất làm nhà’, người thường không thể hiểu được, chỉ có Phượng Hoàng tao nhã như nàng mới có thể thưởng thức...

Nhưng nàng lại lần nữa bị đắm vào mặt vì đêm đó mưa như trút nước. Phượng Âm nằm trong cái ổ ướt sũng của mình chịu đựng mưa rền gió dữ mà thấm rơi lệ.

Mưa quất vào người vừa đau vừa lạnh, nửa đêm, nàng đã bị lạnh đến phát run.

Thật ra không phải chưa từng bị, nàng cũng không mảnh mai đến vậy.

Chẳng qua là mấy ngày vừa rồi thoải mái quá nên khó tránh khỏi sẽ cảm thấy âm ức, nửa tỉnh nửa mê lại nằm mộng thấy chuyện không nên mộng...

Trong mộng, có người đang ngồi trong sân, bàn tay với các ngón tay thon dài nâng một chung rượu.

Nàng vẫn còn nhớ bàn tay ấy, vừa sần sùi vừa thô ráp.

Nàng thì thảo thành tiếng trong vô thức.

Từ trong phòng che ô bước ra, Dạ Tịch đã thấy một cảnh thế này.

Con gà rừng có bộ lông đo đỏ đang co ro trong ổ, mê man thiếp đi, thỉnh thoảng lại thì thảo tên ai đó rồi còn rơi lệ. Trông vừa đáng thương vừa tủi thân.

Dạ Tịch suy nghĩ một chút rồi tiến tới, bàn tay nâng lên, con gà rừng cũng chuyển động theo, sau đó một vầng sáng nhạt bao bọc lấy con gà, hấn lại giờ tay ôm con gà rừng vừa mập vừa to vào phòng.

Ngày hôm sau khi Phụng Âm tỉnh lại, nàng phát hiện, nàng đang ngủ trong phòng.

Đó là gian phòng chính của nhà nàng, ngày thường đều là cha mẹ ngủ. Bây giờ nàng đang nằm trên giường, bên cạnh là một mỹ nam đang say giấc.

Nàng ngây ngốc nhìn hấn, cố gắng nhớ lại hôm qua có phải mình sức lực dồi dào đã vùng dậy cướp được cái chân giường của hấn không. Chắc bị ánh mắt của nàng quá nhiều, đối phương chậm rãi mở mắt.

Sau một đêm mưa to gió lớn là ngày trong lành. Mặt trời đã lên cao, ánh nắng chập chòn trên khuôn mặt người đang nằm tỏa sáng ngũ quan vừa bình lặng vừa ôn nhu của hấn.

Hấn lẳng lặng nhìn nàng chòng chọc rồi tay nhấc lên, Phụng Âm cảm thấy cả người nhẹ bẫng, còn chưa kịp hoàn hồn đã bị ném cái phịch ra ngoài.

Quả nhiên... bình lặng ôn nhu gì, nhằm to rồi!

Vì thế, Phụng Âm vẫn là con gà rừng vừa mập vừa to đã bị đốt lông lại còn thoi thắt khắc khắc lo sốt vó sẽ bị ăn sạch, còn Dạ Tịch vẫn là vị Thần Quân hi nộ vô thường cao cao tại thượng.

Ban ngày mọi người hầu hạ Dạ Tịch dùng bữa, buổi tối mọi người hầu hạ Dạ Tịch ngủ... À không, không phải cùng ngủ, mà là hầu hấn ‘chuẩn bị’ ngủ.

Cả nhà gà rừng đều khó hiểu, vị đại tiên này khi nào thì đi, vị tiên này tới làm cái gì.

Đương nhiên, thắc mắc này có con gà rừng nào dám hỏi, kể cả Diệp Tiểu quan hệ tốt nhất với hấn.

Nếu bây giờ mang cả nhà gà rừng ra so với hậu cung, Dạ Tịch ví như hoàng đế thì Diệp Tiểu chắc chắn là phi tử hoàng đế sủng ái nhất.

Mỗi tối, Dạ Tịch đều lôi một mình Diệp Tiểu vào phòng đứng một canh giờ, lúc sau, mọi người sẽ nhìn thấy Diệp Tiểu về mặt mỗi một phờ phạc đi ra. Hỏi nàng đi vào ấy làm gì, nàng chẳng bao giờ nói, nhưng cái vẻ u buồn trên mặt thì ngày qua ngày lại càng rõ rệt.

Tình huống này rất chi là khiêu khích tính hiếu kỳ của Phụng Âm, vì thế sau khi Diệp Tiểu trở về, Phụng Âm đã ngồi canh trước cửa phòng Diệp Tiểu, vẻ mặt nhiệt tình lôi kéo lấy lòng: “Tiểu Tiểu ~”

“Ngươi muốn làm gì?!” Diệp Tiểu giật lùi, sắc mặt đề phòng.

Dù sao thì chuyện nhìn thấy Phụng Âm tươi cười rạng rỡ hấp tấp đến tìm thì đã thành định luật cả Thiên giới không cần nói cũng rõ mười mươi.

Phụng Âm khựng lại nhưng cũng mau chóng điều chỉnh trạng thái nói: “Muội giờ có mệt không?”

“Mệt!” Vừa nghe cái chữ mệt này, Diệp Tiểu đã gục đầu, lê cái xác vô hồn đi tới.

“Haiz, muội đừng đi vội, mệt ở đâu nói cho tỷ nghe nào, tỷ sẽ bấm bóp cho muội...” Phụng Âm nhanh chân đuổi theo, Diệp Tiểu thờ dãi, dùng đôi cánh ngắn cùn đỡ lấy cơ thể núng nính nói: “Lung ta mệt quá!”

Phụng Âm: “...”

Lung... một canh giờ... mệt quá...

Dạ Tịch Nguyên quân, ngươi đã làm cái gì thế?

Phụng Âm nháy mắt đã suy nghĩ loạn xạ ngầu.

Nhưng nhìn cái cơ thể tròn vo như quả táo của Diệp Tiểu kia, Phụng Âm lập tức phủ quyết ý nghĩ này.

Nếu Dạ Tịch dám làm cái gì... Bách Lý Quân Hoa làm sao còn ngồi yên thế được!

Hon nữa... cái dáng quả táo này... hấn có thể làm được gì!

Bản tính hiếu kỳ của Phụng Âm càng lúc càng tăng, cuối cùng lòng hiếu kỳ cũng chiến thắng lý trí, vào một đêm nào đó, có người lặng lẽ nằm sấp bên cửa sổ phòng Dạ Tịch Nguyên quân, vô cùng đáng khinh bi dùng nước miếng chọc thủng một lỗ nhỏ rồi nín thở rình xem tình huống bên trong.

Kể đó nàng thấy được một màn thế này.

Dạ Tịch tuấn mỹ chống cằm ngồi bên, Diệp Tiểu nhỏ bé đứng trên bàn vẽ mặt bị phẫn.

“Lăn một vòng!” Dạ Tịch thân nhiên mở miệng, Diệp Tiểu lập tức ngã xuống, lăn một vòng trên bàn.

“Xoay một vòng!” Dạ Tịch tiếp tục ra lệnh, Diệp Tiểu đứng lên, ngoan ngoãn xoay một vòng.

“Nhảy qua ba lần!” Dạ Tịch đổi tay chống cằm, Diệp Tiểu nhanh nhẹn nhảy qua cái vòng được treo bên cạnh. Kết quả là, dừng lại giữa không trung luôn.

“Sao lại không qua được?” Dạ Tịch nhún mày, Diệp Tiểu sắp phát khóc: “Vòng nhỏ quá, kẹt rồi!”

“Ồ, vậy người giảm béo đi!” Dạ Tịch không cần suy nghĩ đã hạ lệnh. Diệp Tiểu gấp gáp nói: “Giảm béo không mập không đáng yêu! Bích Hoa tiên tử... À không, các tiểu hoàng kê nữ đều thích béo một chút!”

“Vậy à,” Dạ Tịch gật đầu: “Vậy được rồi, đôi vòng lớn hơn cho dễ lọt...”

Nhìn Diệp Tiểu bị gọi tới gọi lui trên bàn mà Phượng Âm gian ác dùng cánh che miệng nén cười lui xuống.

Nàng cảm thấy thật thỏa lòng, nàng nghĩ, Diệp Tiểu có lẽ chưa từng chịu áp lực như vậy bao giờ.

Cho dễ lọt...

Phốc, ha ha ha...

Phượng Âm chỉ còn thiếu điều đập bàn mà cười thôi.

Nhưng không lâu sau, nàng cười không nổi nữa.

Diệp Tiểu bị bệnh.

Mỗi ngày đều rất vẻ bệnh hoạn nằm trên giường gặm táo, Diệp Tiểu lấy dáng vẻ như đang tuyên bố di ngôn mà thì thầm: “Phượng Nhi, ta cảm thấy đây là nội dung vở kịch.”

Phượng Âm: “Chứng minh!”

“Ta đoán!” Diệp Tiểu cắn một miếng táo: “Nếu ta đã có mặt trong vở kịch này thì dĩ nhiên phải có tác dụng quan trọng rồi. Người thấy không, giờ ta đang bệnh tật, biết đâu sau đây người sẽ vì cứu ta mà mạo hiểm.”

“Làm sao người biết?” Phượng Âm tò mò: “Quán Thanh U không phải là không nói cho người biết mệnh cách sao?”

“Người ngốc quá!” Diệp Tiểu lắc đầu: “Chẳng lẽ người không biết ta còn kiếm thêm chức phụ nữa sao?”

“Chức nào? Người kiếm nhiều chức quá ta không rõ.”

“Ta viết tiểu thuyết đó!” Diệp Tiểu trình trọng nói: “Phượng Nhi, người phải biết là trong tiểu thuyết luôn có người thông minh, người xem, phàm là truyện thì phải có những tình tiết kinh điển. Nếu người là vai chính, tất sẽ phải có bằng hữu, kẻ thù, ý trung nhân. Tuyến tình yêu và tuyến tình bạn đều góp phần thúc đẩy câu chuyện, giờ ta là tuyến tình bạn của người, ta lại bị bệnh, chẳng lẽ người không nên vì ta làm cái gì sao? Người nhất định phải làm gì đó cho ta, rồi sau đó sẽ bước trên hành trình mạo hiểm, tiếp nữa là bắt đầu câu chuyện của người.”

“Ừ, có lý!” Phượng Âm gật đầu, rất nghiêm túc dò hỏi: “Vậy giờ ta phải chuẩn bị cái gì?”

“Ăn nhiều ngủ nhiều, tiết kiệm thể lực, chuẩn bị hành trang. Nhân vật chính đều có hậu thuẫn.” Diệp Tiểu nghĩ nghĩ, tự nhận là đã trả lời đối phương rất chuẩn. Phượng Âm gật đầu đồng ý, rồi làm theo lời Diệp Tiểu nói.

Nhưng nàng chờ... chờ... không chờ được chiến thư bắt giữ chiến binh mà ngược lại, vào một đêm nào đó, chờ được tin Diệp Tiểu đã hy sinh.

Diệp Tiểu này chính là tiểu hoàng kê, sau khi không chịu đựng được tình tiết vở kịch nữa, trước khi chết đã dùng cánh kéo Phượng Âm lại, mắt tròn trũng.

“Có lời gì người nói đi.”

Đối với việc Diệp Tiểu không làm tiểu hoàng kê được nữa, Phượng Âm cũng hơi tiếc nuối, “Quả nhiên... ngoài dự đoán của chúng ta!”

Đây là lời cảm thán cuối cùng của Diệp Tiểu lúc sắp chết.

Tiểu hoàng kê được huấn luyện bao lâu nay đã chết, điều này đối với Dạ Tịch mà nói là một đả kích lớn. Trước kia hắn đã báo cho Bích Hoa tiên tử mình theo đuổi từ lâu là sẽ tặng nàng một con gà con siêu cấp đáng yêu, giờ tiểu hoàng kê đã chết, còn một tháng nữa là phải quay về Trường Hằng Sơn gặp Bích Hoa tiên tử, hắn phải lấy gì đưa cho nàng đây?

Dạ Tịch ưu sầu.

Hắn ngồi trên ghế, tay chống cằm, tay gõ xuống thành ghế đàn hương, nhìn chăm chú vào gia đình gà rừng đã hiện nguyên hình đang tới tới lui lui.

Cả nhà gà rừng dưới cái nhìn của hắn mà phát run cầm cập, nghĩ hắn đang muốn ăn mình thế nào thì đột nhiên nghe thấy hắn thở dài.

“Cả nhà các người... sao lại xấu đều vậy?”

Cả nhà gà rừng: “...”

Dạ Tịch: “Ta vốn chỉ nghĩ Yêu Kê khó coi là ngoài ý muốn. Hóa ra đáng vẻ đáng yêu của Xung Phong Kê mới là thành công nhất của các người...”

Nói xong, hắn quét mắt về phía Phượng Âm đang không có tiền đồ mà run lấy bảy hai chân, mặt cúi gằm, tỏ vẻ chán nản nói: “Xem ra, người cũng đồng dạng với nhà người. Thôi, theo ta đi đến chỗ này.”

“Đi... đi đâu?” Vừa hỏi mà Phượng Âm vừa run giọng. Dạ Tịch lập tức cười tươi, ngón tay thon dài vươn tới xách cổ nàng lên, đem vào phòng: “Đi sẽ biết.”

Dứt lời hắn đưa nàng vào phòng, ném xuống đất, đóng cửa lại, về mặt bình thần nói: “Trước tiên hãy lăn thử một vòng xem!”

Phượng Âm: “...”

Chờ nàng khôi phục thân phận, nàng nhất định sẽ xử lý hắn đầu tiên!

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Để người hết chạy

Sau hai tháng thụ huấn, Phượng Âm đã gầy đi chừng 10 cân, trở thành một con gà rừng thon thả.

Dạ Tịch hài lòng mang nàng về Trường Hằng Sơn, rồi chỉnh trang cho nàng một phen, trên cổ còn đeo thêm một dải lụa đen kết thành nơ bướm, sau đó xách nàng đến Bích Hoa Thủy Tinh Điện của Bích Hoa tiên tử. Vị Bích Hoa tiên tử này tuy chỉ là một tiên tử nhưng cũng là nhân vật có nhiều đề tài để nhắc đến trên Tiên giới. Cha nàng từng tham gia một cuộc đại chiến Thần Ma thời thượng cổ, cũng là một thành viên của tiểu đội diệt ma. Thời thượng cổ, thuở sơ khai, Thần có hai đứa con ruột, một trong số đó là Phụ Thần. Phụ Thần là người sáng tạo, chim thú núi non, thiên địa vạn vật đều do một tay Phụ Thần tạo ra. Nhưng có sáng ắt có tối, có bắt đầu tất nhiên phải có kết thúc, đứa con thứ hai của Thần tên là Thái Uyên – là thần hủy diệt.

Hắn thiên tính đã thích giết chóc, u tối. Một tay sáng lập Ma giới, thu nạp những đồ đệ ‘tà ác’ của Thần giới.

Cuộc đại chiến Thần Ma thời thượng cổ sơ khai, vì đã quá xa xôi nên nguyên nhân là gì đã không ai nhớ được. Nhưng trận chiến huyết tinh ấy đến nay vẫn còn được ghi chép lại trong sách sử của Thiên đình. Phụ Thần, Ma Thần đều đã bị hủy diệt, Thần tộc hầu như không còn tồn tại. Nhớ lại năm đó, trước cuộc đại chiến, người đi trên đường cũng có thể gặp bất kỳ vị thần nào, nhưng cuộc đại chiến Thần Ma đã qua hơn 10 vạn năm, tiên nhân tu luyện được thành thần xét trong tứ hải bát hoang cũng không tới trăm người. Mà phụ thân của Bích Hoa tiên tử chính là vị thần ít ỏi còn sót lại sau đại chiến Thần Ma. Nhưng sau khi Bích Hoa tiên tử chào đời không lâu ông cũng về cõi tiên. Bích Hoa tiên tử được mẫu thân một tay nuôi dạy, nàng ngày càng lung linh, đến khi hoàn toàn trưởng thành đã trở thành một trong tứ đại mỹ nhân cùng nổi danh trên Thiên đình với tứ tiểu bá vương, người theo đuổi xếp hàng không dứt, tai tiếng tình cảm cũng ngày một tăng, chưa được bình yên phút nào.

Thế nhưng...

Bị Dạ Tịch nhốt vào một cái lồng xinh xắn, Phượng Âm ngửa đầu nhìn cửa cung Bích Hoa Thủy Tinh mà lòng hậm hực.

Khi nào thì tên nhóc Dạ Tịch này cũng đã gia nhập hàng ngũ theo đuổi rồi? Chuyện này... thật ngoài dự đoán mà.

Dạ Tịch vào cửa rất dễ dàng, nhìn như đã quen thuộc lắm rồi, hắn là đã qua lại không ít lần với Bích Hoa tiên tử. Bích Hoa tiên tử định địa điểm gặp mặt là ở hoa viên phía sau nhà nàng, rừng hoa đào bay tán loạn, bầu rượu ấm nóng, mỹ nhân ngồi dưới trời hoa rơi, nụ cười đậm nhạt dành cho Dạ Tịch đang từ đằng xa đi tới, vừa gần gũi vừa không vi phạm cấp bậc lễ nghĩa, rất có phong phạm mỹ nhân.

Hai người ngồi nói nói cười cười, ở trước mặt Bích Hoa, Dạ Tịch hoàn toàn toát lên khí chất khiến người ta phải nghiêng rằng, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng, lời nói vừa đúng mực vừa không kém phần thú vị, thật là quân tử khí khái. Đang nói, Bích Hoa cuối cùng cũng chuyển trọng điểm đến Phượng Âm, nàng cười nói: “Vài ngày trước ngài đã nói sẽ mang đến cho ta một con gà rừng đáng yêu, hôm nay có mang theo không?”

“Chẳng những rất đáng yêu, mà còn rất thú vị.” Dạ Tịch mỉm cười, về mặt tự tin nhắc cái lồng nhốt Phượng Âm lên đặt xuống bàn đá.

Bích Hoa thoáng ngạc nhiên, nhìn con gà rừng lông đỏ với cái đuôi dài chừng hai thước trước mặt mà há miệng thờ đốc, muốn nói lại chẳng thốt nên lời. Chỉ biết trừng mắt nhìn Phượng Âm, về mặt biến đổi đủ màu.

Dạ Tịch ngồi bên lại không phát hiện tâm tình phức tạp của tiên tử, ngược lại còn dương dương tự đắc thả Phụng Âm ra khỏi lồng, cười nói: “Con gà rừng này tên là Yêu Kê, vô cùng thông minh, có thể làm được nhiều việc mà các con gà rừng khác không làm được. Yêu Kê, lăn một vòng!”

Dạ Tịch quăng cho Phụng Âm cái liếc mắt sắc như dao. Phụng Âm uể oải ừ ừ nghe lời nằm xuống đất lăn một vòng, Dạ Tịch lại nói: “Yêu Kê, nhảy một điệu!”

Phụng Âm lập tức đứng thẳng lên, đập cánh ngoáy móng... lại đập cánh ngoáy móng...

Nhảy nhót nửa ngày, nàng quay lại nhìn Bích Hoa đang khiếp sợ nhìn cái cổ nhỏ dài vừa hoàn tất điệu múa của nàng.

Bích Hoa vẫn không nói năng gì, Dạ Tịch rất không hài lòng, vì thế lại tăng thêm độ khó.

Yêu Kê, chạy vượt chướng ngại vật 100 mét!

Yêu Kê, bơi tự do!

Yêu Kê, mau, múa lửa!

Nội dung ngày càng khó, đến khi múa lửa xong thì Phụng Âm mệt muốn tắt thở ngã vật xuống đất, mà Bích Hoa này giờ vẫn cứ im lặng đã tái mét mặt mày, chậm rãi mở miệng nói: “Dạ Tịch Nguyên quân, ngài đã nói nó là con gà màu vàng?”

“Nó... gần đây lông bị nhuộm màu...” Dạ Tịch mở miệng một cách khó nhọc, sắc mặt Bích Hoa tiếp tục xanh mét: “Ngài còn nói, nó chỉ là gà con, cỡ bằng quả táo.”

“Nó... gần đây béo lên...” Dạ Tịch nói với vẻ bình tĩnh, nhưng đã hơi ngắc ngứ. Phụng Âm vừa rã rời nằm xuống nghỉ ngơi đang cảm thông liếc hắt, rồi lại lo lắng liếc về phía Bích Hoa. Thấy sắc mặt Bích Hoa càng lúc càng khó coi, sau khi Dạ Tịch nói xong Bích Hoa cũng phát tay, không thềm nể mặt nói: “Nguyên quân mời về cho!”

Dứt lời nàng xoay lưng bỏ đi, để Dạ Tịch ngẩn người đuổi theo, nắm được ống tay áo rộng thùng thình của nàng nói: “Xin hỏi tiên tử vì sao lại thế?”

Bị kéo tay áo Bích Hoa có vẻ rất tức giận, quay lại tròn mắt nhìn Dạ Tịch, đôi mắt đẹp long lanh toát lên vẻ giận dữ, nàng lạnh lùng nói: “Nguyên quân không rõ sao?”

“Rõ cái gì?”

“Nguyên quân đã từng nói thích Bích Hoa?”

“Chắc chắn.” Dạ Tịch nghiêm túc gật đầu. Bích Hoa lại hừ lạnh, chỉ sang Phụng Âm đang nằm úp sấp: “Đây là thích của Nguyên quân?”

“Nó... có gì không tốt?” Dạ Tịch nhú mày, vẻ mặt hơi bất mãn. Trong mắt Bích Hoa lại chưa xót lắt đầu: “Không phải nó không tốt, mà là Nguyên quân đừng xem Bích Hoa như đứa ngốc. Bích Hoa dù có ngây thơ cũng không phải không phân biệt được thật giả. Hôm nay chỉ là một con gà rừng, Nguyên quân đã lừa gạt thế này, ngày sau còn gì nữa ai mà biết được?”

“Ta...” Nghe xong Dạ Tịch lại muốn giải thích, nhưng đối phương lắt đầu giật tay lại, khề nói: “Nguyên quân hãy về cho!”

Bích Hoa nói xong thì xoay người đi, lệnh cho hạ nhân tiễn khách còn mình trở về phòng. Dạ Tịch trầm mặc nhìn bóng người uyển chuyển, bờ môi mông khê nhếch vể về giận dữ. Phụng Âm gần đó cũng cảm nhận được áp suất không khí đang hạ xuống, bèn cúi đầu muốn giảm thiểu cảm giác tồn tại của bản thân nhưng Dạ Tịch nào có quên nàng, trầm tư một lát hắt quay lại, bỏ nàng vào lồng rồi xách xuống núi.

Sau khi xuống núi, Dạ Tịch không quay về Trường Hằng Sơn. Hắn đi vào một trấn nhỏ, lại vào một tửu quán.

Lúc ấy trời đang mưa, tửu quán vắng hoe, Dạ Tịch chiếm vị trí gần cửa sổ trên tầng hai, lặng lẽ uống rượu. Phụng Âm an vị một bên nhìn hắt uống rượu.

Tư thế uống rượu của hắt rất tùy ý, không chút quy củ. Lúc nâng chén, rượu lại sánh ra ngoài một ít, nhìn là biết không phải xuất thân trong gia đình gia giáo rồi, nhưng vì hắt có lớp da đẹp nên động tác đó được hắt thực hiện đều trở nên phong lưu phóng khoáng. Hắt không biết là đang suy nghĩ gì mà cứ cau mày, rượu thì liên tục hết chén này đến chén khác, nhìn thì như có vẻ mụ mị tiêu sấu. Đến nửa đêm, Phụng Âm đã không nhìn nổi nữa, thở dài nói: “Nguyên quân, người theo đuổi thất bại có một lần thôi mà, không cần vậy chứ. Người còn có cơ hội...”

“Người không hiểu.” Dạ Tịch liếc qua nàng, quyết đoán mở miệng. Phụng Âm bị ngắt lời mà sinh giận, lập tức phản kích nói: “Ta không hiểu cái gì?”

Dạ Tịch lại không nói, chỉ nhú mày cười khẩy rồi tiếp tục uống rượu. Phụng Âm cũng học theo hắt, cười khẩy rồi quay phắt đi, không thềm để ý đến hắt nữa. Dạ Tịch cứ uống không ngừng, đến khi chủ quán đóng cửa thì hắt vẫn ôm theo một vỏ rượu nghiêng ngả lao đảo ra khỏi cửa.

Lúc này trời vẫn mưa, hắt lại không mang ô, toàn thân đều thấm nước, không lâu sau thì ướt sũng, đáng về chao đảo thật chật vật.

Phụng Âm được hắt thả ra khỏi lồng thì vẫn đi theo hắt, nhìn hắt đi một chút rồi ngừng, ngừng rồi lại đi, không biết qua bao lâu, đột nhiên té lăn quay

trước cửa một căn nhà cũ nát. Sau khi hấn té xuống đã không đứng lên nổi nữa, một mình lặng lẽ ngồi đó, ngẩng đầu nhìn đám mây đen dày đặc trên trời không nói không rằng.

Phượng Âm rụt rè đi tới, lại rụt rè hỏi hấn: “Ngươi... khó chịu?”

Dạ Tịch vẫn không nói, đôi mắt đẹp trầm lặng nhìn trời, sau một hồi mới chậm rãi hỏi: “Ngươi... có cha mẹ không?”

Không đợi Phượng Âm trả lời, Dạ Tịch lại nói tiếp: “Ta không có. Sinh ra ta là thiên địa, nuôi ta là Hồng Hoang. Bình sinh cô độc, dù cho có một ngày, ta mai xương dưới hoàng thổ cũng chẳng ai vì ta mà rơi nước mắt.”

“Ngươi vì chuyện này mà khó chịu?” Phượng Âm ngạc nhiên, Dạ Tịch không đáp, chỉ chậm rãi nhắm mắt lại, dựa vào cánh cửa gỗ nhìn không chắc chắn, duỗi thân có vẻ muốn ngủ. Một lúc sau, giọng hấn lại vang lên: “Khó chịu? Hay không khó chịu? Ta vì sao phải khó chịu? Vì sao lại không khó chịu?” (Anh... xoắn não quá)

Nói xong, hấn cười nhẹ, nâng vò rượu lên uống ngụm cuối rồi thả ra, vò rượu lăn lông lốc bên cạnh. Phượng Âm thở dài, thấy hơi thương cảm.

Tiên nhân đông đảo là vậy, đại hội Tây Thiên Phật hiệu tham dự cũng đông, nói đến nói đi lại thường mơ hồ khó hiểu, nghe nửa ngày chẳng những không hiểu đôi phương đang nói gì, mà ngay cả người nói cũng chưa chắc hiểu mình nói gì. Nhưng không biết thế nào, người nói người ta càng không hiểu, họ lại càng cảm thấy đạo hạnh của người cao thâm, thế cho nên Phượng Âm là kẻ nói chuyện vừa thẳng thắn vừa đơn giản nên thường bị các tiên nhân khinh bỉ, cho nàng là phần tử không chịu đọc sách, trình độ văn hóa thấp. Ở chung đã vài ngày Phượng Âm còn tưởng rằng, Dạ Tịch cũng có thể là người như nàng, nhưng hôm nay nàng mới biết Dạ Tịch dù sao cũng là một thần tiên, Dạ Tịch dù sao... cũng là một thần tiên có văn hóa.

Nàng ngoẹo đầu muốn khuyên bảo Dạ Tịch vài câu. Nhưng đang định mở miệng đã cảm nhận được cơn cuồng phong quen thuộc đang ập đến, trong thoáng chốc nàng phản ứng kịp thời, đánh Dạ Tịch hét to: “Chạy mau!”

Nhưng kẻ say dù có đánh thế nào cũng không tỉnh, đôi mắt đục ngầu giương lên, mờ mịt nhìn nàng. Trong lúc đó cơn cuồng phong đã kịp cuốn quanh thân họ bằng lực không thể đỡ được, hút họ vào trung tâm. Xung quanh tối đen, hai bên trái phải xương trắng bay vòng vòng, Phượng Âm ôm lấy đầu mình, liên tục kêu gào: “A a a a...”

Nàng kêu lên sợ hãi khi bị cuốn vào một cơn đường hầm tối kịt, rồi giống viên đạn lao đầu xuống và chạm đất bằng gáy, ‘bịch’, đập xuống nền đá cứng, nàng hoa mắt ngất luôn. Trước khi ngất nàng đã nghĩ, mục đích này sao lại cứ để nàng gặp phải!

Kể ra, Phượng Âm cũng được xem như một thần tiên có sức mạnh phi phàm. Từ xưa đến nay tuy hay gây chuyện một chút, quậy phá một chút, người gặp người sợ quý gặp quý né nhưng trong việc chính, nàng không hề chậm trễ. Tiên giới tổng cộng đã trải qua ba cuộc đại chiến Thần Ma, nàng đã tham gia hai cuộc.

Lần đầu tiên Phượng tộc chết trận hơn phân nửa, hoàng tộc Phượng tộc đã chết sạch, chỉ có nàng mạnh mẽ không chết, vì thế đã kế thừa đế vị của Phượng tộc trên chiến trường, lúc ấy còn làm cảm động rất nhiều thần tiên, khơi dậy phần nữa sĩ khí, trở thành nhân vật đáng thương nhất trong cuộc đại chiến.

Lần thứ hai, đại chiến Thần Ma tuy rằng thanh thế không bằng lần đầu nhưng nàng lại chạm phải quân chủ lực của đối phương trên chiến trường, còn bị vây khốn bên trong Linh Hư Ảo Cảnh ngàn vạn năm khó gặp, nếu không phải Diệp Tiểu bị thương có vẻ bị thảm thì phỏng chừng nàng sẽ trở thành ‘đệ nhất bị kịch’ chứ không phải ‘đệ nhị bị kịch’ trong cuộc chiến này.

Nói đến Linh Hư Ảo Cảnh, nàng vẫn hận không thôi. Bên trong Linh Hư Ảo Cảnh mệnh mông hoang hoải, cất giữ cả trời đất còn được. Nhưng bên ngoài nó lại vô cùng nhỏ, hơn nữa còn căn cứ vào hoàn cảnh mà biến màu, bình thường vốn không thể nhìn ra, càng đáng giận là... nó rất hiếu động, nó có thể chạy nhảy, mỗi ngày bốn ba ngàn dặm, rảnh hơi chạy quanh thế giới vào vòng. Vì thế, nếu người đụng phải nó thì không có cách nào tránh được, nếu muốn tìm nó thì rất ư là khó khăn. Xui xẻo là Linh Hư Ảo Cảnh đối với tiên nhân bình thường mà nói có lẽ cả đời cũng không gặp phải, tỷ lệ gặp được nó cũng bằng như trúng thưởng, vậy mà cái tỷ lệ ấy lại rơi trúng nàng hai lần.

Hai lần đó!

Nàng chất chứa đủ loại cảm xúc bi phẫn, từ từ hồi tỉnh sau cú ngất. Đập vào mắt là một cây cỏ thụ khổng lồ với lá cây màu xanh, nhánh cây màu trắng, quanh thân có rất nhiều đom đóm đang phát sáng khiến cây cỏ thụ tỏa ra thứ ánh sáng nhu hòa trong bóng đêm.

Trên cây có một loại quả như quả đào, nhìn có vẻ rất ngon nhưng Phượng Âm thấy quả đào này thì lại sững sờ, chậm rãi nói: “Linh Hư quả...”

“Tĩnh rồi?” Một giọng nói thanh trong vang lên, trong đó có chút tức giận. Phượng Âm quay lại thấy Dạ Tịch đang ngồi dưới tàng cây.

Hắn hôm nay vì đi gặp Bích Hoa nên mất bao nhiêu công sức chinh chu áo sổng, dù đã ướt nước mưa nhưng vẫn khí khái bức người. Hắn đang quay lưng về phía cây, đằng sau là gốc đại thụ đang tỏa sáng, một thân trường bào tím dưới ánh sáng lấp lóe có chút quái dị, như dòng nước đang chảy quanh thân hắn, khuôn mặt lại tuấn tú thoáng chốc khiến Phượng Âm nhìn mà ngây ngẩn.

Phượng Âm cứ chăm chú nhìn hấn, hấn cũng không để ý, chuyên tâm gặm đào, đến khi ăn xong hấn mới chậm rãi nói: “Ngươi cứ nhìn ta thế này là muốn ăn đào?”

“Đào?” Phượng Âm cuối cùng cũng chuyển mắt đến quả đào chỉ còn lõi trong tay Dạ Tịch, lát sau nàng mới hoàn hồn, toàn thân khôi phục sức lực xoay người nhấc cẳng gào lên phóng đi, chắc là muốn nhanh chóng thoát khỏi Dạ Tịch. Dạ Tịch khó hiểu nhưng không hỏi, cơ thể di động theo quán tính, nắm

cổ Phụng Âm hỏi: “Người chạy cái gì?”

“Cách... cách ta... xa... Khụ khụ...” Bị nắm cổ, Phụng Âm nói chuyện rất khó khăn, một câu đứt quãng còn chưa nói xong đã thấy đất trời xoay chuyển, lần này bị xoay tròn trên không, Dạ Tịch lại hỏi to: “Làm sao vậy?”

“Đó là Linh Hư quả không phải đào đâu, Nguyên quân!!” Phụng Âm đau khổ kêu lên.

“Linh Hư quả là cái gì?!” Dạ Tịch tiếp tục rống to.

Phụng Âm: “...”

Một chốc sau, bàn tay Dạ Tịch vẫn cầm cánh của Phụng Âm cuối cùng cũng rảnh rang, còn Phụng Âm lại một lần nữa rơi xuống theo tư thế hôn đất. Nhưng đã có kinh nghiệm lần trước, Phụng Âm chỉ cảm thấy đầu choáng váng rồi nhanh chóng tỉnh lại. Bên cạnh là đất đai khô nứt nóng hạn, hoang dã xa xăm, mặt trời chói chang. Còn thấp thoáng bóng cây khô khốc xiêu xiêu vẹo vẹo đứng bên, nàng nhìn quanh, nhớ lại lời Dạ Tịch nói - sinh ta ra là thiên địa, nuôi ta là Hồng Hoang.

Nhìn nơi này, ngoài Hồng Hoang ra nàng thật sự không nghĩ được còn nơi nào khác!

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiếu Vong Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Để người hết nói

Phụng Âm một mình lang thang trên mảnh đất khô nứt, trên đỉnh mặt trời gay gắt, yết hầu vì khô róc mà rát ran lên.

Lần trước rơi vào Linh Hư Áo Cánh, đám người họ cũng gặp đêm tối thế này, còn nhầm tưởng Linh Hư quả là đào tươi, hậu quả chính là, cả bọn đều bị quay về tuổi ấu thơ, hơn nữa lại còn là cái thời trí não rút lại như trẻ con. Lúc ấy nàng vì lo lắng đến cuộc chiến, chưa kịp ăn Linh Hư quả đã bị phó tướng đứng bên cạnh lôi về không gian của hắn, đợi đến lúc hai người ra được thì phó tướng kia đã hoàn toàn không còn nhớ gì về Linh Hư Áo Cánh, chỉ có nàng là còn giữ lại, sau đến Tầng Thư Các trên Thiên Đình tìm sách cổ mới biết được đây chính là tác dụng của Linh Hư quả trong Linh Hư Áo Cánh.

Quay ngược thời gian.

Vì thế, bây giờ điều quan trọng nhất với nàng là phải tìm được Dạ Tịch. Là tìm được Dạ Tịch khi còn nhỏ.

Hồng Hoang là một không gian phong bế, bên trong giam giữ các loại thần thú hung mãnh của thượng cổ, bởi có chín mặt trời nên càng là nơi khí hậu khô hạn, tình cảnh sinh tồn cực kỳ ác liệt. Thần thú trong Hồng Hoang đều hung hãn hiếu chiến, bất cứ một con nào xuất thế cũng có thể khiến các thần tiên đau đầu, cũng may kết giới giữa Hồng Hoang và hiện thế chỉ có thể mở ra từ bên ngoài nên ngàn vạn năm qua, ở bên trong Hồng Hoang hầu như không có sự giao thiệp, bên ngoài vẫn bình an yên ổn. Nhiều tiên nhân rất e ngại khi phải vào Hồng Hoang, một trong những hình phạt lưu đày của Thiên Đình là tống những tiên nhân cực ác vào Hồng Hoang.

Suy nghĩ của Phụng Âm đều xoay quanh các truyền thuyết về Hồng Hoang, đột nhiên cảm giác mặt đất chấn động. Phụng Âm gần như là theo bản năng lăn một vòng, ngay cả bản thân cũng không biết mình đang làm gì, chợt thấy một con cừu vĩ hồ to lớn hung dữ nhảy xổ vào chỗ nàng vừa đứng, theo sau là một cái bóng màu tím lướt tới, ánh sáng vừa lóe lên, cần cổ khổng lồ của cừu vĩ hồ đã bị cắt gọn gẽ, lăn lông lốc bên chân Phụng Âm, một vũng máu xanh khiến trên đất khắp nơi nồng nặc mùi máu tươi. Mà đứng bên cạnh thi thể của cừu vĩ hồ là một thiếu niên ước chừng chưa tới 11, 12 tuổi, dung mạo tuấn tú, vẫn còn mang theo nét mũm mĩm của trẻ con, nhìn khá đáng yêu. Hắn đứng bên thi thể của cừu vĩ hồ, ngón kiếm trong tay vẫn còn ướt máu xanh của con ác thú mà thân thể còn lớn gấp nhiều lần hắn, áo choàng tím khoác bên ngoài tầng áo trắng đang phát phơ trong gió, đến khi thấy nàng thì trong mắt đầy vẻ tò mò nghiền ngẫm.

Trong đáy mắt hắn tuy toát lên tia nhìn thú vị nhưng vẫn không che dấu được sát ý nồng đậm. Phụng Âm không chút do dự xoay người bỏ chạy, nàng không hề tin rằng, khả năng uy hiếp của thiếu niên Dạ Tịch bây giờ đối với nàng có thể thấp hơn thần thú Hồng Hoang!

Nhưng đối phương rõ ràng không muốn để nàng thoát. Ngón kiếm trong tay vung lên, chớp mắt đã cắm trên đất trước mặt nàng, chặn đứt đường đi của nàng. Mới rồi nếu nàng nhích thêm chút nữa thì thanh kiếm đó chắc chắn sẽ bổ thẳng xuống đầu nàng.

Phụng Âm hiểu ý hắn nên lập tức dừng bước. Thiếu niên cười khẩy một tiếng rồi kéo bộ y phục rộng thùng thình đi về phía nàng, một tay bóp cổ nàng nói: “Loại như ngươi mà có thể sinh sống trong Hồng Hoang này thì thật không dễ dàng nhì! Ngươi là loại thú gì?”

“Khụ khụ... Ngươi... đừng giết ta... Chuyện này... để ta giải thích...” Phụng Âm khó nhọc mở miệng, đồng thời vẫn duy trì tư thế thả lỏng, ám chỉ rằng mình không dám phản kháng. Thiếu niên bắt ngờ thả tay ra, giễu cợt: “Vậy mà cũng biết nói tiếng người.”

“Này Dạ Tịch, ngươi hãy nghe ta nói...” Điều chỉnh tư thế, Phụng Âm cố gắng bày ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn thiếu niên giải thích: “Ngươi hiện giờ không phải thật sự ở tuổi này, ngươi đã ăn Linh Hư quả, bị đưa vào không gian này. Ngươi hãy cố nghĩ cách để chúng ta tồn tại được, rồi báo tin về Tiên giới,

sau đó ra ngoài, có hiểu chưa?”

“Ồ... vậy,” thiếu niên sờ sờ cằm, làm ra vẻ tự hỏi: “Dạ Tịch là cái gì?”

Phượng Âm: “... Ngươi không phải tên là Dạ Tịch sao?”

“Ta?” Thiếu niên nhủ mảy: “Ta không phải tên Dạ Tịch, họ nói ta tên là Người.” Nói xong thiếu niên dường như nhớ tới cái gì, giãn mày ra nói: “Nhưng cái tên Dạ Tịch này cũng không tồi, từ hôm nay trở đi ta sẽ gọi như thế. Nói, ngươi còn chưa nói ngươi là loại thú gì đấy.”

“Nói...” Nghe thiếu niên hỏi, Phượng Âm không nhịn được, đen mặt nghiêm túc hỏi: “Ngươi nghe hiểu lời ta nói không?”

“Không hiểu!” Thiếu niên thần nhiên trả lời, lại nói tiếp: “Nhưng liên quan gì đến ta?”

“Có quan hệ rất lớn đó!” Phượng Âm thầm rơi lệ đầy mặt: “Ngươi thật sự đã ăn phải một loại quả kỳ quái...”

“Cái gì gọi là quả?” Dạ Tịch tròn mắt, vẻ khờ khạo: “Nói mau, lời ngươi nói kỳ quái quá, ngươi từ bên ngoài đến phải không?”

“Bên ngoài là sao?” Lần này Phượng Âm bực mình thật rồi, Dạ Tịch chỉ bầu trời đỏ thẫm của Hồng Hoang: “Ồ đây bọn ta từng có một người, hắn nói với ta, nơi này của chúng ta thật ra là một cái lồng sắt, chúng ta bị giam bên trong, bên ngoài có rất nhiều người. À, bên ngoài còn có nước, có trời màu xanh, còn có người không ăn chim và mèo... phải thế không?”

“Ồ... phải...” Phượng Âm ngờ nghệch gật đầu, thiếu niên chột nộ nụ cười, nét mặt hung phấn: “Thật sao? Vậy ngươi có biết làm sao để ra ngoài không?”

“Ta chỉ biết làm cách nào để vào...” Phượng Âm lại ngờ nghệch nhìn nó. Vẻ mặt thiếu niên âm trầm đi, nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Thôi, ta tự tìm cũng được. Còn ngươi?”

“Ta làm sao?” Phượng Âm hoàn toàn không thể hiểu nổi lối suy nghĩ của Dạ Tịch thiếu niên. Dạ Tịch cười cười, chỉ kiếm của mình nói: “Ngươi muốn ở trong này hay là theo ta?”

“Ngươi...” Phượng Âm vẫn còn hơi sợ ánh mắt tràn đầy sát ý lúc đầu của hắn: “Ngươi không giết ta?”

“Ừ, không giết đâu.” Dạ Tịch vẻ ngờ ngạc tra kiếm vào vỏ, hoài nghi nói: “Ngươi không theo ta? Xem ra, không phải ta nói chứ ngươi thế này, không thể sống nổi quá một ngày ở đây.”

Nói xong, đúng là hoàn toàn không đợi Phượng Âm trả lời đã xoay người, một tay kéo cườ vĩ hồ lôi đi xềnh xệch. Phượng Âm vội vàng đi theo phía sau, vừa chạy chậm vừa hỏi: “Vì sao ngươi lại không giết ta?”

“Ngươi nói nhiều quá!” Dạ Tịch liếc nâng một cái, chậm rãi nói: “Hỏi lần nữa là giết luôn đấy!”

“Cái tên này...” Phượng Âm tức giận, muốn mắng mỗ nhưng thấy kiếm trong tay hắn, lại nhìn tay kia đang kéo thi thể của cườ vĩ hồ thì nổi giận dữ từ từ hạ xuống rồi biến thành lăm bầm: “Sao lại có thể...”

“Cái gì sao lại có thể?” Dạ Tịch nhếch mày, khuôn mặt ngây ngô chưa trưởng thành đã mang vài phần tao nhã: “Ta nói con chim nhà ngươi nhá, ta cứu ngươi, ngươi không cảm ơn ta, còn nói ta thế này thế nọ, bên ngoài đều có những kẻ vong ân phụ nghĩa như ngươi sao?”

“...”

“Mấy người bên ngoài các ngươi, thật là vừa nói nhiều vừa không biết tốt xấu, giả bằng người ở trong này, được ta cứu không những mang ơn mà còn tranh nhau hiến thịt cho ta. Ngươi không biết uy danh của ta ở đây hả, muốn ta ra tay cứu người là chuyện hiếm có khó gặp thế nào, bình thường ta đều thẳng tay giết rồi ăn thịt, chưa bao giờ cứu mạng.”

“...”

“Nói xem ngươi là cái giống gì? Là người hả? Người ở chỗ chúng ta cũng đâu giống loại như ngươi.”

“...”

“Ồi, dù sao, ngươi thế này thì cứ ở trong đây cũng chỉ được no bụng. Trước kia Thanh Hòa nói với ta, bên ngoài ít khi có chiến tranh, không thể tùy ý giết người, nếu giết người, sẽ bị trừng phạt nặng. Bởi thế người bên ngoài rất yếu, đều cần dựa vào nhau, cùng sinh sống mới có thể tồn tại. Nghe nói các ngươi còn có thể nuôi sủng vật, ngựa cưỡi, dùng rất nhiều rất nhiều pháp thuật, vừa lừa vừa dốt, ngay cả kiếm cũng không biết dùng... Đây,” nói nửa ngày không thấy ai đáp lại, Dạ Tịch cuối cùng cũng sức tỉnh, quay đầu nhìn về mặt xuất thần của Phượng Âm, bất mãn nói: “Đây, ngươi có nghe ta nói không đấy?”

“Ngươi mới vừa nói... Thanh Hòa?”

“Ừ, ngươi biết hả?” Phía trước xuất hiện một căn nhà nhỏ, ở nơi Hồng Hoang nguyên thủy này lại tự dựng hai lạ kỳ. Phượng Âm lướt mắt qua căn nhà nhỏ rồi chậm rãi nói: “Rất lâu trước đây ta có quen biết một vị tiên nhân, họ tên là Thanh Hòa.”

“Sau đó thì sao?” Nghe kể, khuôn mặt Dạ Tịch toát lên vẻ ‘hóng chuyện’. Phụng Âm không nói nữa, bản thân tự chìm trong thỉnh lặng. Dạ Tịch lặng lẽ chờ, hai người dần đến gần căn nhà, ở trước cửa Phụng Âm đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn thấy tấm biển với nét chữ cứng cáp có lực – Thanh Hòa.

Hai chữ này quen thuộc mà xa lạ. Là chữ viết nàng đã thấy nhiều năm nhưng lại không hiểu. Từng nét chữ thẳng tắp dưới ngòi bút nhất quán nhưng trong chữ viết lại toát lên nỗi tương tư triền miên mà nàng đã chẳng hiểu ra sớm hơn.

Trong căn nhà nhỏ vẫn vút một tầng ánh sáng mang theo tiên khí quen thuộc, Phụng Âm trầm mặc nhìn căn nhà, hồi sau mới mở miệng: “Nguyên thần của huynh ấy là cỏ cầm. Rất lâu trước đây ta đã quen huynh ấy.”

“Quả nhiên là Thanh Hòa!” Dạ Tịch hưng phấn buông cửu vĩ hô ra, nắm lấy cổ tay nàng vội vàng vàng dẫn vào nhà.

Căn nhà bài trí giản đơn hợp lý, có giấy và bút, có bàn, giường, ghế, ngay cả mấy thứ như bàn cờ, tranh họa... đều có cả, hoàn toàn không giống một căn nhà nên có ở Hồng Hoang. Tất cả đều có tiên khí lập lòe, có thể thấy được là tiên nhân biến hóa ra. Trong màn tiên khí chỉ có duy nhất cây thất huyền cầm đặt trên án là không chút hơi thở, im lìm nằm đó.

Phụng Âm lặng lẽ nhìn cây thất huyền cầm, nghe tiếng reo vui vẻ của Dạ Tịch: “Ngươi xem, Thanh Hòa ở đây này.”

Nói xong, Dạ Tịch vốn tưởng Phụng Âm cũng sẽ vui vẻ như hắn nhưng đợi hồi lâu lại chẳng nghe được lời nào của Phụng Âm, hắn quay đầu nhìn thì thấy con gà rừng mới vừa rồi nhìn vẫn thấy đáng khinh, bây giờ trong mắt lại có cảm xúc phăng lạng mà hắn nhìn không thấu.

Thiếu niên không thể sâu sắc thấu hiểu được cảm xúc lúc này của Phụng Âm, chỉ ngơ ngác rồi cùng im lặng, không dám phát ra tiếng động nào, như sợ sẽ quấy nhiễu cái gì đó.

Phụng Âm nhìn chằm chằm thất huyền cầm hồi lâu rồi sai bước tới gần.

Bước đi của nàng hơi lao đảo như đang cố cưỡng ép bản thân bước về phía trước. Đến khi đứng trước thất huyền cầm nàng mới nhảy lên ghế, cúi đầu nhìn hai chữ Thanh Hòa trên bàn bên cạnh cây đàn thì không kiềm được nữa, búng ra một ngụm máu lên cây đàn.

Dạ Tịch bị nàng làm cho hoảng sợ: “Này...”

Thế nhưng nàng đã không thể nghe được tiếng hắn nữa, ánh mắt gắt gao dán vào cây đàn, sau nhiều năm lại lần nữa nhỏ nhẹ gọi ra cái tên đó.

“Thanh Hòa...”

Nhưng nam tử từng nở nụ cười dịu dàng, nhả nhện đã không còn nghe thấy được nữa...

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Để người đừng nhớ lại

Thật ra nói đến Thanh Hòa, trí nhớ chính xác về lần đầu quen biết của Phụng Âm và hắn đã không còn rõ ràng nữa. Chỉ còn lại duy nhất bóng dáng người nam tử trong bộ thanh sam tuần dật giữa vườn đào, dịu dàng, lặng lẽ.

Nguyên thần của Thanh Hòa là dao cầm thượng cổ, hơn nàng không biết bao nhiêu vòng luân hồi, là bạn chí giao của cha nàng. Nghe nói lúc nàng từ trong trứng ngoi ra, người đầu tiên nhìn thấy chính là hắn, lại còn chớp chớp ôm rịt lấy hắn. Có lẽ do duyên phận, trong số đông đảo các tỷ muội, Thanh Hòa lại thiên vị nàng nhất. Mỗi lần tới nhà đều mang theo quà cáp, cho nàng thứ tốt nhất, nhiều nhất. Thanh Hòa tính tình rất tốt, các huynh đệ tỷ muội của nàng đều thích hắn, mỗi lần hắn đến đều đòi hắn bế nhưng lần nào hắn cũng chỉ bế mình nàng. Trong một đám nhóc thì lại chỉ ôm nàng lên cao rồi đặt ngồi trên đùi, yêu thương đến mức làm cho ai nấy đều giận đỏ mắt. Phụ quân của nàng từng cười nói với Thanh Hòa rằng: “Ngươi thế này chi bằng mang Phụng Âm cho người nuôi luôn đây.” Thanh Hòa chỉ cười không đáp lại, nàng đang ở trong lòng Thanh Hòa thì lập tức đồng ý gật đầu lia lịa: “Được, được.” Phụ quân nàng hơi sững sốt, sau đó cười bất đắc dĩ: “Con nhóc này...” Thanh Hòa dứt cho nàng một miếng bánh hoa quế, trêu chọc: “Làm con gái thì không cần, nhưng nếu ngày sau Phụng Âm trở thành một đại mỹ nhân thì có thể làm tiểu nương tử của ta cũng được.”

Nói xong, hắn lại tự giễu nói: “Ta nay đã là lão đầu tử đứng đầu tứ hải bát hoang này rồi.”

Lúc ấy kỳ thật chỉ là lời nói vô tâm nhưng lại ghi tạc vào lòng đứa nhỏ là nàng đây. Nàng từ đó đã lấy mục tiêu trở thành đại mỹ nhân đệ nhất để phấn đấu, còn bộ dáng hài đồng mà đã bắt đầu học mẫu hậu chăm sóc da, làm các tỷ tỷ của nàng choáng váng không nói nên lời.

Ấy nhưng, sự thật chứng minh những nỗ lực của nàng đã có hồi đáp...

Đến khi nàng vừa tròn năm trăm tuổi – độ tuổi thành niên của Phụng tộc, nàng đã trở thành một mỹ nhân danh chấn Tiên giới, chẳng những làn da, dung mạo đều đẹp mà ngay cả trang phục cũng thuộc hàng nhất đẳng.

Khi đã trưởng thành, nàng được liệt vào sách ‘Mỹ nhân lục’. Lúc ấy nàng đang ở trên đài cao khom người tiếp nhận ngách trụ(1) tượng trưng cho thân phận Phụng Hoàng của mình, vừa đứng thẳng dậy đã thấy Thanh Hòa lẫn trong đám đông. Một thân áo xanh như hồ Bích Thủy toát lên sự trầm tĩnh lắng đọng qua ngàn vạn năm, một người một sáo lặng lẽ đứng đó giữa biển người nghìn nghịt lại vẫn có thể khiến nàng chỉ vừa liếc mắt đã nhận ra.

Vì thế nàng nheo mắt cười với hắn, chờ tất cả tàn đi nàng theo đuôi hắn đi tới vườn đào.

Khi đó đứng vào lúc hoa đào nở, hắn đứng dưới tàng cây đào mỉm cười nhìn nàng: “Nha đầu Phụng Âm, theo ta này giờ làm chi?”

“Hừ, bị phát hiện rồi?” Phụng Âm giả bộ giật mình, vuốt mũi nói: “Nếu đã bị phát hiện thì cũng không cần ta phải suy nghĩ nên trả lời vì sao lại xuất hiện trước mặt người nữa.”

Nói xong, nàng không nói tiếp, ý muốn đối phương hỏi trước mình mới mở lời. Trong đầu nàng đã luyện tập nhiều lần, nàng nói thể đối phương nhất định sẽ hỏi: “Vậy, người tới đây làm gì?”

Sau đó nàng sẽ nói cho hắn biết: “Ta tìm người mà.”

Đối phương lại hỏi: “Người tìm ta làm gì?”

Nàng có thể nói: “Bởi vì người từng nói với ta, chờ đến khi ta đã là đại mỹ nhân, người sẽ để ta trở thành nương tử của người. Bây giờ ta đã là đại mỹ nhân rồi, nên người cũng phải thực hiện lời hứa đi thôi.”

Sau đó...

Vốn không có sau đó.

Nàng luôn là người thực tế, biết rõ sự đời biến đổi, hiểu rằng tình cảm cũng có thể chuyển dời. Nàng thích hắn, hắn vị tất thích nàng, điểm này đương nhiên nàng rõ.

Nhưng nàng đã đợi hồi lâu, đối phương lại không nói chuyện, ngược lại chỉ dịu dàng cười, lặng lẽ nhìn nàng. Nàng gần như mất bình tĩnh, cọ cọ đất dưới chân, nhin mãi cuối cùng không nhìn được nữa bèn hỏi: “Người không hỏi ta tới làm gì sao?”

Đối phương cười mà không nói, giờ tay lên ngắt một cành đào đưa cho nàng.

“Nha đầu, người đã đến tuổi hoa rồi, nên trở về khai hoa đào của người đi.”(2)

2. Ý nói về kiếm người yêu thương mình.

Một câu nói không nhẹ không nặng lại khiến cô bé như nàng chột đỏ mũi...

Cành đào rực rỡ trong tay người dù đã nở bung nhưng lại mất đi ý nghĩa tốt đẹp lúc ban đầu. Phụng Âm im lặng, hồi sau mới chậm rãi nói: “Người nên hỏi ta tới đây làm gì.”

Nói xong, nàng ghen ghét, cúi đầu nhìn thảm cỏ xanh trên mặt đất dưới chân, từ từ nói: “Sau đó ta sẽ nói cho người biết, ta đến tìm người.

“Tiếp theo ta lại nói với người, vì người từng nói sẽ chờ khi ta trở thành đại mỹ nhân, người sẽ để ta thành nương tử của người, bây giờ ta đã là đại mỹ nhân rồi nên người phải thực hiện lời hứa.”

“Sau đó nữa, người mới nên cự tuyệt ta.”

Nói xong, tiểu cô nương rơi lệ, ngửa đầu nhìn nam tử ôn tình từng kinh qua những năm tháng tang thương mà nay đã được lắng đọng trước mặt, khàn giọng nói: “Hắn là như vậy mới đúng, sao người lại có thể vừa nói đã bảo ta nên đi tìm người khác?”

Đối phương không nói, chỉ duy trì tư thế trao cành đào cho nàng, cười đến nhu tình. Phụng Âm đưa tay đón lấy cành đào, cuối cùng không đè nén được nữa đành xoay người bỏ chạy. Chạy mãi chạy mãi mà người kia vẫn đứng nơi đó.

Áo xanh tóc đen, tay cầm sáo trúc, đứng giữa rừng hoa rực rỡ lại toát lên tình nồng vô hạn...

Nàng biết đó là ảo giác, tuy rằng nàng rất hy vọng là sự thật, nhưng ảo giác chung quy cũng chỉ là ảo giác. Vì thế nàng đành đoạn quay đi, rời khỏi rừng đào.

Không lâu sau đại chiến tiên ma lần thứ hai xảy ra, hắn là chủ tướng dẫn dắt vạn quân, còn nàng chẳng qua chỉ là một trong vạn quân, ngày ngày mặc khôi giáp, mang binh khí, lút cút đi theo sau hắn.

Nàng mau chóng thăng chức, không lâu sau đã trở thành binh lính thân cận bên hắn, mỗi ngày cách hắn không xa không gần nhưng cũng không dám lại gần nói một câu gì.

Khi đó, tính tình của nàng mặc dù không quái đản như ngày nay nhưng cũng xem như hoạt bát, vậy mà mỗi lần nhìn thấy hắn lại thường khăn trương nói

không nên lời, thậm chí ngay cả cười cũng cứng ngắt. Rõ ràng là người mình muốn gần gũi nhất nhưng lại thành ra người mình sợ gần gũi nhất.

Cận vệ của hán tổng cộng có ba mươi người, mỗi người thay phiên gác đêm, tháng nào 31 ngày thì ngày thừa ra đó sẽ do nàng đảm trách. Nàng gác đêm thật ra cũng chẳng chuyên chú lắm, thường ôm đào ngồi bên ngoài trướng của hán nhìn trời cao. Có khi có sao, có khi có trăng, có đôi khi lại là miên man ngàn dặm mây đen.

Có một ngày trời mưa rất to vào ban đêm, nàng gác thật khổ sở. Không hiểu sao lại không nghĩ đến kết giới nên để mặc mưa làm ướt trang phục khiến nàng lạnh thấu xương. Nàng ngồi canh giữ bên ngoài trướng của hán, vừa ngẩng đầu, đập vào mắt là từng mảng mây đen, vừa đen vừa nặng đủ để nhấn chìm người.

Hán đi ngủ sớm, nửa đêm bị tiếng mưa rơi đánh thức, khan giọng hỏi nàng: “Bên ngoài trời mưa sao?”

Khi đó, xa cách đã nhiều năm, lần đầu tiên hán nói chuyện cùng nàng.

Nàng cảm thấy tim đập nhanh, cổ cứng ép sự run rẩy trong giọng nói, gật đầu nói: “Thưa Tướng quân, trời mưa ạ.”

Người bên trong im lặng không nói lại, nàng nghĩ chắc hán đã ngủ thì phía sau lại đột nhiên có động tĩnh, nàng vừa quay đầu đã thấy hán khoác áo, nhúm mày đứng sau nàng, khẩu khí không tốt chút nào: “Vào đây!”

Hán vẫn luôn là người có tính tình ôn hòa, nàng không biết vì sao lại làm hán nổi giận nên chỉ có thể ngốc nghếch đứng đó. Hán không nói lời nào, bàn tay vung lên, ánh nến bốn phía lập tức cháy sáng, sau đó hán ngẩng đầu hỏi nàng: “Sao đến cả y phục cũng không hong khô?”

Hán đứng đó, dưới ánh nến ấm áp, y phục trắng tinh. Ngừ điệu tuy trách cứ nhưng lại tràn đầy lo lắng, chớp mũi nàng chưa xót, không hiểu tại sao chốc lát lại cảm thấy tủi thân. Nhìn mắt nàng đỏ lên, Thanh Hòa thoát đầu hơi ngó ra, sau đó lại thờ dãi: “Ta không nói gì người mà, sao lại khóc rồi?”

“Ta đâu muốn khóc.”

Lời nói ra vẫn mang giọng mũi nghèn nghẹt. Thanh Hòa chẳng biết làm sao, cười lắc đầu, xoay người đi đến tủ, tìm tìm, lấy ra một hộp điểm tâm. Hán đặt hộp điểm tâm lên bàn, chậm rãi nói: “Đây là phụ quân người cho người mang tới, nói người thích ăn bánh hoa quế, sợ hành quân vất vả nên bảo ta bí mật cho người ăn nhẹ.” Nói xong, Thanh Hòa cười đứng lên: “Hôm nay có phải chưa com nước gì đúng không?”

“Tắm rửa xong... chưa...”

Phượng Âm thấp giọng nói, có vẻ đang nói đến chuyện gì mất mặt lắm. Sau đó nàng đưa tay cẩn thận mở hộp bánh hoa quế ra. Bánh này hình như đã vài ngày nhưng so với đồ ăn trong quân doanh thì vẫn ngon chán. Cái miệng nhỏ nhắn của nàng chum chim, hán ngồi bên, mỉm cười nhìn nàng ăn điểm tâm, dáng vẻ mới rồi còn tức giận như chỉ là một giấc mơ.

Khoảnh khắc ấy nàng thật sự rất vui, hy vọng thời gian dừng lại ở giây phút này, mãi mãi... mãi mãi. Nhưng điểm tâm ăn mãi cũng hết, hán để nàng nằm trên tháp ngủ một đêm, còn mình thì phê duyệt quân văn, hôm sau khi tỉnh lại, nàng thấy Thanh Hòa đang chống đầu gối ngồi bên bàn. Nàng ngẩn người, suy nghĩ một lát, lại nằm xuống giường giả bộ ngủ, đợi khi trời sáng rõ nàng cảm thấy cả người được ai đó nhẹ nhàng ôm lấy, sau đó vén màn bước ra ngoài.

Vòng tay người ấy vừa ấm vừa rộng, dù ở trên đường cũng chẳng làm nàng thấy xót này. Nàng cảm thấy hán nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, sau đó lại khẽ khàng đi ra ngoài, đợi đến khi hoàn toàn không còn tiếng động, Phượng Âm mới lặng lẽ mở mắt. Sau đó nàng rút từ trong tay áo ra một tờ giấy, là vỏ bao bánh hoa quế, tới qua khi đi ngủ, nàng đã trộm nó giấu vào trong tay áo. Nàng cầm tờ giấy nhìn ngang ngó dọc hồi lâu mới đứng dậy, mở một cái hộp, đặt tờ giấy vào.

Bên trong còn có một hộp bánh hoa quế chưa ăn, đó là cha của nàng cho nàng. Phượng đế mang đồ ăn cho nữ nhi cần chi phải qua tay chủ tướng? Thanh Hòa này cho tới bây giờ vẫn chẳng giỏi nói dối.

Đại chiến Thần Ma một lần là đánh nhiều năm. Mỗi một lần thắng trận, Thanh Hòa sẽ mời mọi người uống rượu, sau đó bản thân lại ở trong vườn uống loại rượu thanh thuần do chính mình ủ. Đêm trước trận Đại chiến Thần Ma cuối cùng, nàng vào vườn tìm hán. Đêm đó ánh trăng sáng vàng vạc, khi nàng đến tìm, trùng hợp thấy hán đang uống rượu. Rượu này màu sắc tinh khiết, hương rượu thấm lòng người, nàng cười muốn một ly nhưng hán lại lắc đầu mà rằng: “Tiểu cô nương uống rượu gì chứ?”

“Không thể nói vậy,” Phượng Âm cũng cười rộ lên: “Cách biệt ba ngày đã làm thay đổi cách nhìn, ta đây cũng coi như là viên tướng dũng mãnh nhất trong quân, rượu trong thiên hạ này có loại nào ta chưa từng uống, sao lại không thể uống rượu?”

Nói xong, nàng ngồi xuống trước mặt hán, lẳng lặng nhìn hán, nửa đùa nửa thật nói: “Thanh Hòa, ta đã trưởng thành!”

Tiểu cô nương sau khi đã trải qua thử thách của chiến tranh, sự cứng rắn lúc ban đầu đã không còn nữa, một câu nói lại khiến Thanh Hòa sững sốt. Hán lẳng lặng nhìn nàng, trong mắt thần sắc khó lường, qua một lúc sau, hán mới mỉm cười, gật đầu nói: “Đúng vậy, tiểu A Âm của chúng ta đã trưởng thành!”

Dứt lời, cổ tay hán ngửa lên, biến ra một cái ly uống rượu, đích thân châm rượu cho nàng. Phượng Âm nâng chén kính hán, ngửa đầu uống cạn. Đôi phương vẫn thông thả thưởng rượu, đáy mắt thoáng hiện ý cười, thần nhiên hỏi: “Thế nào?”

“Rượu đáng!” Phượng Âm nhúm mày: “Ta vốn nghĩ rượu người ủ sẽ ngon lắm.”

“Vậy sao?” Thanh Hòa lắc lắc chung rượu, cười gượng: “Ta cố ý ủ đắng đấy.”

“Vi sao?” Phụng Âm khó hiểu, Thanh Hòa cup mắt, trầm mặc nhìn chung rượu trong veo: “Bởi vì, rượu này có tên là ‘Trường tương thủ’(3).”

3.Trích trong câu:

Tự cừ thủy thạch trường tương thủ,

Ta ngã nhân duyên đoạn bất tề.

(Nước sông đá núi bên nhau mãi

Đôi lứa duyên ta đứt mối tơ)

“Trường tương thủ”, thật sự đau khổ(4).” Thanh Hòa nhấp một ngụm rượu, chậm rãi nói: “Yêu người không thể yêu, mong muốn mà không được. Trên đời này làm sao có trường tương thủ chân chính? Chẳng sợ sáng sớm vui say, cả đời thương biệt.”

4. 苦: vừa có nghĩa là đắng, vừa có nghĩa là khổ.

“Thanh Hòa...” Phụng Âm thì thầm muốn nói nhưng lại thấy từ ngữ quẩn quanh đầu lưỡi mà chẳng thốt ra được câu gì. Đối phương đã trút bỏ sự ôn nhu và trong trẻo xưa kia, từ cái nhếch môi nhưn mày đến nụ cười đều hóa nên đẹp đẽ...

Phụng Âm nhìn Thanh Hòa trước mặt như chưa từng quen biết này, cuối cùng chỉ có thể uống cho xong chung rượu ‘khô’ này cùng hắn.

Đến nửa đêm, rượu đã cạn mà thần trí hai người vẫn hết sức tỉnh táo.

“Nên đi ngủ thôi, ngày mai còn có đại chiến.” Thanh Hòa đứng dậy trước, xoay người rời đi. Phụng Âm nhìn theo bóng lưng hắn, nói chậm rãi: “Thanh Hòa, dù trường tương thủ có đắng, ta vẫn cam nguyện uống cùng người.

“Chẳng sợ sáng sớm vui say, cả đời thương biệt.”

Đối phương không đáp lời chỉ khựng lại nhưng cũng chẳng dừng, cứ vậy rời đi.

Hôm sau khai chiến, Phụng Âm theo kế hoạch cùng Thanh Hòa chia binh làm hai ngả, nàng mang binh đến Tuyết Âm Cốc, còn Thanh Hòa thì đánh thẳng đến ma doanh.

Trên chiến trường, đao quang huyết ảnh, Tuyết Âm Cốc chẳng biết tại sao lại đầy binh mai phục hơn dự tính. Phụng Âm khẩn báo về Thiên giới lại chỉ nhận được một mệnh lệnh...

Từ thủ, từ thủ, từ thủ!

Tướng sĩ xung quanh dần dần ngã xuống, đến cuối cùng, nàng nhìn quanh bốn phía thì thấy chỉ còn hàng hàng lớp lớp ma binh.

Trong lòng nàng đột nhiên sáng tỏ, biết rằng bản thân đã trở thành con cờ thí của Thiên đình. Hôm ấy, tiết trời trong xanh, nàng ngẩng đầu lên thấy một khoảng trời không một gợn mây bao la xanh ngắt, chợt nhớ lại lời Thanh Hòa nói đêm qua.

Hắn nói, cho nên yêu người không thể yêu, mong muốn mà không được. Trên đời này làm sao có trường tương thủ chân chính? Chẳng sợ sáng sớm vui say, cả đời thương biệt.

Nàng nghĩ, nàng không nên oán hận, không nên khổ sở, không nên bị thương.

Nàng vốn dĩ nên biết, sáng sớm vui say, chỉ đến thế mà thôi.

Vì vậy, nàng nhắm mắt, gió thanh trường thương đỉnh tua trắng đã nhuộm màu đỏ tươi lên, quát to: “Đánh!”

Dứt lời, trường thương trong tay chĩa thẳng, từng chiêu hạ xuống đều là chiêu số hắn đã dạy nàng khi còn nhỏ.

Nhưng chính vào thời khắc đó, mặt đất đột nhiên chấn động, trong thoáng chốc, đất rung núi chuyển. Nàng thấy một bóng xanh từ xa đang đánh về phía nàng, giây phút ấy nàng đã được ai đó đưa lên trời.

“Bắn tên!”

Nàng nghe ấy một giọng nói vang vọng, chỉ một thoáng, tên như mưa, dày đặc đến nỗi không thể tránh được. Nhưng nàng lại chỉ cảm thấy thân thể được ai đó ôm chặt, bảo vệ mỗi tấc da thịt.

Mưa tên nghìn nghịt, lại do những tướng lĩnh Ma tộc pháp lực cao cường bắn ra, dù có bày tầng tầng kết giới, nàng vẫn có thể cảm nhận được rung động do tên đâm vào.

Vòng ôm của người phía sau ấm áp rộng lớn như tia nắng mai sau đêm mưa, hắn một tay điều khiển tọa kỵ Bạch Trạch, một tay ôm chặt nàng, cố gắng

đưa nàng chạy đi. Như một đôi tình lữ bỏ lại hết thấy, chạy trốn đến nơi chân trời góc biển.

“Người...” Nàng muốn quay đầu, lại bị đối phương ngăn cản: “Đừng quay lại!”

Dứt lời, nàng thấy một dòng chất lỏng chảy xuống trên người nàng.

Nàng không ngừng run rẩy, đã kinh qua bao trận chiến lớn nhỏ, nàng đã không còn là tiểu cô nương ngày đó nữa, không sợ sinh tử, không sợ biệt ly, nhưng giờ khắc này nàng thật sự vô cùng sợ...

Giọng nói ôn nhu của người ấy cứ lặp đi lặp lại: “Đừng quay đầu!”

Giọng nói và ngữ điệu quen thuộc, giống như rất nhiều năm về trước.

Khi đó nàng còn nhỏ, hắn đã là tôn giả vạn tuổi, dẫn nàng đến vườn đào ngắm hoa đào tung bay tán loạn.

Sau đó hắn ôn nhu nói với nàng một cách bất lực: “Đừng hái đào...”

“Đừng trèo cây...”

“Đừng phóng hỏa...”

Hết cái này đến cái khác không được, nhưng lại chưa bao giờ có thứ gì thật sự không được, đánh vào đáy lòng khiến nàng chẳng dám cãi lời.

Người ấy dồn toàn trọng lực lên người nàng nhưng lại chưa từng ôm nàng chặt như lúc này...

“A Âm, thật ra ta vẫn... luôn thích nàng!”

Hắn chậm rãi mở miệng, thanh âm đã khàn khàn.

“Ta vẫn muốn chờ nàng lớn lên nhưng đến khi chờ được nàng trưởng thành, ta lại không dám nói với nàng.”

“Thanh Hòa...” Phượng Âm mở miệng, ngữ điệu đã nghẹn ngào. Người ấy lại nhẹ nhàng tựa đầu vào vai nàng, thấp giọng nỉ non: “Ta và nàng cách nhau nhiều quá. Nàng còn đang tuổi hoa tuổi ngọc của Thần tộc, còn ta... ta đã già rồi.

“A Âm, ta đã cho rằng ta có thể đợi nàng, nhưng ta... đợi không được.

“A Âm...”

Tiếng nói của hắn dần rời rạc: “Nàng có thích ta không?”

“Ta...”

Phượng Âm cảm thấy trước mắt nhạt nhòa, nàng cố gắng gượng nhưng giọng người lại càng lúc càng xa xôi.

“Thích...”

“Chàng...”

Đến cuối cùng, trước khi nàng ngất đi, nàng đã không biết hắn có nghe thấy không.

Chờ nàng tỉnh lại, đã là hai tháng sau...

Không ai nói cho nàng biết hắn đi đâu, vì thế nàng chỉ có thể quỳ trước Lăng Tiêu Bảo Điện, một lần quỳ là không đứng dậy.

Sau đó, Thiên quân Mặc Tử Dạ phái người nói cho nàng biết, hắn phạm vào quân kỷ, bị lưu đày đến Hồng Hoang.

Bọn họ nói, ngày ấy đội quân của nàng vốn đã bị bỏ quên, nhưng hắn lại tự ý rời khỏi vị trí đi cứu nàng.

Bọn họ nói, ngày ấy hắn trở về, toàn thân đều trúng tên, không còn nhìn ra thần thái phong lưu phóng khoáng vốn có nữa.

Bọn họ nói, ngày ấy hắn nhảy vào Hồng Hoang, để lại lời nhắn cho nàng...

Đừng tìm hắn, hãy quên hắn đi. Hắn từ lâu đã đến ngày trở về, hắn cố chống đỡ nhưng hắn đã không thể chống đỡ được nữa.

Hắn, quá mệt mỏi rồi...

Nàng nghĩ, nàng đã ‘sáng sớm vui say’ rồi, bây giờ phải gánh chịu ‘một đời thương biệt’ thôi...

Nhưng cả ngày lẫn đêm, trong mộng, nàng vẫn có thể mộng về một đêm trăng sáng khi ấy, nhìn hấn tay cầm chung rượu Trường tương thủ, mỉm cười với nàng.

Nàng thường nâng chén với hấn, muốn một giấc mộng này mãi mãi không tỉnh.

Cùng chàng cộng ẩm Trường tương thủ, không nhắc đến ly thương...

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Để người khỏi nghĩ

Câu chuyện xưa cũ ngàn vạn năm trước từ lâu đã phủ bụi trong ký ức của nàng, chẳng thường nhắc hay chạm tới. Nàng vốn tưởng rằng, cả đời này sẽ chẳng còn gặp lại người ấy nữa nhưng, nhiều năm sau lại lần nữa cơ duyên xảo hợp gặp lại hấn. Cổ nhân đã lâu không gặp, chỉ để lại nguyên thân bất diệt theo năm tháng rộng dài nằm im lìm tại đó.

Nàng vẫn thường nghĩ đến, mấy ngàn mấy vạn năm qua đi, khi gặp lại hấn, dù dưới bất kỳ hình dạng nào nàng vẫn có thể lạnh nhạt thản nhiên. Nhưng đến khi nhìn thấy hai chữ ‘Thanh Hòa’, nàng mới hiểu được, cho tới bây giờ nàng vẫn không phải là người có thể dễ dàng quên đi.

Ký ức quý báu lại hiện ra, nàng ngậy người nhìn máu mình thấm xuống thân cầm, lúc này mới biết nàng cuối cùng vẫn bị tổn thương.

Đây là nỗi đau sau ngàn năm xa cách, nàng đã lặng lẽ muốn trốn tránh nhưng vẫn là tránh không thoát.

Vì thế nàng nhìn nguyên thân của Thanh Hòa, chậm rãi mở miệng hỏi Dạ Tịch bên cạnh: “Người... đi khi nào?”

“Nhiều năm rồi.” Khi Dạ Tịch nói, đầu nghiêng đi, nét mặt có vẻ áy náy: “Sức khỏe hấn không tốt, còn bị thương. Có một hôm, ta ra ngoài tìm thức ăn, khi về thì thấy hấn bị Cùng Kỳ dẫm nát dưới chân, khi đó cũng đã gần chết.”

“Cùng Kỳ...” Phụng Âm mắt lạnh đi: “Nó đã chết chưa?”

“Chết rồi.” Về mặt Dạ Tịch tỉnh bơ, mở miệng: “Ta với nó đánh nhau bốn ngày, cuối cùng ta cũng giết được nó, lấy thịt làm thành thịt khô, nội tạng hầm canh, cả tháng ăn chưa hết.”

Nói xong, hấn đột nhiên nghĩ tới điều gì, la lên hoảng hốt: “À, người chờ một chút.”

Nói xong chậm rãi ra ngoài, khi quay lại thì trong tay hấn cầm một miếng thịt, về mặt nghiêm túc nói: “Đây là thịt khô của nó, ta còn chưa ăn hết. Người có muốn ăn cho hả giận không?”

Phụng Âm không nói, nàng yên tĩnh nhìn đồng thịt vẫn còn đầy lông xanh dài, đấu tranh một lúc vẫn không thể mở miệng, vì vậy đành lắc đầu nói: “Ta không muốn tự ngược đãi mình.”

Buổi tối, Phụng Âm được bố trí ngủ bên Thanh Hòa. Dạ Tịch không biết đi vào trong tìm được nhánh cây kỳ quái gì, đem bện thành một cái giỏ nan cho Phụng Âm nằm, sau đó lại đi giết thêm ít thú, lột da lột vào bên trong giỏ để nàng nằm êm ái thoải mái hơn.

Lúc hấn đang làm mấy việc này, Phụng Âm ngồi bên nhìn, thấy hấn làm rất thành thạo thì buột miệng hỏi vài câu.

“Người vẫn sống một mình ở đây à?”

“Ừ, đúng vậy.” Dạ Tịch dùng xương thú làm kim may lại tấm da thú cho Phụng Âm, trả lời lơ đãng.

“Cha mẹ đâu?”

“Cha mẹ là cái gì?” Dạ Tịch nghiêng đầu, biểu tình trên mặt thuần khiết ôn nhu, xen lẫn chút khó hiểu.

“Tức là, mỗi người đều được hai người khác tạo ra, hai người tạo ra người, nữ nhân gọi là mẹ, nam nhân gọi là cha.” Phụng Âm suy nghĩ rồi kiên nhẫn giải thích từ từ. Dạ Tịch nghe chăm chú, nghe xong hấn nghĩ nghĩ lại hỏi: “Nữ nhân là cái gì? Nam nhân là cái gì?”

“Ồ... tức là, trên đời có hai loại người, một loại là nam nhân, một loại là nữ nhân. Người chính là nam nhân, còn ta là nữ nhân.”

“Nhưng người không phải người...” Dạ Tịch càng khó hiểu: “Thanh Hòa nói cho ta biết, bọn ta là người, người là chim.”

“Ta không phải chim.” Phụng Âm xịu mặt xuống, còn nghiêm túc trả lời: “Ta là Phụng Hoàng.”

“Nói bừa,” Dạ Tịch lườm nàng, cứ như nàng đang lừa hấn, sắc mặt không tốt nói: “Ở đây bọn ta cũng có Phụng Hoàng, rất hung tàn, ta đã thấy mà, không phải dạng như ngươi, đẹp hơn ngươi nhiều.”

“Ồ... Ta trước kia từng là Phụng Hoàng.” Nói dối bị lộ, Phụng Âm nhanh chóng nghĩ ra lý do chống chế. Dạ Tịch còn nghiêm túc gật đầu, vẻ mặt “Ta hiểu” nói: “À, thì ra là thế. Nhưng ngươi vẫn không phải người!”

“Ta có thể biến thành người!” Phụng Âm cuối cùng cũng nổi giận, rướn cổ gào lên. Dạ Tịch vẫn có vẻ tò mò, không chút châm biếm mà ngây thơ đơn thuần yêu cầu: “Vậy ngươi biến thử ta xem.”

Phụng Âm: “...”

Nàng không nói, Dạ Tịch vẫn nhìn nàng chòng chọc, vẻ mặt chờ mong nàng biến thành nữ nhân. Nhưng mà đợi hồi lâu, lại chỉ đợi được một câu hỏi rất thiếu kiên nhẫn của Phụng Âm: “Ngươi may và có tốt không đấy?”

“Tất nhiên là tốt rồi!” Dạ Tịch bị đánh lạc hướng thành công, dương dương tự đắc giơ tám da thú lên, vẻ mặt tự hào nói: “Không tồi chứ?”

Thiếu niên này so với khi trưởng thành thật không giống nhau.

Dù là cùng một dung mạo nhưng mỗi lần nói chuyện, đôi mắt hấn chớp động phát ra tia sáng thuần khiết và thiện lương, xem chút có thể thiêu đốt nàng. Hấn cười giơ da thú lên cho nàng, đôi đồng tử trong suốt không pha lẫn tạp chất, tinh khôi như khe suối giữa sườn núi. Phụng Âm lẳng lặng nhìn hấn, sau một lúc mới chậm chạp gật đầu: “Không tồi.”

Nói xong, nàng cất bước trở về ổ của mình, kéo rèm nói: “Ngủ thôi.”

“Ừ, được rồi.” Dạ Tịch cũng quay lại đắp da thú lên người nàng, giải thích: “Hồng Hoàng ban đêm rất lạnh, đắp thêm chắn đi. Trước kia Thanh Hòa mới đến cũng phải đắp đến ba lớp da cừu vì hồ.”

“Ừ. Ngươi đi ngủ đi.” Phụng Âm gật đầu, tựa đầu tựa vào Thanh Hòa, ngủ như thế giống như đang được nằm cạnh người ấy. Dạ Tịch suy nghĩ rồi nói tiếp: “Nếu lạnh, ngươi phải gọi ta đây. Dù sao ngươi cũng là sủng vật của ta, ta sẽ chăm sóc ngươi thật tốt.”

“Ừ. Ngươi đi ngủ đi.”

“Thanh Hòa còn nói với ta, sinh vật được nuôi làm sủng vật ở bên ngoài như các ngươi yếu ớt hơn trong này gấp nhiều lần. Mấy thứ sủng vật đó phần lớn đều được nuông chiều nên tính tình ngang ngược nhưng càng không tốt thì người nuôi càng thích, càng khó chiều thì giống càng cao quý. Ta còn nghe nói chúng còn có thể trao đổi với chủ nhân, nhiều người nuôi bọn chúng đều là những người cô đơn, sau khi Thanh Hòa đi, ta cũng chẳng có ai nói chuyện nên ta có thể được xem là người cô đơn, sau này ngươi phải trò chuyện với ta nhiều một chút...”

“...”

“Đương nhiên, ta thật ra cũng không phải người nói nhiều. Con người của ta bình thường rất ít nói. Hồng Hoàng có thần thức, thần thú có thể nói tiếng người đều phân định địa bàn, trước kia những thần thú gần nơi ta ở cũng rất thân thiết với ta, Thanh Hòa nói cái này gọi là hàng xóm, đồng hương phải duy trì quan hệ tốt, khi đó ta mỗi ngày tìm được đồ ăn đều khoe với chúng, nhưng sau đó không biết tại sao, bọn chúng lại chuyển đi ngày một xa chỗ ta, bây giờ ngày nào ta muốn tìm chúng nói chuyện, cho dù ta có chạy hết một ngày, cũng không tìm được chúng...”

“...”

“Ta cảm thấy mấy thần thú này thật ra rất thiện lương. Rất có thể bọn chúng thấy ta sống một mình không dễ dàng gì nên đã san sẻ cho ta thêm đất mà chuyển ra ở cách xa ta. Dù nói thế nào, đời sống vật chất tuy rằng rất quan trọng nhưng đối với ta mà nói, đời sống tinh thần cũng quan trọng. Hiện tại ở địa bàn của ta chẳng còn thần thú nói tiếng người, ta nghe chúng nói chuyện mà không hiểu, giờ ngươi đến đây thì tốt rồi.”

“...”

“Nói xem, có phải ngươi ngay từ đầu rất sợ ta đứng không? Thật ra ngươi không cần sợ ta. Ta chỉ tàn nhẫn với đồ ăn thôi, giờ ta xem ngươi là sủng vật, nghe nói sủng vật cũng không có người thân, sau này ta sẽ bảo vệ ngươi, tuyệt đối sẽ không ăn ngươi. Đương nhiên, ta tốt với ngươi như vậy, ngươi cũng phải tốt với ta, bằng không ta sẽ biến ngươi thành đồ ăn đấy.”

“...”

“Còn nữa...”

“Cám ơn!” Phụng Âm không tài nào nhịn được nữa, hét ầm lên, tái mặt nói: “Ngươi không biết là ngươi nói nhiều lắm hả?!”

“Nói sao ta vẫn là một người rất ít nói.” Dạ Tịch chớp chớp mắt mấy cái, vẻ mặt vô tội. Phụng Âm cắn chặt răng, một hồi lâu mới dần được xúc động muốn đập vào mặt hấn, chậm rãi hỏi: “Ai nói?”

“Thanh Hòa.” Dạ Tịch mở miệng, thần sắc còn rất vẻ thần nhiên và nghiêm túc: “Thanh Hòa nói, ta ngày thường quá ít lời, phải năng trò chuyện với người khác mới bộc lộ được nét hoạt bát của ta. Vì vậy hấn mỗi ngày đều bắt ta đi tìm thần thú nói chuyện. Chỉ tiếc là... mấy thần thú đó cuối cùng đều bỏ đi cả.” Nói xong, mặt Dạ Tịch còn lộ vẻ nuối tiếc. Phụng Âm đổi sắc mấy lần, ngẫm nghĩ nàng mới hỏi: “Ngươi không... bị ai chê là nói nhiều sao?”

“Có chứ,” Dạ Tịch gật đầu. Phụng Âm vui mừng, cảm thấy đã tìm được bạn hữu: “Sau đó thì sao?”

“Hắn chết rồi!”

Phụng Âm: “...”

Dông dài cùng Dạ Tịch cả buổi, cuối cùng sau tiếng rống giận lần nữa của Phụng Âm, Dạ Tịch mới lên giường, ngã xuống lập tức ngủ luôn.

Phụng Âm cũng nhắm mắt lại, ngủ thẳng đến nửa đêm, nàng chợt thấy lạnh mà choàng tỉnh. Vừa mở mắt, nàng thấy cả căn phòng đã kết một lớp băng mỏng. Thanh Hòa ở cạnh nàng cũng đã bị tăng băng mỏng phủ lên, cả căn phòng đều bị hàn khí vờn quanh, nàng đã hiểu ra thế nào là đêm lạnh, rất lạnh rồi.

Nàng hơi đập cánh, nghe thấy tiếng băng vỡ ra. Tiếng động làm Dạ Tịch thức giấc, Dạ Tịch dường như vô thức nhảy dựng khỏi giường, đến lúc đứng xuống mới nhìn lướt toàn thân mình, rồi quay đầu đi, nhìn thấy Phụng Âm cả người đang bị phủ dưới lớp băng.

Hắn ngẩn người, vội vàng chạy lại nâng Phụng Âm ra khỏi giường, ôm vào trong ngực, vẻ mặt hoảng hốt: “Sao cả người đầy băng thế này? Như vậy sẽ sinh bệnh, sinh bệnh sẽ chết đây.”

Vòng ngực thiếu niên ấm áp đến nóng rực, chỉ chốc lát sau đã khiến lớp băng mỏng trên người nàng tan chảy. Phụng Âm đã run cầm cập, đành cố gắng dán chặt vào ngực đối phương, muốn bản thân được gần hơn một chút, rồi lại gần hơn một chút nữa. Dạ Tịch ôm nàng đặt lại xuống tấm da thú, giữ chặt nàng, nghiêm túc nói: “Chim này, ở Hồng Hoang là không thể sinh bệnh, sinh bệnh sẽ chết đây.”

“Làm sao có thể...” Phụng Âm run lấy bầy, khó nhọc nói: “Uống thuốc thì được rồi.”

“Người biết uống thuốc gì sao?” Dạ Tịch thờ dãi một tiếng, chỉ là một thiếu niên nhưng thanh âm trong trẻo lại toát nên tia sinh tử tang thương: “Chim này, Hồng Hoang không có thứ mà các người gọi là y thuật đâu, không có thuốc, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình, cho nên không thể sinh bệnh.

“Bên chỗ các người thật ra đã từng có vài thần tiên đến đây, nhưng thường chẳng được mấy ngày đã chết. Bọn họ chỉ cần vừa nhuốm bệnh là đã chết rồi. Đương nhiên, chúng ta cũng thế. Vì vậy, chúng ta không thể sinh bệnh, nếu bị bệnh có thể sẽ bị chết.”

“Vậy... nếu bị thương thì phải làm sao?” Phụng Âm khó hiểu: “Người chẳng lẽ chưa bao giờ bị thương?”

“Tất nhiên là từng bị thương chứ.” Dạ Tịch cười khê: “Bị thương thì hoặc là chờ nó khỏi, hoặc là chết thôi.”

Nói xong, hắn cười nhẹ nhàng: “Chim này, đây là Hồng Hoang. Nó không giống với thế giới của người, người phải tuân theo quy luật ở đây.”

Phụng Âm không thêm nói tiếp, nàng cuộn mình trong lòng hắn, hồi lâu mới than thở thành tiếng: “Ta không phải tên ‘Chim này’.”

“Hả? Vậy người tên gì?” Giọng điệu thiếu niên hơi ử rử. Phụng Âm khẽ nói: “Ta là Phụng Âm, là một Phụng Hoàng.”

“À...” Thiếu niên lại trả lời lấp lửng, khẽ nhắc lại tên nàng: “Phụng Âm.”

Âm giọng ngây ngô non nớt lại mang theo chất khàn của thiếu niên vỡ giọng, nhưng khi nhỏ nhẹ thốt ra tên nàng lại khiến nàng có cảm giác giọng nói ấy như một sợi lông chim nhỏ bé nhẹ nhàng lướt qua lòng nàng, khơi dậy từng đợt sóng râm rì.

“Sao lại nghe hay thế nhỉ...” Mơ màng nghĩ đến dung mạo tuấn lãng của hắn, Phụng Âm chẳng hiểu sao da mặt nóng rần lên. Đầu chôn vào chăn, nàng lẩm bẩm thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Để người đừng bệnh

Hôm sau, khi Phụng Âm tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao. Khí hậu ở Hồng Hoang rất tồi tệ, ban ngày thì nóng khủng khiếp, lớp lông của Phụng Âm cũng chẳng chống đỡ nổi, mở mắt ra chuyện đầu tiên là phải nhảy xuống đi tìm nước uống.

Trên mặt đất khắp phòng đều là nước, Phụng Âm dù sao cũng không phải một con gà rừng thực thụ, giẫm lên nước tới bàn tự rót cho mình một ly nước, ừng ực nốc hết mới cảm thấy có gì đó không bình thường. Nàng nghi hoặc nhìn quanh, lúc này mới phát hiện Dạ Tịch còn nằm trên giường.

Hắn vẫn nằm đó không nhúc nhích, nếu không phải thấy ngực hắn còn hơi phập phồng, nàng còn tưởng hắn đã chết rồi.

Sống trong không gian này mà còn ngủ thẳng căng chưa chịu dậy thì thật quái lạ. Phụng Âm nhìn không được quay lại, dùng vuốt khều khều thiếu niên,

sốt ruột nói: “Này!”

Thiếu niên bị nàng chọc vào thì nghiêng người nằm ngửa ra, yếu nhọc khiến người ta không thể nào tin nổi. Phụng Âm bấy giờ mới nhìn ra điểm không bình thường liền nhảy lên người Dạ Tịch, hai cánh không ngừng đập vào mặt người đang bất tỉnh, cuống quýt hô to lên: “Này này, người tỉnh lại đi, người làm sao vậy?!”

Chắc tại Phụng Âm dùng sức mạnh quá nên Dạ Tịch dù đang hôn mê cũng bị mấy tát tai của nàng đánh thức, mơ mơ màng màng mở mắt ra, vẻ mặt khó thở, nghẹn một lúc lâu mới đứt quãng nói ra một câu: “Đi xuống!”

Hắn nói một cách hết sức khó nhọc.

Tuy rằng sức chiến đấu của hắn rất cao, tuy rằng thân thể hắn rất cường tráng, nhưng bị một con gà béo núc ních cao gần hai thước dẫm trên ngực, lại còn đang lúc hắn ốm yếu nên đương nhiên hắn không thể không thấy đau đớn rồi.

Phụng Âm thấy hắn tỉnh lại thì lập tức thức thoi nhảy đi, sau đó nhìn hắn yếu nhọc hít thở, hai mắt lại nhắm lại.

Dường như đến cả nói chuyện hắn cũng thấy mệt, nàng chỉ có thể yên lặng đứng bên nhìn. Thấy sắc mặt hắn đỏ bừng, nàng dùng cánh sờ thử lên trán hắn.

Quả nhiên như nàng nghĩ, hắn phát sốt rồi.

Hắn bị bệnh, nhưng nàng không biết phải làm sao. Thần thú ở nơi Hồng Hoang này sức chiến đấu vượt xa nàng, nàng không dám đi ra ngoài tìm thuốc, vì thể chỉ có thể lẳng lặng đứng trong phòng, chờ hắn tự bình phục. Nhưng từng ngày qua đi, Dạ Tịch càng lúc càng yếu. Lúc đầu Dạ Tịch còn tỉnh táo nhưng đến ngày thứ bảy hắn đã hiếm khi thanh tỉnh.

Lúc hắn tỉnh, Phụng Âm tới đây trò chuyện cùng hắn. Hắn không ngừng không nghỉ như muốn nghe nàng nói.

“Ta sợ là sắp phải ra đi rồi.” Hắn nói với nàng: “Hồng Hoang có nhiều thần thú cũng chết như vậy. Trong mắt các ngươi chỉ là chứng bệnh đơn giản nhưng cũng đủ để chúng ta chết rồi.”

“Ngươi nói vậy phải không?” Phụng Âm nhìn người ốm trước mặt, thật sự không thể chấp nhận sự thật này. Nàng không thể tưởng tượng, một thiếu niên thiên tài mười hai mười ba tuổi có thể một kiếm đánh chết cửu vĩ hồ, sức chiến đấu cao ngất ngưỡng lại bị chết vì căn bệnh phong hàn. Nhưng Dạ Tịch lại chăm chú nhìn nàng, đôi mắt trong trẻo ngập tràn tiếc nuối: “Đáng tiếc, ta còn chưa được đi ra ngoài...”

Hắn nói chân thành tha thiết nhưng trong đáy mắt thiếu niên đã sắp rơi lệ. Phụng Âm ngây người nhìn hắn, rõ ràng không thể tin, nhưng biểu tình của hắn lại nghiêm túc khiến nàng không nói nên lời.

“Ta biết ngươi không hiểu...” Hắn cười buồn: “Trước kia Thanh Hòa cũng không hiểu. Các ngươi ở bên ngoài đến đây đều là tiên nhân, chưa bao giờ hiểu được sự tàn nhẫn nơi Hồng Hoang này.

“Đáng tiếc...” Hắn thở dài, chậm rãi nhắm mắt lại: “Ta còn chưa kịp đi ra ngoài... Thanh Hòa nói, bên ngoài có tuyết, có hoa xuân, có thể ngủ yên lành, không cần chém chém giết giết...”

“Ngươi nói xem, vì sao lại bất công vậy...” Giọng hắn thấp dần, báo hiệu sắp ngủ thiếp đi: “Vì sao, các ngươi có thể có một thế giới tươi đẹp, còn ta lại sinh ra ở Hồng Hoang?”

Câu hỏi này Phụng Âm không thể trả lời hắn.

Nàng chăm chú quan sát nét mặt hắn, nhìn hắn khép mi lại, nhìn hắn nở nụ cười chua xót. Chuyện rõ ràng chẳng can hệ tới nàng nhưng nàng lại nhịn không được nhảy xuống giường, đẩy cửa đi ra ngoài.

Nàng tự nói với mình, thứ nhất, nếu không ra ngoài, nàng và Dạ Tịch đều sẽ đói chết ở trong này; thứ hai, Dạ Tịch mà chết, vết tích duy nhất Thanh Hòa lưu lại ở Hồng Hoang cũng không còn. Vì vậy, dù xuất phát từ lý trí hay tình cảm, nàng vẫn nên ra ngoài một chuyến, tìm thức ăn, tìm thuốc chữa...

Nhưng Hồng Hoang không có thảo dược, cái gọi là thuốc cũng chính là nguyên đan động vật. Cửu vĩ hồ là trân bảo trên đời, nguyên nhân là vì nguyên đan có giá trị làm thuốc cao, vì thế Phụng Âm cột kiếm của Dạ Tịch lên lưng, khí phách hiên ngang, hùng dũng đi tìm cửu vĩ hồ.

Đĩ nhiên, suy nghĩ đi tìm cửu vĩ hồ thật ra chỉ là xúc động nhất thời của nàng. Có điều nàng càng xúc động thì vận khí càng tốt, điều này đã được chứng minh qua tội trạng nàng phạm phải nhiều và nặng đến mức bị trói lên Tru Tiên Đài mà vẫn có thể thoát thân. Phần lớn là nàng không muốn phạm sai lầm, nàng tuy tính cách hấp tấp nhưng mỗi lần hấp tấp nàng lại hành sự hết sức thuận lợi.

Cũng kiếm xuất môn đi tìm nước, ngay bên con suối khô cạn nàng đã gặp một con cửu vĩ hồ khổng lồ. Cửu vĩ hồ nhìn thẳng thanh kiếm trên lưng nàng, hiển nhiên đã nhận ra lai lịch thanh kiếm này, vì thế trong mắt tràn đầy cửu hận sát ý. Lúc ấy Phụng Âm đang dùng cánh ôm ống trúc đựng nước quay về, thấy trước mặt bị chắn ngang bởi con cửu vĩ hồ khổng lồ, nàng ngây ra nhìn cửu vĩ hồ nửa ngày, sau một hồi, chân khụy xuống...

Đúng vậy, bạn không nhìn lầm, Đế quân Phụng tộc đã từng hô mưa gọi gió tung hoành tam giới bát hoang của chúng ta, trong tình huống ngay cả một câu đe dọa đối thủ còn chưa kịp nói ra đã thân nhiên quỳ xuống! Động tác của nàng rất thành thực, chứng tỏ đã quỳ quá nhiều lần. Quỳ xong, nàng chớp chớp mắt, vẻ mặt chân thành nhìn cửu vĩ hồ, bắt chước tiếng cửu vĩ hồ tru lên, sau đó vừa quỳ vừa lết qua, kêu lên bi thương, xúc động: “Tổ mẫu ~~~ gào

khóc ~ ta là tăng tôn mà con trai của người và gà rừng tư thông sinh ra đây!!!”

Lời nàng nói rất không đáng tin cậy nhưng vẻ mặt của nàng quá mức chân thật, nước mắt quá mức động lòng người, ở Hồng Hoang đã quen với cảnh đời, nhưng cửu vĩ hồ bản tính thông thái mưu lược đã sợ đến choáng váng tại chỗ, tuy nhiên cũng chỉ trong nháy mắt ngưng trệ này, Phụng Âm mạnh mẽ rút thanh kiếm sau lưng ra, dựng lên!

Kiểm quang sắc bén phóng ra, con gà rừng cao hai thước bay lên vùng kiếm, đâm vào tròng mắt xanh biếc của cửu vĩ hồ.

Tất cả xảy ra quá nhanh, đến khi cửu vĩ hồ kịp phản ứng lại thì mắt đã đau đớn. Nó tru lên, ngoáy ngoáy cái đầu khiến Phụng Âm nương theo lực bị hất văng ra ngoài cùng thanh kiếm, lăn trên đất vài vòng rồi xoay người bỏ chạy.

Cửu vĩ hồ đau đớn nổi xung, điên cuồng truy sát phía sau Phụng Âm, phun ra từng quả cầu lửa nóng rực. Cũng may nó không biết thuật pháp, chỉ dựa vào cơ thể hung mãnh, Phụng Âm dùng chút pháp thuật, ngăn cản được một lúc.

Nhưng thể lực nàng kém xa cự thú ngày ngày chạy nhảy nên đến khi cạn kiệt sức lực, nàng chỉ còn đường chết. Chạy được một lát, Phụng Âm lại quay về chỗ cũ, cắn răng, dứt khoát xoay người, mang kiếm đánh trả lại.

Con người Phụng Âm, tính tình từ trước đến nay là ăn không được thì đập đổ, thù ngọc ngai cùng tan chứ không cho người chiếm hơn nửa phần lợi ích. Với tính nết này, người sợ chết không thể có được, nàng không sợ chết, cho nên đã quay lại đánh giáp lá cà với cửu vĩ hồ.

So chiêu với đối thủ chưa được mấy nhưng cao thấp đã hiển hiện. Cửu vĩ hồ một cái vẩy đuôi đã quét nàng ra thật xa, nàng bị văng mạnh, bùn đất bắn tung tóe, không ngờ vị máu tanh ngọt làm nàng chực nôn mửa.

Thanh kiếm bị cắm xuống đất, sâu ba phần, trên còn dính vết máu xanh thẫm của cửu vĩ hồ, cửu vĩ hồ từng bước đến gần nàng, mỗi bước đi đều truyền ra chấn động mãnh liệt.

Nàng cảm thấy xương cốt toàn thân muốn vỡ vụn cả ra, chỉ hơi động dậy cũng đau. Nhưng nàng vẫn quật cường gắng gượng, muốn đứng lên nhưng nàng vừa ngửa đầu nhìn bầu trời đã ngậy ngấn cả người.

Trời màu đỏ...

Không phải bởi trời bị biến thành đỏ mà bởi mắt nàng nhuộm máu đỏ, qua màn máu lại thấy bầu trời như tắm trong màu xanh lam, tạo thành nửa đỏ nửa xanh.

Sắc trời quen thuộc...

Nàng bỗng nhiên hoảng hốt. Cảnh tượng quen thuộc này, bầu trời quen thuộc này, màu sắc quen thuộc này, khiến nàng trong chớp mắt như được trở lại chiến trường ngàn vạn năm trước.

Cờ chiến, chiến trống, bóng kiếm ánh đao...

Người ấy phảng phất như vẫn còn đó, nhân lúc phụng hoàng phun lửa mà chém giết hàng trăm ngàn quân mã. Mái tóc đen như mực tung bay phất phơ, vừa ngoảnh đầu lại trút xuống một đời phong tạo...

Vì thế Phụng Âm bất di bất động.

Nàng ngoan ngoãn nằm tại chỗ, lẳng lặng nhìn trời. Nổi một mồi từ đáy lòng dâng lên, mang theo chán chường kiệt quệ.

Thật ra có thể dùng phương thức tương tự hấn, chết ở nơi gần hấn, có lẽ cũng không tệ.

Thanh Hòa...

Nỗi u uẩn tích tụ bấy lâu nay trào dâng, kéo theo sự tuyệt vọng vô hình đầy tính hủy diệt. Nàng miễn cưỡng nằm ở nơi đó, cảm nhận được móng vuốt nặng trĩu của kẻ thù dẫm lên người nàng, tiếng xương cốt rạn vỡ vang lên bên tai, một ngụm máu búng ra khỏi miệng, nàng bỗng nghe thấy có tiếng người thét lên.

“Nghịch súc!”

Cùng tiếng thét, nàng cảm thấy cả người nhẹ bẫng, xung quanh vang lên tiếng nổ ‘bùm’, nàng gượng mở mắt ra, thấy một thiếu niên đang lao đảo chệch chạng chạy về phía nàng.

Hắn đi lại còn không vững, hiển nhiên là đang gắng gượng. Bờ môi mỏng khẽ nhếch lên, rành rành là đã chạm đến cực hạn nhưng vẫn ngang ngạnh bước tới, rút thanh kiếm bên cạnh nàng lên.

Cửu vĩ hồ đương nhiên đã nhận ra người vừa tới, hấn tiến đến từng bước, cửu vĩ hồ lập tức lui từng bước, trong mắt tràn đầy hoảng sợ. Vì thế hấn cứ từng bước một tiến lên, cửu vĩ hồ cũng dịch chuyển từng chút một, dịch đến khi không còn dịch được nữa, cửu vĩ hồ cuối cùng không chịu nổi, đành liều chết xông lên!

Thiếu niên từ y bạch sam hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay vung lên, ánh kiếm chớp mắt lóa sáng, những tia sáng loang loáng hóa thành lưỡi đao sắc bén chọc lát đã găm lên từng tác da thịt trên người cửu vĩ hồ, đóng đinh nó tại chỗ.

Làm xong động tác này, thiếu niên không chống đỡ được nữa đã gục xuống đất, cả người cuộn tròn như rất lạnh. Như để chứng tỏ hân lạnh thế nào, nơi hân nằm, hàn băng lan rộng tác tác. Hàn khí bao bọc Phụng Âm, nàng không kịp nghĩ, hít sâu một hơi, dốc sức đứng lên, cổ nén đau chạy tới, kiếm bổ xuống bụng cửu vĩ hồ, cổ nén mùi hôi tanh mà chui vào lấy nội đan ra, vội vàng chạy tới bên thiếu niên, đẩy nội đan vào miệng hân, giận dữ nói: “Dạ Tịch, mau nuốt vào! Ta dạy ngươi dùng khí luyện đan.”

Dạ Tịch nằm trên đất, đáng về hấp hối, hơi thở đều tỏa ra hàn khí.

“Phụng Âm...” Hân thì thảo tên nàng, chậm rãi nói: “Ngươi tốt với ta, ta cũng tốt với ngươi...”

“Ta thêm vào!” Phụng Âm găm lên, dùng móng vuốt đẩy nội đan vào miệng hân, rồi xui lơ bên cạnh hân, khẽ nói: “Dạ Tịch, nghe lời ta, làm theo ta...”

Không ai đáp lại.

Giống như rất nhiều năm trước, người ôm sau lưng nàng, bắt nàng không được quay đầu.

Phụng Âm ruột rối tơ vò nhìn thiếu niên hét lên: “Các ngươi ai cũng nói sẽ đối tốt với ta, nhưng đều chết cả, có ai thật sự tốt với ta?”

“Nghe ta,” nàng gọi hân: “Dạ Tịch, dẫn khí cảm nhận nội đan này, nghe lời ta nào.”

“Chỉ có còn sống thì lời hứa mới có ý nghĩa.”

“Dạ Tịch...”

“Dạ Tịch...”

“Dạ...”

Người bị gọi tên giật giật mắt, cuối cùng cũng có phản ứng, Phụng Âm biết hân đang không chế dòng khí, cảm thấy hân đang đáp lại thì sùng sốt một lát mới tiếp tục gọi: “Tịch...”

Người thiếu niên nhủ chặt mi, nhíu môi, nhưng không đáp lại, không nói một lời.

Nàng biết hân đang cố gắng học, cố gắng đấu tranh, tinh thần bất khuất chỉ có Hồng Hoang mới có được, dùng hết khí lực bắt lấy một cơ hội sống.

Sức sống bền bỉ khiến người kính phục.

“Trên đời này sinh mệnh của vạn vật đều vô cùng trân quý, có được không dễ. Nhưng nhân thân ngày nay sống quá mức thoải mái nên đã quên mất sự quý giá của tánh mạng. Xem thường sinh tử, yêu hận ngông cuồng. Phụng Âm,” Người ấy trong trí nhớ của nàng đang nâng chén hướng về nàng ở xa xa, “Cho ngươi trưởng thành, ta sẽ mang ngươi đi Hồng Hoang, cho ngươi xem, trên đời này có rất nhiều sinh linh sống vĩ đại, gian khổ thế nào.”

“Cho nên, dù có gặp đau thương gì, có tuyệt vọng đến đâu cũng chớ nói đến sự chết.” Hân nhìn ánh trăng, khẽ thở dài: “Bởi vì, trên đời này có những sinh linh, đối với những gì ngươi vứt bỏ lại cầu mà không thể, muốn mà không được. Chúng ta có được là phúc rất lớn, hãy biết quý trọng.”

Thanh Hòa...

Phụng Âm nhắm mắt lại, thở dài.

Nhiều năm rồi, thiếu chút nữa đã quên mất lời dạy của người.

Không có người, cuộc sống quá đơn điệu dằng dặc, rồi lại không muốn sống...

Người xem, ta thật khờ, nhưng cũng thông minh.

Lừa được mọi người nhưng chung quy vẫn không thể gạt được chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiếu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Để ngươi đừng ngốc nữa

Một trận này khiến Phụng Âm bị thương rất nặng. Không đợi Dạ Tịch khôi phục hẳn năng đã ngã đi trước. Đến khi tỉnh lại đã được Dạ Tịch ôm trở về.

Có nguyên đan phụ trợ, hẳn bình phục cực nhanh, lúc này vòng ôm cố ý thu nhỏ lại khiến nàng chỉ to bằng con gà mái, đi lại nhẹ nhàng. Nàng lên kiểm tra tiên lực của hắn, hướng di chuyển của tiên lực không khác so với Thanh Hòa, điều đó chứng minh suy đoán của nàng - tiên thuật vỡ lòng của hắn là từ Thanh Hòa.

Đánh đắm một hồi nàng mệt chết được nên ngoan ngoãn làm ổ trong vòng tay ấm áp của hắn, không nói năng gì nữa. Vốn đoán là tên này sẽ cần nhẫn nại, vậy mà hắn chẳng nói chẳng rằng, hồi lâu sau hắn mới chậm rãi nói một câu: “Hôm nay ngươi không có ở trong phòng, ta đã rất sợ.”

“Vì sao?” Phụng Âm biếng nhác đáp lại một tiếng xem như trả lời, tuy rằng trong lòng cũng không hứng thú muốn biết.

“Ta không ngờ ngươi lại đối với ta tốt như vậy!” Thiếu niên nói xong, trong mắt ngập tràn ý vui: “Cho tới bây giờ... chưa từng có ai đối với ta tốt như vậy! Thanh Hòa cũng thế!”

Phụng Âm: “...”

—Anh bạn nhỏ, ngươi có phải đã hiểu lầm gì không?

“Ngươi mạo hiểm ra ngoài kiếm nước cho ta, ta đã rất cảm động, lại còn phát hiện ngươi vì ta mà giết cừu vì hồ lầy nội đan... ta... ta...”

Dạ Tịch có vẻ rất kích động, nói đến đây thì lấp bắp, vì thế chỉ có thể tổng kết một câu: “Dù sao, sau này ta sẽ lấy tánh mạng mà đổi tốt với ngươi!” Dứt lời hắn ngẩng đầu lên, cùng nét non nớt của tuổi niên thiếu, hướng về ánh trăng không biết từ khi nào đã lơ lửng trên nền trời mà thành kính lập lời thề: “Ta, Dạ Tịch, sau này nhất định sẽ dùng tánh mạng bảo vệ Phụng Âm. Không để nàng bị khi dễ, không để nàng cực khổ không chỗ nương tựa, nhất định sẽ che chở nàng, tựa như... tựa như...”

Nói tới đây, vốn từ nghèo nàn của Dạ Tịch không thể phát triển tiếp được nữa. Phụng Âm nghiêng nghiêng đầu, đoán xem hắn sẽ nói những gì. Thiếu niên bị ánh mắt suy xét của Phụng Âm làm cho cực kỳ, nhanh trí rộng lớn: “Tựa như cha nàng!”

Phụng Âm: “...”

Một lát sau, Phụng Âm kéo tấm thân thương tích đầy người nhô dậy từ trong lòng Dạ Tịch: “Ngươi đi chết đi! Muốn làm phụ vương ta, ngươi còn chưa đủ lông đủ cánh đâu!”

“Ai nói lông của ta không đủ không dài?” Bị kỳ thị, Dạ Tịch có vẻ giận dữ lắm, hắn vừa ấn Phụng Âm xuống vừa kéo tóc từ phía sau ra trước, còn trịnh trọng nói: “Ngươi xem, lông của ta dài thế này cơ mà!”

Phụng Âm cảm nín. Nhìn vẻ nghiêm túc của Dạ Tịch, nghĩ về tuổi tác hiện tại của hắn, Phụng Âm cảm thấy... mình vẫn là không cần một tiểu bằng hữu tai họa có vẻ từ tế này.

Sau khi trở về, Phụng Âm bắt đầu từ từ tu dưỡng kiếp sống của mình. Xương sườn nàng trên cơ bản đã bị gãy toàn bộ, vì thế chỉ có thể cậy nhờ thuật Xuân Phong Độ của Dạ Tịch giúp nàng khôi phục thân thể. Đây là một loại pháp thuật chữa trị rất hao tâm tổn sức nhưng lần nào Dạ Tịch cũng không nói gì, vui vui về về trị liệu cho nàng, ôm nàng vào lòng, vuốt ve lớp lông của nàng mà nói: “A Âm, không phải ngươi cả đời sau này đều là dạng chim chứ? Ngươi có thể biến thành người không?”

Dạng chim...

Nghe đến cái từ này Phụng Âm lại nhin không được muốn bùng nổ.

“Ngươi mới là dạng chim... Ta sớm muộn gì cũng có thể biến thành người!”

“Ngươi có thể biến thành người?” Dạ Tịch đang ngồi bên lập tức dịch lại gần, trong tay còn cầm quần áo mới may cho nàng, hơn nữa ánh mắt sùng bái kia của hắn hoàn toàn là bộ dạng tiêu chuẩn của cô vợ trẻ. Dáng vẻ này khiến Phụng Âm cảm thấy thật hả hê, nàng cân nhắc một chút, mình tuy rằng không thể bắt nạt Dạ Tịch trưởng thành nhưng có thể sai khiến Dạ Tịch thiếu niên cũng là thành tựu vĩ đại rồi. Dù sao thiếu niên thiên tài từ nhỏ sức chiến đấu đã kinh người hiếm ai có thể hàng phục này, năng lực càng cao trắc trở càng lớn, nếu có thể thu phục Dạ Tịch, ngày sau mấy tên hồ bằng cầu hữu nhìn nàng mắt sẽ tóe lửa cho xem.

Vì thế Phụng Âm hiếm khi nghiêm chỉnh trả lời câu hỏi mang tính đả thương cõi lòng của Dạ Tịch, nàng ra vẻ đoan trang nói: “Cái này ầy mà, chờ thời cơ đến, ta lịch thiên kiếp xong sẽ biến lại thành người.”

“Thiên kiếp?” Dạ Tịch có vẻ mù mờ, hắn mới lần đầu nghe đến mấy từ này. Phụng Âm hít mũi, tiếp tục giải thích: “Là Thiên Lôi đó. Lúc đó ta sẽ bị đánh tám mươi mốt đạo sấm sét, đánh xong, sống sót được thì ta thành người, sống không được thì đến U Minh Phủ điếm danh.”

Đề tài này quá nặng nề, trầm trọng, thiếu niên Dạ Tịch im lặng mãi. Hắn suy nghĩ rồi nâng một tay lên khoát trên vai Phụng Âm: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết.”

Phụng Âm: “...”

—— Cảm ơn, ta rất cảm động. Nhưng tỷ đang chờ được sét đánh, nếu ngươi dám làm cho nó không đánh trúng ta, ta sẽ lập tức giết chết ngươi. .

Dạ Tịch: “Vì tăng cường thể chất của ngươi, ta nghĩ ngươi sau này nên đi săn kiếm ăn với ta đi. Bằng không Thiên Lôi đến đây đánh chết ngươi thì làm sao?”

Phượng Âm: “...”

—— Ta rửa chết ngươi! Đánh chết ta sẽ có người không xong với cấp trên, vì cái quái gì ta lại phải đi săn cùng ngươi hả!

Quái thú Hồng Hoang đó, một trăm Phượng Âm cũng không đủ cho chúng ăn đâu. . .

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Để ngươi đừng lớn lên

Kháng nghị không có hiệu quả, bắt từ hôm sau, Phượng Âm bị Dạ Tịch kéo ra chiến trường. Vì thế hình thức đi săn Dạ Tịch một mình đuổi thú đã đổi thành ‘Đuổi Phượng Âm - Phượng Âm sắp chết - Dạ Tịch kéo dài thời gian chết – sau đó lại đuổi Phượng Âm - Phượng Âm lại sắp chết...’ Trình tự này tuần hoàn vô hạn đã tiêu tốn biết bao nhiêu thời gian.

Phượng Âm mỗi lần đi săn, nếu Dạ Tịch không ra tay, không tới nửa khắc nàng sẽ bị săn ngược lại. Khi đó nàng sẽ lập tức bỏ cuộc, dùng cánh che ngực, cái miệng nhỏ bắt chước điệu bộ Lâm Đại Ngọc nôn ra máu, loạng choạng lắc lư trước mặt Dạ Tịch, nói một cách hoảng sợ: “Công đạo kiếp này của ta đành giao phó trong tay ngươi vậy.”

Sau đó Dạ Tịch không nói lời nào lập tức xuất kiếm, nửa khắc dọn dẹp, về nhà ăn cơm.

Như thế ngày qua ngày, Dạ Tịch dần phát hiện tần số chiến đấu của Phượng Âm ngày càng ít. Nàng luôn có đủ loại lý do buộc hấn ra tay.

Tỷ như nàng thường phun ra máu, nói: “Ta bệnh cũ tái phát, lui trước!”

Hoặc, té xuống đất, nôn ra máu, nói: “Ta trọng thương, lui trước!”

Thậm chí nàng còn có thể nói: “Hôm nay ngươi cho ta quần áo mới, không nên nhiễm máu, lui trước!”

Dạ Tịch càng lúc càng đau đầu, hấn chỉ có thể bắt đầu học cách phản chiến, nghiên cứu tính chân thật trong lời nói của Phượng Âm.

Tỷ như thấy nàng phun máu sẽ nói với nàng: “Đừng phun, máu của ngươi không cùng loại với con thú này, ngươi cố nén lại đi.”

... Tuy rằng hấn vốn dĩ cũng chẳng đoán được nhưng thuận miệng thử một lần.

Lại thí dụ như, đã thấy nàng nói nàng trọng thương, muốn nàng xông lên tiếp nhưng lại giả vờ đề nghị nàng chữa thương: “Vết thương thế nào, để ta sờ thử xem?”

Sau đó Phượng Âm sẽ: “...”, tiếp theo là che mặt, ra vẻ thẹn thùng: “Đáng ghét à, người ta bị đau ở ngực!”

Dạ Tịch không hiểu cái gì là ngực, kiếp này cho tới bây giờ hấn chưa từng gặp nữ nhân, vì thế Phượng Âm vừa nói xong, Dạ Tịch sẽ duỗi tay tới vòm ngực nhỏ ra của nàng. Tuy rằng Phượng Âm bây giờ chỉ là con gà rừng nhưng cũng chưa từng bị nam nhân chạm ngực mà! Nàng trước tiên là ngốc người, sau đó thét lên sợ hãi! Đôi cánh lớn mạnh mẽ vỗ lên mặt Dạ Tịch, một cái tát đánh cho mặt Dạ Tịch lệch qua, rồi dùng cánh còn lại ôm ngực lui về phía sau, hét lớn: “Lưu manh!”

Dạ Tịch mặt không đổi sắc ôm mặt, sau đó bình tĩnh nói: “Ngay cả mặt của ta cũng có thể đánh lệch, xem ra sức lực ngươi không nhỏ, chúng ta tiếp tục săn thú thôi.”

Phượng Âm: “...”

... Ta không phải cố ý đâu! Ta chỉ lỡ tay, ngươi cũng chẳng may lệch mặt thôi, ta thật ra còn yếu lắm, ngươi phải tin ta!

Cứ thế, nói dối và phản nói dối, Dạ Tịch dần trưởng thành, đến khi Dạ Tịch mười sáu tuổi đã trở thành một tiểu thiếu niên cao lớn, ngồi xếp bằng trên đất, trường kiếm cắm bên cạnh, khoe miệng hơi nhếch, sau khi trưởng thành bản chất lưu manh cũng hoàn toàn biến mất.

“Ngươi nói ta biết xem hôm nay lại là lý do gì nữa?” Còn chưa đầu võ, Dạ Tịch đã thẳng thừng hỏi.

Phượng Âm nói dối bốn năm cũng đau khổ lắm chứ, nàng nghĩ tất cả các lý do đều đã bị hấn nhất nhất bác bỏ, hơn nữa phương thức bác bỏ ngày càng

tình diệu, trừng phạt cũng ngày càng đáng sợ. Là một trường bối, nàng quá đau khổ! Nàng đã không bảo vệ tốt chút ít thuần khiết còn sót lại trong hân, lại còn trải ra con đường không tiền đồ cho hân sau khi lớn lên.

... Dạ Tịch, là ta có lỗi với ngươi!

“Hôm nay trước không nói dối nữa, thật ở nhà chúng ta đã quá nhiều rồi, nghỉ ngơi chút được không?” Phụng Âm chớp chớp mắt, tay chỉ vào nhà kho còn treo hai con quái thú: “Cái kia ăn cũng được lâu lắm đấy!”

“Ồ... biết rồi!” Dạ Tịch xoa cằm: “Hôm nay ta ra ngoài đi dạo, ngươi ở nhà nấu cơm cho ngon nhé!”

Phụng Âm: “Ta phải nhàn mạnh một chút,” Phụng Âm ho khẽ một tiếng: “Ta là một con gà rừng, gà rừng không biết làm việc nhà.”

Nghe lời Phụng Âm nói mà Dạ Tịch cười rạng rỡ, lộ ra hàm răng trắng bóng. Sau đó hân rút bảo kiếm ngân quang lỏng lánh của hân ra, nhẹ nhàng búng lên thân kiếm làm phát ra tiếng ngâm khẽ...

“A Âm,” Dạ Tịch gọi tên nàng, dịu dàng đến gian trá, Phụng Âm có cảm giác không ổn, quả nhiên, câu nói tiếp theo của hân là: “Nhà chúng ta có cần một cái chổi lông gà không?”

Những lời này nháy mắt đã gọi lại hồi ức không tốt cho Phụng Âm. Nhìn nụ cười quen thuộc của kẻ trước mặt này, Phụng Âm quyết đoán đứng dậy: “Ta đi nấu cơm.”

Nhưng... ngươi đừng có mà hối hận. Được gọi là thần Hắc Âm trong việc nhà cửa, Phụng Âm vừa âm thầm hí hửng Dạ Tịch sắp ‘được’ xúi quẩy rồi, vừa ân cần thăm hỏi tám đời tổ tông nhà hân. Tuy rằng nàng không biết tổ tông nhà hân có đến 8 đời không.

Hôm đó, Dạ Tịch hiếm khi được nghỉ nên ra ngoài tản bộ một chút. Phụng Âm quán thắt lưng bằng vải bố của Dạ Tịch, ở nhà quần quật làm việc, đầu tắt mặt tối đến lúc hoàng hôn, nàng đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng sấm. Tiếng sấm rất lớn, không giống ngày thường, ầm ầm vọng đến từ phương xa nhưng chỉ thoáng chốc đã cuốn theo cơn mưa tầm tã...

Phụng Âm có cảm giác không tốt, nhanh chân trốn vào tầng ngầm, bên ngoài tiếng sấm từng lúc rành rọt truyền đến, nàng tính không bao lâu nữa Thiên Lôi sẽ đến.

Nhưng Thiên Lôi này tới không đúng thời điểm!

Nàng còn chưa luyện được đan dược tránh né Thiên kiếp, lại càng không thể chống đỡ được sức mạnh của sấm sét, miễn cưỡng đón nhận tám mươi mốt đạo thiên lôi đó, không chết mới lạ!

Nhưng nàng còn chưa muốn chết...

Nàng còn muốn ở Hồng Hoang thêm một chút, nàng còn muốn ở trong này.

Tuy rằng nơi này khí hậu khắc nghiệt, tuy rằng nơi này hoàn cảnh ác liệt, tuy rằng nơi này chính là cuộc đại chiến trường kỳ không phải ngươi chết là ta chết. Nhưng... nhưng...

Nơi này có người nàng yêu quý.

Hơn nữa nàng đi rồi, thiếu niên Dạ Tịch biết làm sao đây? Hân cái gì cũng không hiểu, nàng còn rất nhiều thứ chưa nói cho hân biết. Nàng phải dạy cho hân, để hân sau này khi trưởng thành đừng có lưu manh kiêu vô si kiêu ngông cuồng nữa.

Nàng càng nghĩ càng sợ, không áp chế được nỗi run rẩy. Tiếng sấm đang ngày một gần, cuối cùng, một tiếng vang thật lớn, đạo sấm sét đầu tiên đã giáng xuống!

Kinh thiên động địa, mang theo ánh sáng chói lòa soi tỏ cả căn phòng. Nàng mở to mắt, ngây người nhìn luồng sáng hướng về phía mình, nhưng chốc lát đó, một thân ảnh màu tím đồng thời lao tới.

Trong sát na đó, là màu tím hoa mỹ phô thiên cái địa. Y phục bay bay trên không, nháy mắt hút lấy tầm mắt nàng, khiến nàng không nhìn được gì khác nữa.

Ánh sáng nổ tung trên lưng người đó, sắc mặt hân trắng bệch, nhưng vẫn ôm chặt nàng, che chở nàng trong lòng rồi định quay đầu bỏ chạy.

“Không thể chạy, chỉ có thể chịu đựng!” Nàng vội vàng mở miệng. Dạ Tịch ôm nàng khựng lại một chút rồi lập tức tìm góc tường, ôm nàng ngồi xuống, sau đó nhắm hai mắt lại, miệng thì thầm niệm chú.

Từng đợt sấm sét đánh xuống, hân vẫn ôm nàng, càng ôm càng chặt. Sắc mặt hân đã rất khó coi, nàng không dám nói lời nào, chỉ có thể nép trong lòng ngực hân. Sấm sét đánh khoảng đến nửa đêm, tiện thể trút một trận mưa lớn xuống gọi sạch Hồng Hoang, chờ khi đạo sấm sét cuối cùng đánh xong, hân mới chậm rãi mở mắt.

Phụng Âm ở trong lòng hân cũng từ từ to lên. Hân bình tĩnh nhìn, nhìn nàng giữa vầng sáng, lớp lông đang dần rút đi thế nào, một khuôn mặt người dần xuất hiện, tứ chi dài ra, cuối cùng trở thành một giai nhân thanh tú, lẳng lặng ngồi trong lòng hân.

Hắn sững sốt nhìn nàng, một tay ôm nàng, một tay run run phủ lên khuôn mặt nàng.

“Ta vừa ở trên đường nghe thấy tiếng sét, lại như nghe thấy người gọi ta, lòng ta sợ hãi vô cùng... Về đến phòng lại không tìm thấy người, ta sợ đến muốn phát điên.”

Hắn mở miệng, trong giọng nói còn đầy run rẩy, có lẽ đã bị kinh hách lắm. Hắn bình tĩnh nhìn ánh mắt của nàng, hồi lâu, lông mày cong lên, nụ cười giãn ra: “May quá, may quá, người còn ở đây.”

Nói xong, hai tay hắn ghi siết nàng vào lòng, cảm đặt ở nơi cổ nàng, nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng khôi phục về mặt bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Để ngực người đừng lớn nữa

Phượng Âm và hắn lặng lẽ ôm nhau không nói lời nào. Giờ này khắc này, nàng chẳng thể nói được gì. Trong đầu tất cả đều là hình ảnh mới rồi.

Giữa quảng sáng, thiếu niên vẫn đang ôm nàng, bảo hộ nàng trong lòng. Sắc mặt hắn đã trắng bệch, mày nhăn sâu, dường như đang phải chịu đựng nỗi thống khổ tột cùng nhưng hắn vẫn không lên tiếng, chỉ don giản ôm nàng, liên tục niệm chú.

Lòng ngực hắn quá ấm áp, khuôn mặt hắn quá trấn định. Khiến nàng có ảo giác nàng có thể nép sau hắn cả một đời.

Nhưng dù sao cũng chỉ là ảo giác, nhất định là ảo giác. Vậy nên nàng không thể buông thả lòng, đành đoạn lặng lẽ ôm hắn, ổn định lại tâm tình mờ mịt mà bản thân cũng chẳng nói được rõ.

Ôn nhu chẳng qua chỉ trong chớp lát, không lâu sau, Phượng Âm đã cảm thấy có điều bất thường.

Nàng cố nén xuống thôi thúc xuất thủ đánh hắn, nghiêng răng hỏi cái người còn chưa tự nhận thức trước mặt: “Dạ Tịch!! Người đang làm cái gì thế?!”

“A Âm,” Dạ Tịch ra vẻ hốt hoảng ngẩng đầu, nắm lấy ngực nàng nói: “Hai cục bướu của người dài quá, lớn quá, làm sao bây giờ?!”

Nói xong, trong vẻ kích động hắn chợt nhớ tới cái gì đó, cầm thanh kiếm bên cạnh, tuốt ra, vẻ mặt còn đau khổ hơn nàng, nói: “Cắt đi thôi?”

Phượng Âm: “...”

Nàng hoàn toàn không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả tâm trạng mình được nữa, chỉ có thể phóng ra một cước, dốc hết sức lực vì chịu sét đánh mà suy yếu ra đập cho Dạ Tịch một cước bay xa.

Phượng Âm dùng khoảng hai canh giờ, cuối cùng cũng có thể nói cho Dạ Tịch rõ khác biệt giữa nam và nữ.

Nàng vẫn chưa thấu hiểu được tình huống thành cha thành mẹ là được xuất hiện bằng cách nào. Chính nàng còn là một cô nương chưa xuất giá mà, tuy rằng đã lớn tuổi, tính tình hơi hung hãn, mà ta lại đã từng đọc qua rất nhiều sách vở nên về mặt tri thức cũng mệnh mông lắm, thế nhưng!! Nàng vẫn là một cô nương chưa xuất giá! Vì sao nàng lại phải giảng dạy cho tên kia đừng làm bậy như trong bức đông cung đồ thế? Đông cung đồ thì cũng thôi đi, vì sao tên kia lại học hỏi thần tốc vậy, chỉ hai canh giờ mà hắn từ không phân rõ nam nữ đã nhanh chóng thăng cấp đến đồ mặt, lại còn mất tự nhiên giả bộ lơ đãng như đang tiện miệng chào hỏi nàng mà rằng: “Thế, bức tranh này của người cho ta mượn chút được không, ta mang về nghiên cứu kỹ lưỡng thêm.”

Phượng Âm: “...”

Người tưởng ta ngốc sao?!!

Phượng Âm dứt khoát nổi giận xé tan tờ giấy. Tuy vậy, thiếu niên thiên tài há lại có thể bị so sánh với phường phàm phu tục tử như Phượng Âm? Một tháng sau, nàng vào phòng Dạ Tịch, thành công tìm được một quyển đông cung đồ hắn tự nghĩ ra.

Từ sau khi nàng biến lại thành người, họ đã phân phòng ngủ. Cho nên điều này đã mang lại cho Dạ Tịch nhiều tự do hơn để hắn càng có thêm không gian tự học. Chuyện này khiến Phượng Âm hết sức rầu rĩ, đột nhiên nàng cảm thấy việc khai sáng cho hắn chẳng tốt lành gì... Có lẽ cứ để hắn ôm cái tư tưởng đòi cắt ngực nàng biết đâu còn đỡ hơn...

Suy cho cùng, khí chất đáng khinh gần đây ngày càng giống nguyên mẫu trưởng thành của hắn.

Nàng tính tìm hắn nói chuyện đang hoang một phen, vừa đúng lúc Dạ Tịch cũng tính tìm nàng. Vì thế họ định ra thời gian nói chuyện là tối ngày mười lăm, đây cũng là cuộc hẹn đầu tiên của họ.

Nói là hẹn nhưng hai người ngày thường đều sinh hoạt cùng nhau nên cũng chẳng khác biệt là mấy. Nhiều lắm là thêm hai món ăn, một bầu rượu, cộng thêm ông trăng sáng ngồi.

Mở lời là Dạ Tịch, hần rót cho Phượng Âm một chung rượu, sau đó chậm rãi nói: “Ta gần đây đã suy nghĩ rất nhiều.”

“Ồ, nghĩ gì?” Phượng Âm nhấp rượu, lơ đãng hỏi.

“Thanh Hòa ra đi để lại cho ta rất nhiều thoại bản để xem giết thời gian. Trước kia ta chưa từng xem, đương nhiên, chủ yếu là vì ta xem không hiểu, gần đây ta đã nghiêm túc xem từng chút, ta phát hiện ta đã hiểu được.”

“Có tiến bộ, đáng khen.” Phượng Âm liên tục gật đầu. Dạ Tịch buông chung rượu, ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Phượng Âm: “Ta phát hiện, hóa ra mấy thoại bản này đều nói về tình yêu nam nữ. Ta thấy trong đó chỉ có vợ chồng mới có thể đồng giường cộng chăn, bằng không sẽ bị mắng chửi, nữ nhân còn có thể bị nhốt vào lồng heo chìm xuống nước.”

“Ừm...” Phượng Âm bắt đầu chột dạ, trực giác mách bảo những lời sau chắc chẳng hay ho gì nên hậm hực nhắc chung rượu lên.

“Ngươi đã lâu không ngủ cùng ta nhưng ta muốn ngủ cùng ngươi, vậy nên ta trần trọc suy nghĩ, đêm nay chúng ta thành thân đi!”

“Phụt!”

Dạ Tịch vừa dứt lời, ngụm rượu vừa uống vào đã bị Phượng Âm phun bằng sạch. Nhưng Dạ Tịch phản ứng mau lẹ, thoát cái đã về kết giới ngăn chặn được toàn bộ chỗ rượu này.

“Ngươi thấy đề nghị này không tốt?” Dạ Tịch nhún mày: “Ta lại thấy rất hay mà.”

“Khụ khụ, cái này, ngươi nghe ta nói trước đã.” Như ý Dạ Tịch, Phượng Âm đặt chung rượu xuống, chậm rãi nói: “Ngươi phải nghe ta nói xong đã, ta nghĩ chờ khi ta nói xong, ngươi có lẽ sẽ đánh mất suy nghĩ này thôi.”

“Được!” Dạ Tịch tuyệt đối tự tin vào quyết tâm của mình nên rất hào phóng nói: “Ngươi nói đi.”

“Ồ, ngày xưa ngày xưa, thật ra đã rất nhiều năm về trước rồi...”

~ Đừng chê người kể chuyện không có trình độ. Dù sao người kiêm chức tác giả là Diệp Tiểu chứ không phải Phượng Âm nàng. Vậy nên nàng chỉ có thể dùng khuôn sáo cũ rích này để mở đầu, kể lại một câu chuyện cũ với những tình tiết ba đào sóng cả, thời gian thì rất lâu rất lâu rồi, còn quan hệ giữa các nhân vật lại vô cùng phức tạp. Đến khi nàng tốn gần hai canh giờ để tuôn hết chân tướng cho Dạ Tịch thì hần chỉ im lặng. . .

“Ngươi nói, nơi này chỉ là ảo cảnh?” Sau một hồi, Dạ Tịch nói một cách không thể tin nổi. Phượng Âm gật gù đầu.

“Ngươi nói, sau khi ra ngoài, ta sẽ lớn lên, sau đó quên ngươi?” Dạ Tịch cay đắng nói, dường như đang cố gắng đè nén. Phượng Âm tiếp tục gật đầu.

“Như vậy theo ý ngươi, có phải sau này ta và ngươi sẽ không bao giờ gặp nhau?”

“Cũng không phải vậy...” Phượng Âm thờ dãi: “Sau khi ngươi ra ngoài, chúng ta vẫn là bằng hữu.”

“Hần không phải ta.” Nghe Phượng Âm nói, Dạ Tịch ngắt lời nàng: “Hần không có trí nhớ của ta, không chung sống cùng ngươi, bất quá chỉ là thân xác bên ngoài của ta mà thôi, hần...” giọng nói của Dạ Tịch khàn khàn: “Làm sao có thể là ta?”

“A Âm,” Như vừa hạ quyết tâm sắt đá, hần ngẩng phắt đầu: “Đừng trở về, ở lại đây với ta luôn, được không?”

“Đừng nói giỡn!” Phượng Âm bác bỏ: “Dạ Tịch, bên ngoài còn rất nhiều người đang chờ ta và ngươi, ngươi sao có thể không quay về?”

“Hơn nữa...” Phượng Âm thờ dãi: “Dù ngươi không quay về, ta cũng nhất định phải về. Ở Hồng Hoang ta chẳng có gì, ở bên ngoài ta có rất nhiều.”

Dạ Tịch không nói thêm, rượu uống vào miệng chỉ toàn đắng ngắt. Lần đầu tiên hần biết, hóa ra con người còn có ghen tị.

“Ta không biết, sau khi ra ngoài, ta không phải là ta nữa...” Một chung rượu rót xuống, hần ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn nàng: “Ta chỉ biết, ta muốn dành cho nàng tình cảm tình khôi nhất của ta.

“Thanh Hòa nói hần có yêu một tiểu cô nương nhưng tình yêu của hần không tình khiết, hần nghĩ đến quá nhiều thứ, cân nhắc quá nhiều thứ nên cả đời hần đã mất nàng.

“Ta không muốn để nàng vì ta mà rơi một giọt lệ nào, ta không muốn để nàng vì ta mà đau khổ...”

“Ta không muốn,” hần siết chặt chén rượu, từ tốn nói: “giống Thanh Hòa.”

~ Ta muốn dành cho nàng tình cảm tình khôi nhất của ta.

Dưới ánh trăng, đáy mắt thiếu niên trong suốt một mảnh.

Phượng Âm lặng lẽ nhìn hắn, bất giác chung rượu sóng sánh...

Nàng cố không cười, nhìn vào mắt Dạ Tịch – ánh mắt thuần túy, đơn giản, trong sáng, lần đầu tiên Phượng Âm cảm thấy nàng... đã già rồi. Hóa ra, bất tri bất giác nàng đã sống qua bao năm dài thảng rộng...

Còn Dạ Tịch trước mắt lại đang ở ngưỡng tuổi đẹp nhất trong đời. Hắn có tâm tư đơn giản, tình cảm tinh khiết. Hắn nói thích nàng, không muốn để nàng rơi lệ, không muốn để nàng phải chịu tổn thương lần nữa.

Nếu là nhiều năm về trước, có một người cũng nói với nàng như thế, chắc hẳn nàng sẽ bỏ mặc tất cả, cùng hắn ở lại mãi mãi trong ảo cảnh không chừng.

Ấy nhưng dù sao nàng cũng chẳng còn là tiểu cô nương khốc lóc bỏ chạy khỏi rừng đào năm đó nữa, dưới sự gột rửa của năm tháng vĩnh hằng, trách nhiệm từ lâu đã đè nặng lên tình cảm, lý trí cũng sớm vui chôn những kích động.

Vì thế nàng chỉ có thể nhưn mày cười trước thiếu niên với thần sắc kiên định, khẽ nói: “Đừng ngó ngàng thế, sau này ngươi sẽ hối hận thôi.”

“Không phải ta sẽ hối hận,” Dạ Tịch cũng cười theo nàng, nhưng nụ cười lại đầy cay đắng, đáy mắt là một trời đau thương, “mà vì nàng không tin ta.”

“Nhưng mặc kệ nàng tin hay không...” Hắn ngừng đầu, nhìn ánh trăng: “Ta đã nói thì nhất định sẽ làm được, vì nàng.”

Tối hôm đó, cuộc trò chuyện kết thúc trong trầm mặc. Hôm sau hai người lại khôi phục trạng thái thường ngày, tiếp tục cãi nhau âm ỉ.

Phượng Âm có một điểm tốt là, nếu là chuyện nàng không để ý thì trên mặt hoàn toàn có thể khiến người nghĩ rằng chưa từng phát sinh chuyện gì. Còn Dạ Tịch... hắn không phải giống những thiếu niên mọi người thường gặp, hắn là thuộc phái ‘diễn xuất’. Bằng không, với những tội trạng hắn đã gây ra mà sao tiền nữ trên Thiên giới vẫn xưng tụng hắn là “Quân tử”.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Để người khỏi chạy loạn

Dạ Tịch mang theo Phượng Âm đi khắp nơi kiếm thức ăn, Hồng Hoang là chốn phân chia địa bàn theo thế lực, địa bàn của Dạ Tịch Phượng Âm đã đi qua hết, sau khi biến thành người nàng ý vào tiền lực của mình nên đã nhẹ lòng rất nhiều, do đó đã bắt đầu tính đến hướng phát triển ra bên ngoài.

Linh Hư ảo cảnh có nhiều lối ra, phần lớn những lối ra đó nằm ngay tại vòi nước của long mạch trong ảo cảnh. Lúc vẫn còn là gà rừng, Phượng Âm phỏng chừng bản thân tự bước ra khỏi địa bàn của Dạ Tịch sẽ chết chắc nên không dám làm càn, thêm vào đó Hồng Hoang xác thực quá lớn, thế nên nàng lẩn quẩn đến vài năm cũng chưa xác định được rõ ràng vị trí của mình.

Cùng với Dạ Tịch, qua các loài dã thú để luyện tay luyện chân, Phượng Âm đã rất chi hài lòng với sức lực của mình nên lấy cớ đi tản bộ mà chạy ra ngoài.

Nàng đi qua không ít nơi, có khi đi rất xa, còn tiện thể giết được vài loại thú tha về. Vào lúc đó hầu như trăng đã lên cao ba sào, nàng quẳng luôn xác thú xuống gần Dạ Tịch, nói dõc: “Đi săn thức ăn, về muộn một chút!”

Mỗi lần nghe lý do này, Dạ Tịch lại cười. Nụ cười của hắn rất nông, chỉ có khóe miệng nhếch nhẹ, đáy mắt thì hoàn toàn hờ hững, thậm chí còn mang ý châm chọc, làm cho nàng cũng phải hoài nghi hắn đã phát hiện. Nhưng cho tới bây giờ hắn chưa từng nói gì với nàng. Nàng suy nghĩ, thứ nhất, nàng không làm chuyện gì ám muội, chẳng qua chỉ bất giác nói dối; thứ hai nữa, bằng vào tính nết của hắn, nếu hắn biết chính xác điều gì hoặc trong lòng thật sự có gì thì nhất định sẽ không chỉ cười cười với nàng thế thôi, vì vậy nàng cũng yên tâm, ngày qua ngày lại đi ra ngoài, không lâu sau đã có thể hình dung được khái quát về Hồng Hoang.

Nhưng bản đồ này lấy địa bàn của Dạ Tịch làm trung tâm, triển khai ra bốn hướng, trước sau vẫn chỉ là một bộ phận của Hồng Hoang. Nàng còn rất nhiều nơi chưa đi, tuy đã có thể đẩy dời được hướng long mạch, chuyển dịch được vị trí vòi nước nhưng thực sự cần mở rộng phạm vi hơn.

Quyết định xong, Phượng Âm cảm thấy mình đã cách thành công rất gần, vui vẻ khép lại bản đồ, đứng dậy trở về đại sảnh.

Dạ Tịch đã làm xong thức ăn, đang định đi gọi nàng.

Gần đây Dạ Tịch rất ân cần, gần như mọi việc trong nhà đều do hắn xử lý, Phượng Âm mơ hồ đoán ra được dự tính của hắn nhưng cũng không chú ý nhiều, dù sao tâm tư của nàng cũng đều đặt ở việc ra ngoài, hồi thần lại, nàng ngược lại hơi bối rối chẳng biết phải làm sao.

Trên bàn thức ăn rất phong phú, trong phòng cũng được dọn dẹp gọn gàng, Dạ Tịch rảnh rỗi tự học thuật xe sợi, dùng sợi tơ lụa làm thành gắm vóc, may cho hai người một bộ đồ mới.

Lúc này hắn đang mặc đồ mới đứng ở cửa, tĩnh lặng nhìn nàng.

Hắn gầy rộc đi, trên mặt dù vẫn đeo nụ cười nhưng không chặn được nét ảm đạm tăm tối trong đáy mắt. Y phục với màu sắc giống nàng đang phát phơ theo gió, hai người có vẻ như đang đối mắt nhau.

Sau lưng hắn là tầng ánh nắng nhu hòa của trời chiều đang loang lổ di động, hắn vẫy tay gọi nàng, giọng nói trong trẻo ôn tồn: “A Âm, lại đây.”

Phượng Âm lặng lẽ đứng yên.

Nàng đột nhiên cảm thấy, rời khỏi nơi này lại trở thành việc tàn nhẫn xiết bao.

Đương nhiên, quả là tàn nhẫn. Bởi thế nên rất nhiều năm sau này, cả ngày lẫn đêm, giấc mộng của nàng đều tìm về chốn đây, để có thể thấy hắn đứng ở nơi đó, trong bộ y phục mấy ngàn năm thấm nhuần nụ cười sáng lạn như pháo hoa rạng rỡ. Sau đó, hắn vẫy tay gọi nàng, nói rằng - A Âm, lại đây.

Theo bản đồ có thể tạm thời suy đoán tình huống, vòi nước ở phía Đông hắn là không có vấn đề. Vì thế, sáng hôm đó, Phượng Âm đeo một bọc nhỏ ra khỏi cửa.

Lúc đi, Dạ Tịch đứng lên, hắn trông theo nàng đi ra ngoài, môi mấp máy muốn nói nhưng hồi lâu cũng chỉ nói câu: “Hôm nay về sớm một chút!”

“Ừm.” Phượng Âm lơ đãng đáp lời.

Nàng không chút để ý! Thế nên vừa mới ra khỏi nhà đã quên tiết lời Dạ Tịch nói. Nàng thẳng tiến về phía đông, càng chạy càng nhanh, đến khi nàng hoàn toàn không biết giờ giấc nhưng lại chẳng sợ sệt, trực giác dẫn dắt nàng đi về phía trước, bản năng lo lắng, phải mau chóng tìm ra lối ra của Linh Hư ảo cảnh.

Đi được quãng xa, phía trước hiện lên cảnh tượng hoàn toàn khác với những nơi nàng đã thấy.

Bắt đầu có hồ nước, rừng rậm, đi sâu vào trong cây cối cao ngất ken dày, những thân cây cao ngút trời với vẻ như đã sinh trưởng qua vạn năm. Trong số đó đa số là ngô đồng, Phượng Hoàng thích ngô đồng nên Phượng Âm thấy mấy cây này thì lòng thả lỏng, lại tiếp tục đi sâu vào trong. Nhưng đi mãi đi mãi lại cảm thấy có điều không ổn. Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, còn chưa tối nhưng tâm trạng lại bồn chồn, cứ cảm thấy hình như mình đã quên cái gì đó.

Nàng do dự, bỗng nghe thấy một luồng gió.

Không phải đơn thuần là tiếng gió thổi cây lay mà là... tiếng người đang di chuyển!

Trong sát na ấy, Phượng Âm lao mình về phía trước. Nhưng người đó động tác quá nhanh, mũi chân chỉ điểm một cái đã biến mất. Đáng người thanh tao quen thuộc khiến Phượng Âm trợn trừng mắt.

Nàng không thể tin được, gia tăng tốc độ muốn đuổi theo người đó. Nhưng hắn rõ ràng chỉ duy trì phong thái ung dung bình thản lại luôn ở trước nàng, cây sáo ngọc bên hông với sợi tua đỏ thắm lay động theo gió, giống rất nhiều năm về trước, khi hắn dạy nàng khinh công.

Dài tua mê hoặc tâm thần khiến nàng không kịp nghĩ ngợi gì. Nàng cứ mãi miết đuổi theo, hồi sau nàng nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ, quen thuộc, làm người ta ghê tởm.

Nàng biến sắc trong giây phút, thoái lui mười trượng, tay lật lên, ngưng kết ánh sáng thành một thanh kiếm bảo hộ quanh người.

Người phía trước khựng lại một chút, thấy nàng không đuổi theo nữa thì dừng lại luôn đó, rồi đưa lưng về phía nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ánh mặt trời bao bọc quanh hắn, hắn đứng đó, rồi dần tan thành mây khói.

Phượng Âm cắn chặt răng nhìn hắn biến mất, cuối cùng mới hồi thần.

Chả trách nàng nói kỳ quái, chả trách nàng thấy có vấn đề.

Họ đã chạy một lúc lâu mà nắng trời vẫn gay gắt! Dưới ánh nắng thế này ngô đồng làm sao có thể sinh trưởng tươi tốt thế được!

Cuối cùng, khi nhìn rõ mê chương, cảnh vật xung quanh lập tức tan biến, ngược lại tiếng hít thở khiến người ghê tởm kia lại thêm nặng hơn.

Phượng Âm đứng yên nhìn hình dáng nguyên bản lộ ra trước mắt.

Sàn nhà bằng đá cẩm thạch đen bóng lạnh thấu xương, một cây trụ khắc rồng bằng bạch ngọc cao không lường được, một con rồng khổng lồ màu xanh lam đang sừng sững trước mặt nàng, trong đôi mắt dâng lên vẻ đặc ý.

Loại sinh vật này Phượng Âm đã quá quen.

Rồng chia làm hai loại, ngoài Long tộc thống trị thủy vực trong thiên hạ thì chỉ còn lại Ác Long bị đi đày năm đó. Khi ấy, Phượng tộc phụng mệnh thảo

phạt bộ tộc Ác Long, tru diệt ba ngàn tám trăm bốn mươi hai con Ác Long, gây ra họa diệt tộc, nhưng Ác Long trước khi chết vẫn không cam lòng kêu la: “Nếu tổ tiên ta không nhập Hồng Hoang thì sao có thể để mặc chúng bây làm càn?”

Năm đó nàng cũng không lưu tâm, trường kiếm vung lên, phạt thẳng xuống gáy nó, bây giờ gặp lại sinh vật trong Hồng Hoang, lại nhớ tới lời Ác Long nói thì phát lạnh người.

Khi nàng là thượng tiên còn không dám to gan một mình đấu với tộc Ác Long trong Hồng Hoang, huống chi nay nàng chỉ là một tiểu tiên mang chút pháp lực Phượng tộc?

Trốn! Phải trốn thôi!

Nàng quyết định trong tích tắc, niệm quyết ẩn thân lên mình rồi ngự gió chạy như điên.

Đối phương lẳng lặng đứng yên, cái miệng rộng ngoác hơi hé mở, hít sâu một hơi, dòng khí quanh mình lập tức bị hút về phía nó. Phượng Âm nỗ lực vùng vẫy, dòng khí càng lúc càng mạnh, giống như cuồng phong trên mặt biển xoáy lấy nàng. Cuối cùng nàng không chống đỡ nổi nữa, bị hút trở lại, đến khi sắp rơi vào hổ miệng nó thì nàng vung mạnh kiếm vào mũi nó.

Kiểm chạm vào nó trong nháy mắt gãy vụn, Phượng Âm mượn lực xoay người, thoát cái đã lùi ra xa.

Cự Long đuổi theo sát nút, móng vuốt chop về phía nàng. Nó tuy không lỏ nhưng động tác rất nhanh, Phượng Âm cố tránh nhưng vẫn bị nó chop được cánh tay. Nàng lập tức huyền hóa ra một thanh kiếm không chút do dự hạ xuống cánh tay máu me đầm đìa đang bị bắt giữa. Cánh tay đã biến thành màu đen, rõ ràng là hiện tượng trúng độc.

“Pháp thuật của Phượng tộc nhưng chỉ là tiểu tiên gà rừng.” Ác Long khùng khục cười: “Nhiều năm chưa ra khỏi Hồng Hoang, không ngờ thế giới bên ngoài lại điên đảo đến thế. Phượng tộc khi nào lại khăng khải hào phóng truyền thụ pháp thuật bản tộc cho ngoại tộc vậy?”

Ác Long vừa nói vừa chậm chạp dịch chuyển về phía nàng. Mỗi bước nhỏ nó tiến đến, Phượng Âm lại ôm cánh tay lui ra sau một bước dài, duy trì khoảng cách không xa không gần với nó, mắt đầy cảnh giác.

“Chắc, xem ánh mắt ngươi này,” Ác Long dừng lại, ra vẻ tò mò: “Một con gà rừng sao có thể có được? Ánh mắt này quen quá, để ta nhớ lại chút coi...”

Nói xong, hần đột nhiên chuyển đề tài: “Tiểu nha đầu, vừa rồi trong ảo cảnh ta thấy một người quen... trăm ngàn năm qua, ta thật sự có biết một kẻ, ánh mắt khi lâm trận giết địch có chút tương tự ngươi...”

“Ngươi là...” Phượng Âm thoáng kinh ngạc, Ác Long nở nụ cười, đôi mắt đục ngầu đầy tà ý: “Nữ nhi của Phượng Khiếu, tiểu tình nhân của Thanh Hòa... À, cũng là một cừu nhân khiến Long tộc ta bị lưu đày đến Hồng Hoang này.”

Hần nói vậy, Phượng Âm cũng nhớ mưng máng, trong cuộc chiến diệt trong tộc năm đó, tên này... hình như hơi giống Tam hoàng tử Long tộc.

“Thanh Hòa đã chết, ngươi còn sống... Không thể nào hiểu nổi.” Ác Long sáp lại, Phượng Âm ngẩng phát đầu, không dám tin: “Là ngươi sai khiến Cùng Kỳ đã thương người?!”

“Ngươi nói xem?” Ác Long mắt lộ vẻ âm tàn: “Ta không biết ngươi cũng tới, nếu biết trước ta còn để ngươi lại tới hôm nay sao?”

“Thanh Hòa có Cách Hồn Thuật, ta muốn xem, ngươi...”

Còn chưa nói xong Phượng Âm đã bỏ kiếm tới. Từng chiêu từng thức mang theo phong thái oai hùng không ai bì nổi như trên chiến trường năm đó, tất cả đều là bóng dáng người ấy, mờ ảo không tiêu tán.

Nhưng thực lực cách biệt quá lớn, dù đã dùng hết toàn lực nhưng với hần thì chỉ là một thứ pháp thuật cón con. Có điều hần tạm thời không muốn giết nàng, như mèo vờn chuột mà không lập tức ăn luôn, chứng thích nhìn con mồi của mình giãy dụa, kháng cự, cuối cùng dần tuyệt vọng.

Phượng Âm bị đánh hết đợt này đến đợt khác, sau đó lại tiếp tục đứng lên.

Toàn thân xương cốt đều như nứt toác, thương tích khắp người, mỗi lần đứng lên lại đau đớn khôn cùng nhưng nàng chưa bao giờ kiên trì như lúc này.

Nàng tự nói với mình, không thể ngã xuống, tuyệt đối không thể ngã xuống.

Nhất định phải giết hần!

Nhất định phải, để báo thù cho Thanh Hòa!

Lại một lần nữa bị thuật pháp đánh vào mặt, nàng cảm thấy cả người không thể nhúc nhích được nữa. Từng phân da thịt đều bị nhiễm sắc đen, đau đến mức nàng động một chút cũng phải hít thật sâu. Nhưng nàng vẫn đấu tranh, gắng gượng muốn đứng dậy.

Khi đó trăng đã treo giữa nền trời, ánh trăng từ ngoài cửa chiếu vào lại như nước chảy, chậm rãi lưu động trên nền đá cẩm thạch đen. Nàng nhìn ánh trăng rồi chẳng hiểu sao, bất giác nhớ tới Dạ Tích.

Nàng không trở về ăn cơm...

Hắn không phải đang tìm nàng chứ?

Nàng đã đi quá xa...

Hắn không phải tìm không thấy nàng chứ?

...

Nàng cứ miên man suy nghĩ, vừa nghĩ vừa vật lộn đứng lên. Nhưng chính khi đó, nàng nghe thấy tiếng bước chân.

Trăng thanh, gió mát, một thiếu niên tóc tùy tiện buộc lại bằng sợi thừng, rào bước đến dưới trăng. Từ sam áo trắng, tay cầm trường kiếm, khuôn mặt tuấn tú lại đậm nhạt, như tuyết đọng ngàn năm trên núi cao mang theo cái lạnh khiếp người.

Hắn từng bước đi vào đại điện, sau đó chắn trước mặt nàng.

“Ồi... nhân chủ phía tây giá lâm, không kịp tiếp đón từ xa!”

Thấy Dạ Tịch, Ác Long quất đuôi, ăn nói lỗ mãng: “Nhân chủ có chuyện gì?”

“Ta tới tìm thê tử của ta.” Dạ Tịch lạnh lùng mở miệng làm cho Ác Long và Phượng Âm đều ngẩn cả người. Dạ Tịch nhìn lướt qua Phượng Âm, sắc mặt lạnh nhạt nói: “Nay đã tìm được, ta sẽ mang nàng về trước, làm phiền rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ta quyết định phá hoại

“Ta tới tìm thê tử của ta.” Dạ Tịch lạnh lùng mở miệng làm cho Ác Long và Phượng Âm đều ngẩn cả người. Dạ Tịch nhìn lướt qua Phượng Âm, sắc mặt lạnh nhạt nói: “Nay đã tìm được, ta sẽ mang nàng về trước, làm phiền rồi!”

Dứt lời, hắn làm như chưa từng nói gì, ngồi xuống, gập lưng bế Phượng Âm lên. Phượng Âm giãy dụa, Dạ Tịch hạ giọng đến mức thấp nhất, găm khế: “Yên chút nào!”

Cho tới bây giờ hắn chưa từng quát nạt nàng, chắc là đang tức giận cực độ rồi. Phượng Âm ngẩn ra nhìn về mặt hắn, một lúc lâu sau thì lặng lẽ co người rúc vào lồng ngực hắn, không hé môi nửa lời. Dạ Tịch ôm nàng cấp tốc bay về nhà, chỉ chốc lát sau đã cảm thấy ngực ẩm ướt, ấm nóng.

“Xảy ra chuyện gì?” Dạ Tịch thờ dãi nhưng khẩu khí mang ý trấn an hỏi.

“Thanh Hòa là bị hắn và Cùng Kỳ giết.” Phượng Âm khóc nức nở nói: “Nhưng ta lại không giết được hắn! Hắn rành rành trước mắt mà ta lại không giết được hắn!”

Dạ Tịch không nói nữa, chỉ ôm nàng về phòng, sau khi độ cho nàng chút tiền lực để làm chậm tốc độ lan truyền chất độc của Ác Long thì bày thêm vài kết giới, cuối cùng mới đến đứng bên nàng.

Hắn cúi xuống, môi điểm nhẹ lên trán nàng, thấp giọng nói: “Nàng ngủ một giấc đi, ta sẽ giúp nàng giết hắn.”

Nói xong, hắn đứng dậy, xoay người đi ra ngoài.

Hắn bước đi một cách dứt khoát, đầu cũng chẳng ngoảnh lại.

Phượng Âm nhìn theo bóng lưng hắn, từ từ nhớ lại bàn thức ăn phong phú hôm nay hắn làm vẫn còn nguyên đến giờ. Nàng lảng máng nhớ rằng hắn đã nói, hôm nay là sinh nhật hắn.

Hắn không biết mình sinh ra khi nào, chỉ biết tính từ ngày hắn hiểu sự. Có thể là không có nên mới quý trọng, bởi hắn không biết sinh nhật thật sự của mình nên đối với sinh nhật giả này càng dễ tâm hơn.

Đáng tiếc nàng đã quên.

Đáng tiếc nàng đã về.

Đáng tiếc, sinh nhật đã qua.

Dạ Tịch đi rồi, Phụng Âm dần thiếp đi. Độc Ác long trên người nàng chỉ tạm thời được áp chế nhưng vẫn thông thả lan đến tâm mạch của nàng. Long độc là kịch độc, một khi chạm đến tâm mạch, nàng ắt hẳn sẽ chết. Còn giải được của Long độc chính là gân của Ác Long. Nàng biết, hẳn nhất định là đi tìm tên Ác Long đó, bằng thực lực của Dạ Tịch, đấu với mấy con Ác Long cũng chẳng làm nàng lo lắng, nàng chỉ lo rằng, bao năm tháng qua ở Hồng Hoang đã có bao nhiêu Ác Long. Nếu số lượng quá nhiều thì dù sức chiến đấu của Dạ Tịch có cường hãn thế nào, chỉ sợ cũng sẽ bị chúng cuốn vào vòng tử chiến luân phiên.

Nàng vừa nghĩ vừa dần chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng, sương mù mịt mờ, nàng dò dẫm từng bước trong màn sương, hoang mang vô định, không biết đi đến đâu.

Tầng tầng sương mù được vén lên, hóa thành đám cỏ lau trắng xóa khe khẽ đong đưa trong gió, ngút ngàn vô tận. Nàng nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, vén đám cỏ lau cao bằng đầu người nàng đi về phía trước, xuôi theo tiếng nước chảy.

Nàng đi càng lúc càng nhanh, loang loáng nghe thấy phía sau có ai đang kêu tên nàng, nhưng trực giác mách bảo nàng đừng quay đầu nên nàng cứ cắm cúi chạy như điên.

Khi cuối cùng cũng chạy ra khỏi đám cỏ lau, nàng thấy phía trước là một con sông dài đang lững lờ trôi. Bên bờ sông, một chiếc thuyền nhỏ đang neo đậu, người chèo thuyền mình bận trường sam thêu những bông hoa hạnh li ti, đầu đội nón trúc, tay cầm mái chèo, bên hông giắt một cây sáo ngọc đính tua màu đỏ. Hắn đứng nơi đó, nở nụ cười quen thuộc thân thiện, sau đó hắn ngoắc nàng, giọng nói đã từng gọi nàng trong giấc mộng hàng đêm cả ngàn vạn năm qua lại quay về: “Lại đây, ta mang nàng đi.”

Nàng mơ màng nhìn hắn, chân bắt giắc bước từng bước.

Phía sau chợt có tiếng ai đó lo lắng gọi nàng.

“A Âm... A Âm!”

Nàng nghe thấy giọng nói đó nhưng vẫn lững thững đi đến cạnh thuyền. Người trên thuyền cúi đầu nhìn nàng rồi vươn tay ra, nàng ngửa đầu nhìn khuôn mặt quen thuộc, khẽ giọng thì thào: “Chúng ta đi đâu?”

“Đi Hoàng Tuyền.” Tay hắn vẫn giữ trước mặt nàng, lời nói lại thản nhiên. Nàng không kiềm được nụ cười nhưng trong mắt lại ngập nước: “Thanh Hòa, người không phải vẫn luôn ở chỗ này chờ ta đó chứ?”

Đối phương không đáp lời, chỉ mỉm cười nhìn nàng. Nàng vươn tay ra, tiếp tục thì thào: “Người chờ đợi vất vả lắm phải không? Buồn lắm phải không? Người...”

“A Âm!” Trong tích tắc tay sắp nắm trong lòng bàn tay người phía trước thì bỗng đâu một tiếng thét lớn vọng đến, rõ ràng dứt khoát khiến nàng quay đầu.

Trong đám cỏ lau dập dềnh, có một người thiếu niên. Từ y bạch sam, tay cầm trường kiếm. Hắn nhìn nàng, miệng mở ra nhưng nước mắt lại thi nhau rơi xuống, gọi nàng: “A Âm!”

Tất cả đều lắng xuống, gần như có thể nghe được tiếng nước mắt tí tách buông rơi. Bỗng nhiên cảnh mộng trở nên chao đảo, tiếng vọng khuếch dần khuếch dần khiến nàng chẳng còn nghe được âm thanh gì khác.

Nàng nhìn những giọt nước mắt chưa từng có trên khuôn mặt quen thuộc của thiếu niên mà lòng như bị kim châm.

Bởi thế, tay đang vươn về phía một người khác đã lập tức dừng lại, cuối cùng không đặt xuống được. Nam nhân bên cạnh tựa như đã hiểu ra, nên hạ giọng hỏi nàng một câu: “Vây, còn muốn theo ta không?”

Không thể nói thành lời.

Những từ ngữ đã đến đầu môi nhưng thủy chung không thể phát ra. Nàng đành ngơ ngác nhìn thiếu niên, nhìn bụi cỏ lau dập dềnh như sóng trước gió, nhìn cánh nhạn đơn côi bay qua bầu trời xanh. Nàng đã hiểu từ lâu nhưng lại không dám thừa nhận.

“A Âm, vậy ta đi nhé!” Nam tử nhẹ nhàng thờ dài, dứt lời, một tiếng động như tiếng gương vỡ vang lên, cảnh mộng trước mắt nàng cũng vỡ vụn tan tành.

“Thanh Hòa...” Nàng chậm rãi mở mắt ra, lập tức cảm nhận được mình đang được một vòng tay nóng rực ôm siết.

“A Âm... A Âm...” Giọng nói khàn khàn của thiếu niên quanh quẩn bên tai nàng, hết lần này đến lần khác lặp lại tên nàng, mang theo nỗi tuyệt vọng hết lớn: “Nàng tỉnh lại đi! Nàng mau tỉnh lại đi!”

Nàng hiếm khi nghe được tiếng thét gọi tan nát cõi lòng như thế, chẳng khác nào thứ quý giá nhất trong đời sắp bị mang đi. Nàng không thể không thờ dài, chậm rãi giờ tay ôm lấy khuôn mặt người thiếu niên: “Dạ Tịch!”

Thiếu niên cứng người, tỏ vẻ không dám tin. Phụng Âm chẳng biết làm sao, chỉ đành lặp lại: “Dạ Tịch, ta đây.”

Sau rốt cũng phản ứng lại, Dạ Tịch nơi lòng vòng tay, chăm chú nhìn nàng.

Trên mặt hấn vẫn còn vết máu, bên môi lưu lại dấu vết từ dịch thể màu xanh của Ác Long. Tóc tai tán loạn, y phục trên người rách bươm, rõ ràng là đã trải qua một trận đại chiến.

“Chàng xem chàng...” Phụng Âm không kiềm được bật cười, tay phủ lên mặt hấn, viền mắt vẫn còn mang hơi nước, nàng dịu dàng nói: “Sao lại khóc?”

“Không phải của ta!” Dạ Tịch bật cười, cầm bàn tay lạnh giá của nàng đang áp trên mặt hấn: “Khóc rồi, làm sao bây giờ? Khó coi nhì, A Âm không thích ta nữa thì biết làm sao?”

“Chàng đó...” Phụng Âm đưa mắt nhìn y phục nhuộm máu của hấn, chuyển đề tài: “Hấn đã chết?”

“Hấn...”

Dạ Tịch còn chưa nói xong đã ôm lấy Phụng Âm, nháy mắt nhảy lên cao, lui về sau mấy chục trượng.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong phút chốc, đến khi đã đứng xa thì Phụng Âm mới nhìn rõ, căn nhà nhỏ của họ đã hóa thành biển lửa.

Đám Ác Long đông đảo không đếm nổi đang đứng trước mặt họ, trùng trùng điệp điệp như sóng triều biển lớn.

Phụng Âm nín thở, dù trong cuộc chiến diệt rồng năm đó nàng cũng chưa bao giờ nhìn thấy nhiều Ác Long đến vậy!

Nhưng Dạ Tịch đã đứng chắn trước nàng, một tay cầm kiếm, một tay vung lên hạ phù chú bố trí tầng tầng kết giới, dáng vẻ lạnh lùng tưởng chừng không còn chuyện nào trong thiên địa có thể tác động đến hấn.

Lúc đó vừa đúng bình minh, mặt trời đang ló dạng, trên mặt đất khô nứt nơi Hồng Hoang vẫn còn se lạnh, gió thổi cuốn tung từng lốc cát nhỏ. Y phục nhuộm máu của hấn phát phơ trong gió, dù chỉ mới mười bảy nhưng lại mang khí thế mà chúng tiên trong tam giới dù có tu luyện vạn năm cũng không có được.

Hấn xoay đầu lại, cười rặng rờ hỏi nàng: “Đường ra ngoài có phải thuộc địa bàn Long tộc không?”

“Chàng...” Phụng Âm sững sờ, Dạ Tịch lại chỉ cười gật đầu: “Thì ra là thế, chúng ta đi thôi.”

Dứt lời, cổ tay vung lên hướng ra phía ngoài, Phụng Âm theo sát nhìn hấn vung kiếm giết địch.

Sát khí mạnh mẽ bao bọc quanh hấn, đẩy lên hào khí không chết không dừng, bảo hộ nàng ở sau, từng nhát kiếm bổ về phía Ác Long.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ta quyết định dùng tuyệt chiêu

Nhìn dáng vẻ hấn, nàng nghiêng hằm “Học theo ta!”

“Học cái gì?”

“Bí thuật của Phụng tộc!” Nàng tiến lên từng bước, tay vung lên, một vầng sáng từ lòng bàn tay bắn ra, chớp mắt quét ngang bốn phía. Dạ Tịch mắt sáng ngời, lập tức bắt chước theo tư thế của Phụng Âm.

Quầng sáng thoát chốc đã bùng lên khắp thiên địa, Phụng Âm ngẩn ngời, không ngờ hấn lại học mau vậy.

Nhưng như vậy cũng tốt, Dạ Tịch học được bí thuật thượng cổ, sức chiến đấu bỗng nhiên tăng vọt, hai người lúc đi lúc ngừng, cuối cùng cũng tới được trước Long cung.

Mặt trời đã nhô hấn lên cao, làm lộ ra tòa cung điện được kiến tạo từ đá cẩm thạch đen trắng. Trên bậc thang cuối cùng của cung điện có chín lão già với râu tóc bạc phơ đang đứng, hai tay chấp lại trong tay áo, vẻ mặt không bi không hi, nhìn theo hai người mang thương tích đầy mình đang từng bước dần tới.

Ác Long không có hình người, nếu đã tu luyện thành hình người thì pháp lực đã cao đến không thể lường. Phụng Âm ngáp ngừng, ngay lúc nàng vừa tạm dừng, Dạ Tịch cũng giữ nàng lại.

“Đi.” Hấn nói kiên định, trong mắt hoàn toàn không có ý sợ hãi, bàn tay nắm lấy tay nàng vừa to vừa ấm khiến nàng phút chốc trở nên an tâm lạ thường.

Hai người tay nắm tay bước lên dãy bậc thang, dần hướng lên trên. Lão già đứng chính giữa mở miệng: “Giết thái tử của chúng ta, diệt tộc nhân của chúng ta, xông vào Long cung của chúng ta, đoạt Long Lân của chúng ta, nhân chủ, hôm nay lấy tính mệnh của ngươi, có gì oán hận không?”

“Làm nhục người ta yêu, đả thương ta, hôm nay phu thê ta đành lấy mạng các ngươi.” Hắn nâng trường kiếm lên, cách lão già chỉ chừng hai trượng, chỉ thẳng vào kẻ địch, đầu hơi ngẩng, khoe miệng nhếch lên, ngạo mạn hỏi gần từng chữ: “Có gì oán hận không?”

“To gan!” Lão già biến sắc, xông tới, Dạ Tịch đẩy Phụng Âm ra, quát một tiếng: “Chạy!”, rồi nhắc kiếm giao đấu cùng chín người.

“Ngăn nha đầu kia lại!”

Lão già quát to, thoát cái đã đuổi theo, đám Ác Long vẫn án binh bất động bỗng đầu xông về phía Phụng Âm. Dạ Tịch thâm nghĩ không ổn rồi, kiếm bỏ tới lại chỉ như gió xẹt qua bên cạnh Phụng Âm.

Nhưng hắn vẫn chậm một bước, một tên Ác Long mạnh nhất đã nhào tới, một bên đuôi Phụng Âm đã bị cắn.

Khi Dạ Tịch đuổi tới, máu me đã bắn tung tóe, in vào mắt Dạ Tịch. Gần như không chút do dự, Dạ Tịch quát lên, nhào vào con Ác Long vẫn đang ngâm một chân của Phụng Âm, kiếm quang vẽ nên những quãng sáng, còn chưa chạm được tới con Ác Long nhưng kiếm quang đã khiến nó phút chốc tan thành mây khói.

Tiêu diệt được con Ác Long, kiếm khí vẫn không dừng, phá tan tành đội hình đàn Ác Long, rồi chém thẳng về phía chân trời. Cũng trong chính khoảnh khắc đó, một quãng sáng cực mạnh áp đến sau lưng Dạ Tịch, Dạ Tịch bị pháp thuật đánh trúng, bắn về trước, sau đó bùng ra một ngụm máu. Cùng lúc đó, đằng chân trời vang lên một tiếng nổ thật lớn.

Toàn bộ Long tộc khựng lại giữa chừng, ngó người nhìn về phía chân trời, trong lúc đó, thiên địa ầm ầm rung chuyển, màn trời vốn xanh lam quang đăng lại từ từ hạ thấp, xa xa, một con sóng dữ chồm tới từ đường biên giáp giữa đất và trời, cuốn tung sinh linh vạn vật, rít gào trờ đến.

“Không xong rồi!” Một con Cự Long hô lớn: “Cột chống trời sụp rồi!”

Cột chống trời sụp, tất cả những sinh vật còn sống đều phải chạy nạn.

Phụng Âm ngẩng ra nhìn mọi chuyện phát sinh, ngay cả nỗi đau đớn thấu xương trên đuôi cũng quên bém mắt, lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên trước mặt nằm vật trên đất, toàn thân cao thấp chỗ nào cũng chảy máu.

Nàng cứ ngốc nghếch nhìn hắn, đầu óc trống rỗng. Rồi nàng bắt đầu cử động, gắng gượng đi tới.

Bên cạnh là tiếng thét chói tai và bước chân chạy trốn của Cự Long, không ai để ý đến hai người họ. Phụng Âm chuyển động từng chút một, sau rốt cũng đến được bên hắn, chọc chọc vào mặt hắn, cuồng quát gọi: “Dạ Tịch?”

Thiếu niên đang rơi vào giấc ngủ say có lẽ đã nghe thấy tiếng gọi của nàng, từ từ mở mắt ra, làn da tái nhợt nhưng vẫn gắng nở một nụ cười.

“Đừng sợ.” Hắn giật giật khoe miệng: “Ta ở đây.”

Nói xong, vì để nàng an tâm, hắn ngo nguẩy rồi cắn răng, gượng mình chậm rãi đứng lên.

Hắn đến bên cạnh nàng, khom người đặt nàng lên lưng, càng khiến cho y phục trên người rách toác ra nhưng vẫn giữ nàng trên mình hắn. Làm xong đầu hắn đã ướt sũng mồ hôi. Nàng không dám lên tiếng, chỉ có thể nhắc tay ôm hắn thật chặt.

“Vòi nước của Hồng Hoang ở bên trong Long cung, tới qua khi ta tới đã thấy được lối ra theo lời nàng nói.” Hắn giải thích với nàng, còn nói thêm: “À Âm, đừng sợ. Ra ngoài được thì tốt rồi, ra ngoài được, nàng để ‘ta’ đi kiếm được liệu cho nàng, nếu ‘hắn’ không chịu, nàng cứ giết ‘hắn’.” (Ý anh là ra ngoài rồi anh sẽ quên hết, nên anh lúc đó sẽ k còn là anh bây giờ nữa.)

Phụng Âm: “Chàng đừng nói vậy!”

Không biết là vết thương đau hay lòng đau mà nàng vừa mở miệng, nước mắt đã lăn tuôn xuống. Thiếu niên cố nàng đi vào bên trong, bước chân khấp khểnh lại như dùng dằng không dứt.

Những sinh vật xung quanh đang chạy đi tị nạn, mặt đất chấn động báo hiệu đại kiếp đang gần kề. Đại diện vắng vẻ chỉ còn hai người họ, ngay cả tiếng bước chân cũng vang rõ mồn một.

Hắn cứ nói chuyện, mỗi câu nói, tiếng vang lại giúp hắn lập lại một lần.

“Ra ngoài rồi, nếu ta quên nàng, nếu ta không còn thương nàng nữa, nàng cứ giết ta đi.”

“Không cần phải vậy... Thật ra, lúc ấy cũng không phải là ta nữa, chúng ta không nên cưỡng cầu...”

“Nhưng ta không cam lòng... A Âm!” Hấn nói, thanh âm khàn khàn: “Ai cũng không được khi dễ nàng, ai cũng không được khiến nàng khó chịu. Ngay cả ta cũng không được.”

“A Âm,” hấn cố gắng bước trên từng bậc thang. Con hồng thủy chồm vào đại điện, dần ngập khắp phòng, hấn vẫn cố gắng leo lên, không để hồng thủy đuổi kịp.

Hấn chạy càng lúc càng nhanh, bên tai chỉ còn tiếng gào rít của gió. Phượng Âm ngẩng đầu lên, thấy trên nền trời xanh lam toác ra một cái động màu sắc sặc sỡ.

“Phải nhớ ta!”

Cuối cùng khi đã chạy tới bậc thang cuối hấn cởi bỏ mảnh vải trên người, xoay người ghì siết nàng trong lòng.

Nước dần bao bọc quanh họ, nước mắt hấn thấm ướt đầu vai nàng, như những người yêu nhau sắp vĩnh viễn lìa xa nhau: “Dù nàng không thương ta, nhưng... phải nhớ ta!”

“Ta...” Phượng Âm mở miệng muốn nói nhưng chẳng thốt được nên lời. Dạ Tịch hít một hơi, ôm chặt nàng, cắn răng thét lên: “Đi mau!”

Lập tức hai tay dùng lực hất nàng vào cái động đầy màu sắc kia, theo sau nàng là thanh trường kiếm đã bầu bạn bên hấn nhiều năm, chưa từng rời xa.

Phượng Âm cầm lấy thanh kiếm giữa không trung, quay đầu lại, thấy hấn hai tay giang ra, bị con hồng thủy nuốt trọn vào lòng.

Xung quanh mọi âm thanh đều tắt ngấm. Chỉ còn lại hình ảnh cuối cùng của hấn khi bị con sóng bao phủ, tay hấn giang rộng, trên mặt vẫn đeo một nụ cười bình thản nhưng đôi mắt lại ngập nước nhìn nàng, miệng mở ra, nhấp nháy ba chữ.

Sau đó, cả người bị chìm vào con đại nạn.

Trái tim loảng xoảng vụn vỡ, trong giây phút hấn biến mất, cuối cùng nàng đã hiểu được nàng vừa đánh mất thứ gì.

Thiếu niên cười rạng rỡ vẫn còn mồn một trước mắt, hấn nói: “Ta yêu nàng!”

“Dạ Tịch!!!”

Nàng ôm kiếm của hấn, suy sụp hết lên.

Ấy nhưng, người thiếu niên đó chung quy đã bị vùi chôn ở một không gian khác, không thể trở về được nữa.

Khi Phượng Âm tỉnh lại, vẫn là ngã tư đường trên con phố nhỏ ở Trường Hằng Sơn.

Vẫn là cơn mưa phùn se se lạnh.

Bên cạnh là cánh cửa màu sắc sặc sỡ, trong tay vẫn nắm chặt món đồ của thiếu niên. Nàng ngây ngẩn nhìn cánh cửa, sau một hồi thì vừa khóc vừa cười.

Nàng rút kiếm ra, bỏ về phía cánh cửa. Kiếm chạm vào vang lên tiếng leng keng, nàng yên lặng lắng nghe, lại thấy càng lúc càng không thể thở được.

Không cứu được chàng...

Dù thế nào cũng không còn cứu được chàng...

Dù thế nào cũng không thể! Dù thế nào cũng vẫn... không cứu được chàng nữa...

Dạ Tịch... Dạ Tịch...

Người thiếu niên của ta, Dạ Tịch.

Người đã đem tất cả những gì tốt đẹp nhất cho ta, người trao tặng ta những điều tinh khiết nhất nhưng ta lại vô dụng, bất lực, đến tận hôm nay ta vẫn chưa từng cứu người được lần nào.

... Dù nàng không thương ta, nhưng... phải nhớ ta!

Làm sao có thể không nhớ chàng?

Sao có thể không nhớ chàng?

Ai đó nói... Ai đó hãy nói cho chàng biết...

Cuối cùng, không còn khí lực, không còn chống đỡ được nữa, Phụng Âm ngã sấp xuống, khuôn mặt chạm vào mặt đất sũng nước ẩm ướt lạnh lẽo, nàng cứ nằm trên đất, tay che mặt, khóc thương thảm thiết.

“Ta thích chàng...” Nàng nỉ non giữa tiếng khóc.

“Ta có thích chàng!”

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiếu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ta sẽ không bớt phúc hắc

“Ta thích chàng...” Nàng nức nở khóc.

“Ta có thích chàng mà!”

Cuối cùng cũng đã nói ra nhưng người ấy lại chẳng còn nghe được nữa.

Hàng vạn năm qua, Phụng Âm vẫn giống tiểu cô nương năm đó, cuộn tròn mình lại, khóc gào. Trên chín tầng trời, sấm vang chớp giật. Phụng Âm không phát hiện, phía sau mình, một đôi cánh vàng đang dần hiện ra.

Giây phút đôi cánh bung xòe hoàn toàn, một cột sáng đâm vọt lên cao tỏa sáng bốn phương.

Trên Thiên Đình, đám tiểu bá vương Tỉ Mệnh Tinh Quân Quán Thanh U đang vui đùa vào bàn mặt chược, đột nhiên nhìn thấy phía sau Đại Miêu Nguyên Quân, một cột sáng chọc thẳng lên, Giản Hề Thiên Quân đang ngồi đối diện Đại Miêu sợ tới mức ngã lún xuống ghế.

“Chắc, đồ nhát gan!” Diệp Tiểu ném bài ra, hỏi Tỉ Mệnh Tinh Quân đang bấm độn tính toán: “Nhân gian đã xảy ra chuyện gì vậy? Có vui không? Nếu náo nhiệt thì chúng ta chắc phải đi một chuyến thôi.”

Quán Thanh U cau mày, dừng lại một lúc rồi thở dài: “Phụng Âm lịch kiếp thành công rồi!”

Lời vừa nói xong, tất cả mọi người có mặt đều ngẩn cả người. Một lát sau, Giản Hề Thiên Quân vừa mới té ghế lại hôn đất lần nữa.

Bà cô ơi! Vậy là Phụng Âm thượng tiên đã thành thần!!

Về chuyện Phụng Âm lịch kiếp thành thần, Thiên Đình đã truyền tai nhau rất nhiều giai thoại. Dù sao trong vạn năm qua, mọi người đã chẳng dám ôm kỳ vọng nàng có thể thành thần được nữa, còn đương sự đối với chuyện thành thần của mình lại không hề đề cập tới, vì thế nhất thời ai nấy đều nhao nhao cả lên.

Có người nói, Phụng Âm cùng Dạ Tịch trải qua tình kiếp, vì cả hai người đều bị lạc vào Linh Hư ảo cảnh.

Mặt khác lại có người nói, Phụng Âm là cùng chính người bên trong Linh Hư ảo cảnh trải qua tình kiếp, bởi vì lúc nàng thoát ra, trong lòng vẫn ôm rịt một thanh kiếm.

Đối với lời đồn, đám người Diệp Tiểu lại tin vào về sau hơn.

Hôm ấy, khi hào quang chọc thủng Cửu Tiêu, mấy người Diệp Tiểu liền vội vàng chạy tới hạ giới. Lúc họ đuổi tới nơi, nhân gian mưa như trút nước, còn Phụng Âm vẫn nằm bất động trên đất, ôm một thanh kiếm không chịu buông tay. Nước mưa hòa cùng bùn đất nhuộm ướt toàn thân nàng, mưa rơi trên khuôn mặt trắng bệch của nàng khiến người ta không phân biệt được đâu là nước mưa, đâu là nước mắt. Nàng nằm trong màn sương mù thì thảo tên ai đó, rồi cứ thế nức nở nghẹn ngào, Diệp Tiểu rào bước nhanh tới nâng nàng dậy: “Phụng Nhi! Phụng Nhi!”

“Cứu chàng... cứu chàng...”

Nàng đang hôn mê, sao còn biết được chuyện gì. Chỉ liên tục khóc than khiến mọi người đều chẳng biết làm thế nào cho phải. Quán Thanh U nhìn tình cảnh này mà buông một tiếng thở dài: “Các ngươi trước cứ đưa nàng ta về đường thương đi, Dạ Tịch Nguyên Quân còn ở trong ảo cảnh, ta với Giản Hề sẽ đưa hắn ra.”

Nói xong thì kéo theo Giản Hề tiến vào. Diệp Tiểu liếc mắt nhìn Đại Miêu rồi triệu tập tọa kỵ, đặt Phụng Âm lên trên rồi đưa người về Thiếu Hoàng Cung.

Phụng Âm dưỡng thương vài ngày trong Thiếu Hoàng Cung, mấy ngày sau, nàng mơ màng tỉnh dậy từ giấc ngủ. Trong mấy ngày này, đám người Diệp Tiểu thay phiên trông nom, Phụng Âm vẫn cứ mê man li bì, im lặng say ngủ.

“Chỉ là lịch kiếp thôi mà, sao lại ngủ lâu thế?” Canh giữ mấy ngày, Giản Hề đã hơi nôn nóng. Diệp Tiểu ngồi bên cạnh Phượng Âm, chải vuốt mái tóc đen tuyền của nàng, chậm rãi nói: “Để nàng ngủ thêm đi, nàng có thể... cũng chỉ có thể gặp được hân ở trong mộng. Đến khi nàng tỉnh sẽ lại chẳng nhìn thấy được nữa.”

Lời đã nói xong, ai nấy đều im lặng khác thường. Còn người vẫn mơ màng ngủ thì từ từ rơi lệ bên khóe mắt.

Diệp Tiểu nhìn nàng, dùng tay áo ân cần lau khô nước mắt cho nàng rồi cúi đầu bám vào tai nàng nói khẽ: “Dạ Tịch đã trở lại, ở Trường Hằng Sơn, người còn không chịu tỉnh?”

Người nằm đó vẫn không có động tĩnh gì, Diệp Tiểu chỉ biết lắc đầu, đứng dậy, gọi mọi người ra ngoài.

Chờ tất cả đã rời khỏi đại điện, người nằm trên giường mới chậm rãi mở mắt.

Trong đôi mắt nàng vẫn còn lấp lánh nước, trên mình khoác một bộ quần áo ngủ trắng tinh, một tay vẫn nắm chặt thanh trường kiếm, lao mình ra khỏi cửa.

Nàng chưa bao giờ vội vàng đến vậy, chưa bao giờ hốt hoảng đến vậy, thậm chí ngay cả giày còn chẳng kịp đi, cứ chân trần xông ra.

Đêm đó ánh trăng sáng ngời, nàng ôm trường kiếm nương theo bóng trăng, ngự gió băng băng qua nửa vòng thiên cung. Trên đường chạy, ý nghĩ trống rỗng, chỉ biết là phải chạy về phía trước, nhanh hơn, nhanh hơn chút nữa.

Nàng đi suốt đêm, khi gần hừng đông nàng mới tới được Trường Hằng Sơn, vượt qua khoảng sân bên ngoài phòng ngủ của Dạ Tịch rồi khựng lại ở đó.

Nàng muốn bước tiếp nhưng lại không thể bước được nữa.

Nàng muốn lùi lại nhưng lại không thể lùi, không thể quay về.

Nàng đành ôm thanh trường kiếm, ôm rít lấy, lẳng lặng đợi chờ trước phòng hân. Trong lòng vừa sợ hãi vừa lo lắng, lại vẫn cứ kiên trì một cách khó hiểu, muốn tin tưởng vào kỳ tích họa hiếm này.

Nhưng kỳ tích sỡ dĩ gọi là kỳ tích bởi vì xác xuất thành công thật sự thấp đến đáng buồn. Phượng Âm muốn Dạ Tịch vẫn là thiếu niên Dạ Tịch trong Hồng Hoang ảo cảnh thôi, nhưng dù sao cũng chỉ là ảo cảnh, dù sao cũng chỉ là Dạ Tịch của rất nhiều năm về trước.

Vì thế, tất cả những ngóng trông nhất định rồi sẽ tiêu thất hết.

Đến khi mặt trời đã ló dạng, Dạ Tịch mới mở cửa phòng. Hừng đông từng chút xâm chiếm vào căn phòng của hân khiến toàn thân hân như ảm như hiện trong bóng râm.

Trường sam màu xanh, tóc đen như mực, một đôi phượng nhãn hơi xéch đang nheo lại nhìn theo hướng ánh nắng rọi vào.

Trước sự xuất hiện của hân, thanh kiếm trong lòng Phượng Âm trong tíc tắc được ánh mặt trời chạm tới, tua kiếm đung đưa rồi dần hóa nên vàng ánh, lững lờ trôi trong gió. Phượng Âm ngửa đầu nhìn theo hướng quang sáng mà thấy đau rất cả mắt. Sau đó, nàng giang hai tay, nở nụ cười thật tươi, trong ánh nắng vàng rạng rỡ lại gất gao ôm siết chính mình.

Dạ Tịch cuối cùng cũng phát hiện ra người này giờ đang đứng trong sân, hân ngẩng lên, thoáng kinh ngạc nhìn nàng, trong mắt chỉ toàn khó hiểu.

“Phượng Âm Đế quân?” Hân gọi thành tiếng nhưng ngữ điệu lại hết sức hoài nghi.

Phượng Âm đứng trong sân vẫn duy trì tư thế ôm mình, nghe thấy giọng nói quen thuộc thốt ra lại thành xa lạ, nhưng cách xưng hô thì hết sức hợp lý nên không thể không bật cười.

Nhưng cười đó, rồi nàng lại khóc.

Sau rốt nàng đã hiểu được, trong cửu châu đại lục, tứ hải bát hoang, thiếu niên tử y bạch sam, tay nắm ngân kiếm, từ đầu chí cuối luôn che chở trước mặt nàng đã không bao giờ còn nữa.

“Dạ Tịch... Dạ Tịch...”

Nàng thấp giọng thì thầm tên người thiếu niên, hết tiếng này đến tiếng khác, mang theo nỗi tuyệt vọng giữa những tiếng nức nở nghẹn ngào.

Nam tử trẻ tuổi lại chỉ đứng im lặng nơi đó, cau mày nhìn cô nương trước mắt đang lặp đi lặp lại tên mình, rồi lại như suy sụp ngồi bệt xuống, vùi mặt vào hai bàn tay gào khóc thảm thiết.

Như muốn vắt kiệt nước mắt cả đời.

Như muốn đem nước mắt cả đời để lại nơi này.

Hân không nhìn được nữa, thờ dài thườn thượt. Bước chậm tới trước mặt nàng, ngồi xuống, đưa cho nàng một chiếc khăn trắng thêu hoa mai, trấn an

nói: “Đừng khóc nữa.”

Nghe nói thế, Phụng Âm sững người, nàng ngẩng đầu lên, lẳng ngốc ngắm nhìn khuôn mặt quen thuộc của người nam tử.

Sau một hồi, nàng cầm chiếc khăn trắng, nhoen miệng cười, đứng dậy, xoay người rời đi.

“Ta sẽ không để nàng phải rơi một giọt nước mắt nào nữa, sẽ không để nàng phải khổ sở, không để nàng bị khi dễ...”

Phụng Âm dùng khăn lau khô nước mắt rồi vừa đi vừa cười mắng: “Những lời của chàng...”

Nói xong, nàng dừng lại ở ngưỡng cửa, dựa vào khung cửa, ngẩng đầu nhìn vầng thái dương vừa ló dạng trên đỉnh núi phụng đông.

“Ngày vui ngắn chẳng tày gang...” Nàng thấp giọng thì thào, nhắm mắt lại, thở hắt ra: “Thì đã sao nào, một đời được bao lâu?”

Phụng Âm đi một đêm, sau khi xuống khỏi Trường Hằng Sơn thì đến nhân gian, vào một tửu quán, tìm một góc rồi mua say trong đó.

Có lẽ vì đang là mùa thu, mưa vẫn không ngừng rơi, tửu quán bởi vậy cũng thanh tịnh hơn, đêm đến thì trên đường treo đầy đèn lồng, Phụng Âm một mình ngồi trên lầu hai, không biết đã say chưa, chỉ liên tục uống rượu và ngắm nhìn người qua đường dưới mấy tán ô đang hối hả ngược xuôi.

Trong đám người đó, có một nữ tử hết sức nổi bật. Nàng mặc váy dài lụa mịn trắng như tuyết, tay cầm chiếc ô được làm từ 28 thanh trúc với họa tiết hoa đào tung bay trong gió, giữa đám đông xô bồ nàng bước từng bước một, thong thả đến gần.

Phụng Âm nhìn nàng đi vào tửu quán, lên lầu hai, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Hai người không nói chuyện, bạch y nữ tử vươn tay ra, trong không khí xuất hiện một vò rượu, cổ tay vừa chuyển rượu đã được rót vào một chén lớn.

Tiếng nước rót xuống cái chén quanh quẩn giữa hai người, một lát sau, nàng ta buông vò rượu, bưng chén lên ừng ực uống cạn.

Phụng Âm cuối cùng cũng phải mở miệng: “Ngươi tới làm gì?”

Nàng đã uống rất nhiều, nhiều đến mức nàng còn tưởng mình đã say nhưng khi lời thoát ra khỏi miệng, nàng lại phát hiện, thần trí mình vẫn tỉnh táo dị thường.

... Tỉnh táo, còn tỉnh hơn bình thường.

Có lẽ vì tỉnh, nên có rất nhiều chuyện cũng phải kiêng dè, lời vừa dứt, không khí lạnh như băng mông.

“Tôi xem ngươi đã chết chưa.” Nữ tử trả lời cũng rất cay nghiệt, Phụng Âm hơi kinh ngạc nhưng lại cả cười: “Vậy thì xin lỗi nhé, ta còn chưa chết, để ngươi thất vọng rồi.”

Nữ tử không nói gì thêm, nàng ngồi ngay ngắn bên cạnh, tiếp tục thêm rượu cho mình. Phụng Âm nhăn mày, sốt ruột nói: “Ngươi rốt cuộc là tới làm gì?”

Nữ tử vẫn không trả lời, chỉ cử động cổ tay bày ra một kết giới, rồi sau đó nghiêng người, dựa lưng vào lan can gỗ trên tầng hai, bưng chén rượu, nghiêng đầu nhìn người đến người đi dưới lầu, nom có vẻ rất an nhàn.

Phụng Âm cau mày nhìn nàng, biết Phụng Âm tức giận, nàng ta cũng chỉ nghiêng đầu, nâng chén rượu, cười đến ngây thơ đơn thuần, như là chỉ đến uống rượu cùng nàng, chỉ có thể thôi! Tựa như trong hàng vạn năm kết giao, vẫn luôn cùng người cộng ả, không hỏi yêu hận.

Phụng Âm ngây người nhìn nàng, sau một hồi cũng nở nụ cười, bưng chén rượu bên cạnh, gượng dậy, ghé vào lan can gỗ đối diện với nàng kia, rót rượu, nâng chén, sau đó là chén thù chén tạc.

Uống rồi uống, nàng khúc kha khúc khích.

“Tiểu Tiểu, ngươi nói xem, rượu này sao lại đáng vậy?” Nàng cười nắc nugh trong mắt lại ầng ậc nước: “Đáng đến nỗi không thể uống nổi, làm sao đây?”

“Bậy!” Tiên nữ áo trắng mày không nhăn, bưng chén rượu loạng choạng nhấp một ngụm: “Nào có rượu không đáng? Mà cũng nào có rượu đáng? Đáng đắng ngọt, ai cũng vậy, chỉ cần thả lỏng tâm tình thì khi đắng cay đi qua sẽ lại ngọt ngào thôi.

“Huống chi...” Tiên nữ cười rộ lên: “Có lẽ giờ phút này cũng chưa phải là đáng nhất đâu, thêm một ngụm nữa sẽ càng đáng hơn, vậy nên ngụm này ta thấy cũng vẫn ngọt chán!”

“Nếu đã đáng vậy thì sao chúng ta còn cứ mãi chịu đáng?” Phụng Âm thở dài: “Tiểu Tiểu, ta mệt quá!”

(Đáng và khổ trong tiếng bông cùng âm)

“Lúc Thanh Hòa ra đi, ta vẫn còn trẻ, khi đó người đã nói với ta, Chẳng sợ sáng sớm vui say, cả đời thương biệt. Ta nghĩ ta không sợ, vì thế khi người mất, ta vẫn sống đầy thôi.

“Đại chiến tiên ma, Phụng tộc ta mấy vạn người nhưng cuối cùng chỉ còn lại vồn vện ngàn người đáng thương. Mà hoàng thất Phụng tộc ta hơn trăm người cũng chỉ còn lại có mình Phụng Âm ta. Khi đó ta đã rất mệt mỏi, lòng tràn đầy bi thương, nhìn vào con dân đang nhất tề quỳ gối ta lại tự nói với mình, không thể ngã gục, phải cố gắng lên. Sống qua được hôm nay, ngày mai sẽ tốt hơn.

“Nhưng... bao năm qua...” Nàng nhắm mắt lại, cười cay đắng: “Ta còn chưa có ngày mai. Hết lần này đến lần khác, ta cảm thấy nỗi tuyệt vọng từng bước lấp đầy trái tim, nó khuếch tán, lớn mạnh... Ta gần như không thể áp chế, cũng không tìm được lý do để áp chế.

“Nhiều năm rồi ta chưa từng sống vì chính mình. Chỉ vì người khác cần ta nên ta sống; chỉ vì người khác muốn ta yêu, nên ta sống để yêu mọi người. Có đôi khi ta nghĩ, ta sống vì mọi người bấy lâu, vậy có thể nào để ta đi tìm cái chết vì chính mình được không?

“Ta biết, nói ra mấy lời này người nhất định sẽ mắng ta,” Phụng Âm bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch: “Nhưng đúng là ta nghĩ vậy đấy, người nếu không thuyết phục được ta,” nàng hít một hơi, tỏ vẻ đùa cợt nói: “Ta cũng chỉ có thể đi tìm chết.”

Nói như bông đùa...

Nhưng cả hai đều biết không phải đùa.

Thần giới hàng vạn năm qua không phải chưa từng có chuyện tự sát. Phần lớn sống quá lâu, quá mệt mỏi, nhìn không thấu, lòng không tỏ nên thà tự kết thúc cũng không muốn sống thêm nữa.

“Phụng Nhi, trong lòng ngươi chắc chứa nỗi tuyệt vọng muốn quên sinh.” Diệp Tiểu chậm rãi mở miệng, một lời đã bóc trần nỗi lòng giấu kín nhiều năm của nàng. Phụng Âm hơi khép mắt, cười buồn.

“Ngươi xem như là người tiêu sái tùy hứng nhất trong chúng ta nhưng thật ra lại là người yếu đuối nhất. Mỗi lần gặp chuyện gì, đầu tiên ta luôn nghĩ đến là nhẫn nhục chịu đựng, lấy nhu thắng cương; Đại Miêu và Hề Hề nghĩ đến là đón đầu sóng gió mà tiến lên, còn ngươi...” Diệp Tiểu cười mỉa: “Ngươi nghĩ đến, là hủy diệt.

“Đó là tâm ma của ngươi. Chúng ta là bị ngoại giới hủy diệt, còn ngươi... là tự hủy.

“Ta không cứu được ngươi, Phụng Nhi,” Diệp Tiểu thở dài: “Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, ngươi nhìn chúng sinh đi,” nàng khoát tay, chỉ về phía đám đông đang lui tới trên đường: “Sinh mệnh của họ so với chúng ta thì ngắn ngủi như phù du, bấp bênh như lục bình, sáng sớm chiều chết, rày đây mai đó. Nhưng họ vẫn sống, vẫn kiên trì, dù có tuyệt vọng đến mấy cũng vẫn không muốn buông tay. Đó là bởi hạnh phúc cả đời của họ từ lâu đã trở thành nỗi bi thống nặng nề.

“Họ luôn ôm ấp hi vọng mà chờ đợi. Còn ngươi, hãy cho mình thêm chút thời gian chờ đợi.”

Nói xong, Diệp Tiểu ngẩng đầu lên, đôi mắt hắc bạch phản chiếu theo sự kiên định bình tĩnh nhìn nàng.

Không có yếu đuối, không có bàng hoàng. Cô nương vạn năm trước mới lên Thiên Đình, bất tri bất giác trải qua đau khổ, đã trưởng thành, trở nên một nữ tử thẳng thắn hào sảng. Còn nàng, vẫn dậm chân tại chỗ, mang trên mình nỗi bất lực tự trói buộc mình, đóng đinh mình.

“Tiểu Tiểu, ta rõ ràng lớn hơn ngươi, sao ngươi lại giống tỷ tỷ ta hơn vậy?” Phụng Âm vô thức bật cười. Bạch y nữ tử giờ chén rượu lên, mày nhíu lại, đắc ý dăng đầy trong mắt: “Đương nhiên là vì ta thông tuệ hơn.”

Phụng Âm “...”

—— Ngươi rất không biết xấu hổ!

Diệp Tiểu vừa uống rượu vừa cười.

—— Mặt mũi ta từ lâu đã hết phản ứng với ngươi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ta biết ngươi sẽ đến

Sau khi nói chuyện với nhau, Phụng Âm cùng Diệp Tiểu trở về Thiếu Hoàng Cung. Khi hai người các nàng về tới đã thấy Giản Hề và Đại Miêu vừa khéo đang quay quần bên bàn mặt chược, bàn mặt chược bằng bạch ngọc dát vàng đặt trong phòng nghị sự của Thiếu Hoàng Cung, bên cạnh còn sừng

sùng đám đại thần Phurong tộc đang run lên vì giận. Dẫn đầu là một đại thần mình mặc quan phục màu đỏ, tay cầm ngọc bản ngà voi, tay kia thì run rẩy chỉ về phía hai nam tử trẻ tuổi đang ngồi bên bàn mặt chược ngay chính giữa phòng, quát to: “Chính sảnh nghị sự của Phurong tộc ta được truyền thừa từ ngàn vạn năm, các ngươi sao dám... sao dám làm ra cái loại chuyện này! Giản Hề Thiên quân, Đại Miêu Nguyên quân, các ngươi đây xem Phurong tộc ta như chốn không người sao?!”

“Ai da, lão nhân,” nghe lời này, Giản Hề đang hưng phấn bùng bùng phát phát tay: “Ông sao lại phiền phức vậy hả? Để quân nhà ông cũng có nói rồi, đến lúc các ông nghị sự chúng ta sẽ chơi mặt chược, để không khí bớt căng thẳng thôi mà! Ví dụ nhé, lúc ông nói năng không lọt tai, Để quân nhà ông nếu đánh ván bài, nói không chừng thắng được thì còn bỏ qua cho ông ấy chứ? Lão nhân, chúng ta cũng là suy nghĩ cho ông thôi.”

“Hoang đường... Hoang đường!” Lão già phần nộ đến mức chòm râu dài trắng như tuyết cũng bay tán loạn: “Đám đạo chích các ngươi...”

Lão già còn chưa mắng xong đột nhiên thấy hai người Phurong Âm Diệp Tiểu đang đứng ở cửa đại điện, đầu tiên là sùng sốt, nháy mắt kéo theo đám đại thần quý lại ôm chân Phurong Âm khóc toáng lên: “Đế quân ơi... Từ sau Phurong Khiếu Đế quân, Phurong tộc chúng ta ngày càng không có địa vị ô ô ô... Ngay cả một Thiên quân cũng dám đến chỗ chúng ta giương oai ô ô ô ô ô... Tốt xấu gì năm đó Phurong tộc nam chinh bắc thảo bla bla bla... Nay lại lưu lạc đến nỗi mặc cho người chà đạp, cự thần hổ thẹn với tiên đế, đừng cần cự thần, cứ để cho cự thần chết đi! Để cho cự thần chết đi!”

Nói xong, lão già buông chân Phurong Âm ra, xông về phía hàng cột bên cạnh, các đại thần lập tức thuận thực nhào tới, kẻ nắm tay, người ôm chân, đủ loại âm thanh nháo nhào kêu rống: “Thừa tướng! Ngài không thể chết được...”

“Thừa tướng, ngài đừng chết, đây không phải lỗi của ngài, là Phurong tộc ta vô phúc!”

“Thừa tướng...”

Nghe những âm thanh náo loạn ầm ĩ này, nhìn sang Phurong Âm trán nổi gân xanh tay niết thành quyền, lại nhìn về mặt góc ghech của hai kẻ Giản Hề và Đại Miêu, Diệp Tiểu rất không phúc hậu quay đầu đi, dùng tay áo che khuất nửa bên mặt cười trộm

Phurong Âm nhìn đám hỗn loạn khôi hài này mà cố dần xuống xúc động muốn giết người, rống to: “Đừng vội tìm chết, quay lại đây cho ta!”

“A, nghe giọng nói đồng đặc này, xem ra vẫn còn khỏe chán!” Nghe Phurong Âm nói, Giản Hề sức tỉnh trước nhất, vui vẻ đứng dậy bu lại: “Phurong Nhi...”

“Người đâu, mang hai tên này ra ngoài cho ta!” Chưa chờ Giản Hề tới gần, Phurong Âm vung tay lên, thoát chốc đã có một đám binh lính vọt vào nắm lấy tứ chi Đại Miêu cùng Giản Hề nhanh chóng lôi ra ngoài.

Tất cả mọi người đều khựng lại, Đại Miêu phản ứng trước hết vội vàng rống lên một câu: “Phurong Âm! Ngươi là đồ cầm thú!! Lấy oán báo ơn!”

“Quăng đi!” Phurong Âm lập tức hạ lệnh, vì thế bỗng nghe hai tiếng kêu thảm thiết bên ngoài cung rồi im bất.

Diệp Tiểu tới cửa định thần đứng nhìn nhìn, trong lòng hạ kết luận: Ờ... phòng nghị sự của Phurong tộc vẫn là không nên tùy tiện xằng bậy. Xem mấy thị vệ này thì biết, có thể quăng hai tên đó ra xa đến thế quả nhiên sức chiến đấu không thể khinh thường.

Nghĩ nghĩ, nàng lui về bên cạnh Phurong Âm thấp giọng nói: “Vây, chuyện còn lại ngươi tự giải quyết. Ta về Bồng Lai đảo trước.”

Phurong Âm khinh bỉ lườm nàng: “Ngươi không phải nói ngươi muốn vùng lên làm nữ vương mạnh mẽ, để Bách Lý Quân Hoa đến U Minh Phủ sống đó sao? Ngươi lại bị chèn ép rồi?”

“Khụ, là như vậy,” bị vạch trần chân tướng Diệp Tiểu cảm thấy không còn mặt mũi nào, nên đành nghiêm trang giải thích: “Ta cảm thấy, dù nam tôn hay nữ tôn cũng không quan trọng lắm, nên ta nghĩ vợ chồng chung sống hòa bình vẫn là tốt hơn, bởi thế nếu hai chúng ta có thể thương nghị, thay phiên đến sống ở hai nơi thì cũng được.”

Phurong Âm: “...”

Diệp Tiểu: “Được rồi, ta về nhà nấu cơm với chàng, tối qua ta đã che mắt chàng cả đêm, hiện giờ phòng chừng chàng đã đỡ cả nhà rồi cũng nên.” Dứt lời nàng liền xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Chàng tính khí hơi nóng nảy, chờ sang năm đến địa bàn của ta, dám đụng đến một mẫu gỗ nhà ta thì ta sẽ đánh chết chàng...”

Nàng nói xong thì bước đi hùng hổ lắm, đến khi ra khỏi cửa lại không kiềm được, chạy biến như con gió. Phurong Âm suy nghĩ một chút, hỏi Mộc Tử Du mới từ nội điện ra thu dọn đại sảnh: “Này, Diệp Tiểu thượng thần cùng Bách Lý Đào chủ bao lâu thì thay đổi chỗ ở một lần, sao ta cảm thấy nàng ta vẫn luôn ở Bồng Lai đảo nhỉ?”

Mộc Tử Du về mặt nghiêm túc trả lời: “Bách Lý Đào chủ cho tới bây giờ chưa từng sống ở U Minh Phủ.”

Phurong Âm: “Nàng ta có khi nào đánh được Bách Lý Đào chủ không?”

Mộc Tử Du: “Có lần vì khoe khoang, khi đang dạo chơi ở ngoại thành, cùng với Giản Hề Thiên quân bắt tay đá bay Bách Lý Đào chủ rớt xuống hồ. Sau đó... nghe nói sau khi quay về Bồng Lai đảo đã lâu không còn bước chân ra khỏi tầm cung...”

Phurong Âm giận: “Cái đồ khoác lác không biết xấu hổ này! Ta còn tưởng nàng ta lợi hại lắm cơ đấy!”

Đứng ở cửa cung điện nhìn nam nhân đang uống trà, Diệp Tiểu sống chết không dám tới gần, đột nhiên hắt hơi một cái, sau đó lập tức đi qua ngồi xuống ôm chân nam nhân bên cạnh: “Ô ô ô... Phu quân, ta bị bệnh rồi!”

Nam nhân anh tuấn kỳ thực tâm địa thường rất độc ác, tên này cũng vậy. Bách Lý Quân Hoa rót chén trà, nhếch miệng: “Bày kết giới rồi trốn ra ngoài cả đêm, trở về người toàn mùi rượu, giỏi nhỉ?”

“Ô ô, thiếp biết sai rồi, chàng tha cho thiếp đi...” Diệp Tiểu cố gắng nặn ra nước mắt, giả bộ vô cùng đáng thương: “Thiếp bị nhiễm phong hàn rồi, chàng cũng không đau lòng vì thiếp...”

“Nàng...” Nghe đôi phương làm nũng, Bách Lý lại mềm lòng, vuốt ve mái tóc mềm mượt rồi dịu dàng nói: “Sau này nếu ra ngoài phải nói với ta một tiếng, ta...” Nói xong, hần nhủu mày, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, hồi lâu mới thở dài: “Nàng phải biết rằng ta sẽ lo lắng.”

Thấy người này hiếm khi xuống nước, Diệp Tiểu trầm mặc chốc lát rồi nắm chặt tay hắn: “Quân Hoa, may là có chàng!”

“Ừ,” Có vẻ đã biết chuyện gì xảy ra, Bách Lý Quân Hoa rũ mắt: “Tiểu nhi, ta không phải Dạ Tịch.

“Ta vẫn luôn ở đây.”

Còn người thiếu niên kia... người mà Phượng Âm yêu...

Đã sớm định trước, ái tình là đau khổ.

Những gì xảy ra trong ảo cảnh đã như một giấc mộng hoa, sau khi tỉnh mộng chẳng còn lại gì...

Phượng Âm trở lại Thiếu Hoàng Cung, tiếp tục làm Đế Quân Phượng tộc của nàng, còn Dạ Tịch ở lại Trường Hằng Sơn cũng tiếp tục chuyện tình thú vô tận của hắn cùng Bích Hoa.

Dạ Tịch dù sao cũng là nam tử độc thân được người người trên Thiên giới chú mục nên mỗi lần có vụ ong bướm nào vừa truyền ra là toàn bộ các cô nương chưa xuất giá trên Thiên giới đều lú lú bần ra tán vào, dù là Thiếu Hoàng Cung cũng không ngoại lệ. Huống chi gần đây động thái theo đuổi Bích Hoa của Dạ Tịch hơi lớn, Phượng Âm không muốn biết cũng khó. Vì thế mỗi ngày Phượng Âm phê tấu chương đều nghe được những chuyện hay ho về Dạ Tịch, lâu ngày những chuyện đó đã trở thành dòng sông dài dằng dặc ngăn cách giữa nàng và hắn. Nhiều đêm tỉnh mộng nàng còn nghi hoặc, người đó có phải chỉ là một giấc mộng của nàng, nhưng giấc mộng này chân thật quá mức khiến nàng đều tưởng là thật.

Hạnh phúc cùng thống khổ đều quá thật, thật đến độ dù chỉ là mộng nàng vẫn cam tâm tình nguyện.

Chiều hôm ấy, thị nữ lại hóng chuyện về Dạ Tịch.

“Ta nghe nói, sắp đến sinh nhật Bích Hoa tiên tử rồi đó.”

“Nàng ta thì có liên quan gì đến chúng ta? Nữ nhân này ngày nào cũng tìm cách đày đoạ Dạ Tịch Nguyên quân, Nguyên quân... Nguyên quân gầy đi nhiều rồi!”

“Ai da, người ta mạng tốt, đáng vẻ đẹp, Nguyên quân bị đày đoạ cũng vẫn vui, bằng như dung mạo của chúng ta ai thêm để mắt? Có điều người có nghe nói không, vì chuẩn bị cho sinh nhật Bích Hoa tiên tử, Nguyên quân đang tìm Vãng Sinh Hoa đó.”

“Hử?” Nghe nói thế, dù là thị nữ ít kiến thức nhất Thiếu Hoàng Cung cũng phải kinh ngạc bật lên: “Vãng Sinh Hoa trong trời đất không quá 3 cây, chỉ là sinh nhật mà tặng lễ vật trong đại vậy, Nguyên quân thật si tình, si tình quá!”

“Cũng chưa chắc là không thể, người có tin không, không quá ba ngày, Nguyên quân sẽ đến Thiếu Hoàng Cung của chúng ta thôi.”

“Vi sao?” Thị nữ rõ ràng là mới tới nên ngơ ngác. Một thị nữ khác có phần tự đắc: “Ba cây Vãng Sinh Hoa, một ở đáy sông Vong Xuyên của U Minh Phủ, được tà khí bảo hộ, ai dám hái? Một cây khác ở Bồng Lai đảo, đây chính là do Bách Lý đảo chủ đích thân xuống dòng Vong Xuyên hái tặng thê tử là Diệp Tiểu thượng thân, sao có thể cho? Cây cuối cùng, ở ngay tại Thiếu Hoàng Cung của chúng ta.

“Ta muốn nói là...”

“A, mấy đứa tiểu nha đầu này lại huyền thuyên há?” Thị nữ còn chưa nói dứt, một giọng nữ trêu đùa vang lên, cắt đứt buổi hóng chuyện của các cô nương. Bọn thị nữ hốt hoảng quỳ sụp cả xuống, nữ tiên vừa đến phát tay ý bảo mọi người đứng lên, sau đó đi vào.

Người vừa tới là Diệp Tiểu, mới vào cửa đã thấy Phượng Âm đang ngăn người bên thư án nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng cân nhắc một chút, biết ý đối phương nên tới gần nói: “Hắn đến đây người không vui?”

“Chưa nói tới có vui hay không...” Phượng Âm nhìn cây bạch quả cành lá óng vàng, chậm rãi nói: “Chỉ cần nhìn thấy mặt hắn sẽ hơi khó chịu.”

“Cũng chỉ là hai người giống nhau thôi mà.” Diệp Tiểu ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy quả lê đặt trên bàn cắn một miếng rồi thờ dài: “Thấy nhiều thành quen!”

Phượng Âm không thèm nói tiếp, sau một hồi đành cười chua xót: “Cũng không phải, ta vốn thiếu nợ hân.”

“Ồ... Vậy hân muốn Vãng Sinh Hoa người có cho không?” Diệp Tiểu cắn thêm miếng lê, thờ ơ hỏi. Phượng Âm quay đầu nhìn nàng, từ từ lộ ra nụ cười quỷ dị. Diệp Tiểu trực giác mách bảo có điều bất ổn, cắn miếng lê nữa, nhũn nhũn, đối phương lại nhìn nàng cười đến quỷ dị hơn nữa, bỗng sấm giập mưa rền âm ầm, động tác cắn lê của Diệp Tiểu khựng lại!

Nàng có một gốc Vãng Sinh Hoa! Nàng sao lại quên được, nàng cũng có một gốc Vãng Sinh Hoa!

Vì thế nàng thoát cái đã hiểu ý Phượng Âm, khẩn trương lắc đầu: “Không được không được, ta sẽ không cho. Đó là Quân Hoa nhà ta liều mạng lấy về cho ta, ta sẽ không bao giờ cho người.”

Nói xong, nàng bắt mắt than thờ: “Người đó... người đó... chẳng phải cũng có một gốc sao...”

“Hừ...” Phượng Âm hừ lạnh: “Keo kiệt!”

Diệp Tiểu: “Người cũng có chứ có phải không có đâu, sao còn muốn của ta?”

Phượng Âm tiếp tục làm lơ: “Keo kiệt!”

Diệp Tiểu: “...”

Phượng Âm: “Phu nô.” (Nô lệ chồng)

Diệp Tiểu: “...”

Phượng Âm: “Không tiền đồ.”

Diệp Tiểu: “...”

Phượng Âm: “Hèn nhát!”

Diệp Tiểu nghiêng răng: “Người đủ chưa?”

Phượng Âm nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng lóa: “Muốn chứng minh đó không phải sự thật, lấy Vãng Sinh Hoa ra chứng minh ta xem!”

Diệp Tiểu: “Người tưởng ta ngốc hả?”

Nói xong, nàng bĩu môi: “Lấy của người cho hân không phải được rồi sao?”

“Đó là tín vật đính ước của cha mẹ ta,” Phượng Âm rũ mắt: “Thứ họ để lại vốn không nhiều, cái này... không thể cho.”

Diệp Tiểu trầm mặc. Phượng Âm nhìn nàng đấu tranh tư tưởng, nghĩ chút lại cười: “Nhìn người đau lòng kìa! Đó là Quân Hoa nhà người liều mạng lấy về, sao có thể tùy tiện tặng người khác được? Người để lại đi. Ta đây... Ta sẽ có cách.”

Diệp Tiểu không nói nữa, trong lúc hai người giữ im lặng, có thị nữ vội vàng vàng vọt vào.

“Đế Quân... Đế Quân...” Thị nữ có vẻ hốt hoảng: “Dạ Tịch Nguyên quân đến!”

Diệp Tiểu và Phượng Âm đều lặng thinh nhìn thị nữ khuôn mặt đỏ bừng với thần sắc vừa hưng phấn lại vừa lo lắng mà lòng ngổn ngang trăm mối.

Cô nương, người rốt cục là hưng phấn hay lo lắng hả? Cho cái biểu tình chính xác đi!

Đương nhiên, tâm tình cô nương này thế nào không phải điểm mấu chốt. Điểm mấu chốt là, Dạ Tịch đến!

Ra khỏi cửa, Phượng Âm hít một hơi thật sâu, sau đó dắt theo Mộc Tử Du đi đến đại điện.

Lúc đó nàng mặc hoa bào màu đen với tay áo thêu những đường vân màu vàng xen đỏ, chân váy thêu đôi phượng hoàng vàng kim đang soãi cánh, đầu đội mũ miện với những hạt châu đựng đũa, khi ngồi trên cao, nàng rũ mắt rèm châu cũng rũ theo. Xuyên qua rèm châu nàng nhìn người nam tử kia.

Hắn thu lại tầm mắt đang mãi miết ngắm nghía cảnh sắc ngoài điện, đón nhận ánh nhìn chăm chú của nàng, thần nhiên cười, rồi ôm quyền hành lễ.

“Tại hạ Trường Hằng Sơn Dạ Tịch, bái kiến Đế quân.”

“Đã lâu không gặp,” Phượng Âm mở miệng, nhưng âm điệu lại khó nhọc: “Dạ Tịch Nguyên quân.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Ta cho người ăn no

Đây là một cuộc trò chuyện kỳ lạ!

Phượng Âm cùng Dạ Tịch, trong hàng ngàn hàng vạn năm qua, lần đầu tiên có được cuộc trò chuyện bình thản. Trước đây khi họ gặp nhau, nếu không phải người truy sát ta thì là ta đuổi giết người, còn chỉ ngồi nói chuyện mà không động thủ thì lại là lần đầu.

Sau một hồi hai người chuyện trò khách sáo, Dạ Tịch mở miệng trước: “Kỳ thật ta tới gặp Đế quân là có chuyện thỉnh cầu. Nghe nói quý cung có một gốc Vãng Sinh Hoa, tiểu tiên đang cần hoa này, mong rằng Đế quân có thể bỏ thứ yêu thích mà thành toàn cho.”

Phượng Âm không đáp lời, Dạ Tịch cân nhắc một chút, mình luôn quen thói ngông cuồng, cả đời xác thực chưa bao giờ cầu cạnh ai, lần đầu tiên cầu người có lẽ chưa được thấu đáo, vì thế lại bổ sung hai câu: “Đương nhiên Đế quân có điều kiện gì, xin cứ nói.”

Lời vừa nói xong, Dạ Tịch cảm thấy tư thái của mình đã hạ thấp lắm rồi. Nếu không phải không muốn gây chuyện, với tính nết của hắn, một cây hoa thôi mà, xách kiếm xông thẳng vào đoạt về là xong. Đế quân nếu thông tình đạt lý thì may, ngược bằng không cho...

Ày, vậy thì xin lỗi nhé!

Trộm liếc về phía kim trụ bằng đá ngọc thạch trong đại điện, lòng hắn thầm tính toán.

Phượng Âm Đế quân, đừng nói là ta có lỗi với người, chủ yếu là người bình thường làm ác nhiều vô kể, ta đây cũng chỉ coi như cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Về phần trước kia nhờ lòng người, hại người lịch kiếp bất thành, nhân lúc người trở thành gà rừng mà trêu chọc... mấy chuyện này đều là thiên mệnh, không trách được tiểu tiên!

Dạ Tịch vừa tính toán vừa quả quyết “Đối phương nhất định sẽ không cho nên mình phải đoạt, hơn nữa đoạt một cây là đoạt, đoạt thêm nữa cũng là đoạt, tốt nhất cứ đoạt thêm một cô vợ trẻ về nhà luôn!” (cũng có người đang cầu được cướp đấy)

Vì thế sau một lúc lâu, đến khi đợi được một câu của Phượng Âm: “Nguyên quân vì sao cần cây Vãng Sinh Hoa này?” phản ứng đầu tiên của Dạ Tịch là ngẩng phắt đầu với vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Cái gì?! Đế quân đang cân nhắc cho ta?”

Phượng Âm: “...”

—— Hồn dân, ta không cho người người tính làm gì?!!

Nhìn thấy sắc mặt Phượng Âm, Dạ Tịch mới thấy suy nghĩ của mình hình như hiển lộ trắng trợn quá nên đành ho khan một tiếng, thản nhiên nói: “Khụ, là thế này, tiểu tiên có người trong lòng...”

Nói xong, vì dễ tăng tính thuyết phục, hắn còn cường điệu lên: “Ta rất rất thích người đó!”

Phượng Âm: “...”

—— Có thể dùng nhân mạng thế được không? Ta muốn giết người...

Nhìn sắc mặt Phượng Âm ngồi phía trên không tốt, tay nắm chặt tay vịn kim tọa, Dạ Tịch bất an, châm chước dùng từ: “Ít ngày nữa là sinh nhật nàng, tiểu tiên muốn nàng vui vì nên mới mặt dày tới cửa hỏi xin. Mong rằng Đế quân đồng ý từ bỏ thứ yêu thích.”

Nghe nói thế, Phượng Âm trầm ngâm chốc lát: “Vãng Sinh Hoa này là tín vật đính ước phụ hoàng tặng cho mẫu hậu ta. Đồ Phụ hoàng mẫu hậu ta để lại cho ta không nhiều lắm nên gốc hoa này ta quý quý như bảo vật.”

—— Rồi rồi, là không cho!

Đáy mắt Dạ Tịch thoát cái vệt sáng, tay lập tức đập lên thân kiếm với tư thế sẵn sàng phát công. Nhận thấy động tác của hắn, khóe mắt Phượng Âm vừa đảo qua đã có ý dòm đi, ra bộ bình tĩnh nói: “Bất quá, Dạ Tịch Nguyên quân nếu có thể đáp ứng một yêu cầu của ta thì cũng không phải không thể được.”

“Yêu cầu gì?”

Dạ Tịch lại nghỉ ngơi.

Nhãi con nhà ngươi, vừa rồi rõ ràng còn không chịu mà? Ngươi không chịu ta có thể tự đoạt lấy! Mà đã đoạt thì không chỉ một gốc Văng Sinh Hoa đâu! Ngươi không cần đáp ứng, mau nói không đi!

“Làm cho ta một bữa cơm!” Phượng Âm cup mắt, cười chua chát: “Dạ Tịch Nguyên quân đáng vẻ rất giống người trong lòng ta, chàng mỗi ngày đều nấu ăn cho ta. Giờ chàng đã mất, nhìn Dạ Tịch Nguyên quân nấu cơm cho ta, ta cũng có thể hoài niệm về chàng một chút.”

Dạ Tịch cảm nín, hẳn có vẻ không thể tin nổi, nhìn nữ tử đang ngồi trên đài cao như đang đắm chìm trong chuyện xưa, mãi mới khó nhọc phun ra một câu: “Ta hiện muốn thành thân, đã không còn làm ăn nữa...”

Phượng Âm: “...”

—— Dạ Tịch, ngươi trước kia đã từng làm ăn?

“Trước kia ta có từng treo bảng, nhưng cũng chỉ đề phòng bị quấy rầy thôi. Ta cũng biết mình biết ta chứ!”

Nghe đến đó, Phượng Âm ngẫm nghĩ. Bảng giá hành nghề trước đây cũng chính là tấm bảng làm nên danh phận tinh hoa kỳ tài của Dạ Tịch trên Thiên đình.

Phượng Âm: “Nói trọng điểm!”

Dạ Tịch nhe răng, bèn nói: “Đế quân, thật ra ngươi có ý với ta hả?”

Phượng Âm bỗng chốc lật bàn, bàn đá bằng ngọc thạch nặng tựa ngàn cân trước mặt bị nâng đập tan về phía bên kia.

Không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa...

“Ta cho ngươi biết,” Phượng Âm chỉ vào kẻ đang ngó người nhìn cái bàn, tức tối rống lên: “Nếu không phải nể cái bản mặt ngươi, lão tử hôm nay đã thiến ngươi rồi! Văng Sinh Hoa muốn hay không, chỉ một câu thôi!”

Tình thế đảo ngược trong giây lát khiến Dạ Tịch choáng váng. Hắn vốn đang thâm cân nhắc cướp đoạt của vị Đế quân đã bị mình ức hiếp vài vạn năm qua, kết quả là Đế quân giận dữ, hắn giờ mới biết hóa ra đó là một cô nàng chanh chua.

Trên đời này đáng sợ nhất là kẻ vô phu, tiếp theo chính là nữ nhân chanh chua. Vì thế Dạ Tịch lập tức bỏ qua ý niệm cướp của của nàng trong đầu, đang định đáp lại thì Phượng Âm chìm trong lửa giận đã vọt vào nội điện: “Không đồng ý đúng không?! Ta sẽ lập tức đốt rụi nó, sau đó sẽ đi đốt hai cây còn lại, ta không có,” nàng dừng bước, xoay đầu lại, một lần nữa dùng ngón trỏ chỉ vào hắn, phần nộ quát tháo: “Ngươi cũng đừng hòng có được!”

Dạ Tịch: “...”

Vậy mới nói, khi nữ nhân chanh chua phần nộ là cực kỳ mất lý trí. Nàng dù có Văng Sinh Hoa nhưng đốt thì đốt, dù sao cũng không phải của hắn... Ngươi nói xem nàng ta có gốc không? Gốc không? Gốc không?

Có điều, nàng nếu đốt thật thì Dạ Tịch còn phải nghĩ tiếp lễ vật. Đây là một hoạt động cực kỳ hại não, Bích Hoa có thể cũng khó đối phó như nàng ta đây!

Vì thế Dạ Tịch nhanh chân đuổi theo hô lớn: “Ta đồng ý! Ngươi đừng chạy nhanh thế! Ta nấu cơm cho ngươi, nấu cơm được không?!”

Dạ Tịch sau khi đã đồng ý thì được báo cho biết có thể trở về chờ tin tức, nói nàng muốn chuẩn bị. Hắn không rõ nàng rốt cuộc muốn chuẩn bị cái gì, chỉ là một bữa cơm thôi, cho hắn cái phòng bếp, hắn lập tức có thể bắt tay vào việc. Mặc kệ nói thế nào, hắn dù sao cũng là thiếu niên thiên tài không cha không mẹ, sống tự lập bao nhiêu năm trong Hồng Hoang.

Nhưng nếu nói hắn và Phượng Âm đang làm một cuộc giao dịch thì Phượng Âm chính là người mua dửng dưng. Người mua ra tay hào phóng nên có nhiều yêu cầu cũng dễ hiểu thôi. Vì thế Dạ Tịch cũng bình tĩnh ở Trường Hằng Sơn chờ tin, hôm sau Thiếu Hoàng Cung phái người đến, Dạ Tịch lập tức chạy qua.

Dạ Tịch ngang ngạnh cả đời, phỏng chừng đây là lần đầu hắn ngoan ngoãn nghe người khác sai khiến vậy. Vì thế, nhìn ở góc độ nào đó Phượng Âm vẫn thắng một lần.

Dạ Tịch hấp tấp đuổi theo Mộc Tử Du tới Thiếu Hoàng Cung, được người ta lôi lôi kéo kéo thay một bộ từ y bạch sam một cách khó hiểu, sau đó lại trái rẽ phải quẹo ra sau núi chờ đối phương mở kết giới, Dạ Tịch đi theo vào, vào đến nơi thì đứng sững.

Đây rõ ràng là một thế giới do pháp lực huyền hóa mà thành, dù chỉ có một hai canh giờ cũng vô cùng tiêu hao tiên lực. Nhưng lại có người thật sự làm thế đấy! Người đó bây giờ đang mặc một bộ xiêm váy hà vân, tóc dùng một dải lụa hồng khéo léo buộc lại phía sau, đứng chờ trước cửa.

Ngẩng đầu là trời Hồng Hoang mênh mông vạn dặm không một gợn mây, cúi đầu là mặt đất khô cằn nứt nẻ, phía trước là căn nhà nhỏ hắn đã từng ở

hiều năm. Căn nhà vẫn như cũ, sừng sững hiền hòa, trên tấm biển hiệu là dòng chữ mạnh mẽ hữu lực, cân đối – Thanh Hòa. Khác biệt duy nhất là, nơi đó có một cô nương đang đứng, lặng lẽ nhìn về hắn, ánh mắt lại như đã vượt qua năm năm tháng tháng, đầy thê lương.

Gió thổi qua cuốn theo lớp bụi đất chà sát lên da người, làm rối tung mái tóc nàng, nàng vẫy tay chào hắn, nụ cười nhu mì bất ngờ như chào hỏi người thân thuộc nhất đời: “Dạ Tịch, lại đây!”

Thanh âm nhẹ nhàng róc rách luồn lách trong đầu hắn, hắn không biết tại sao nhưng lại cảm thấy trái tim rung lên, như đã từng quen biết.

Hắn bất giác nhắc chân theo nàng đi vào, sau đó nghe nàng chỉ huy: “Ta muốn ăn thịt hồ kho tàu, cánh chim chiên giòn, thêm chút đồ chay, người định...”

Phượng Âm nói liên miên hàng loạt mệnh lệnh rồi di chuyển tới một cái bàn, đặt mông an vị. Động tác thuần thục như đã diễn luyện rất nhiều lần. Dạ Tịch khép hờ mắt, xoay người sang chỗ khác, không nói không rằng bắt tay làm cơm.

Hai người cứ lặng im thế, Phượng Âm nhìn bóng lưng hắn bận rộn, thấy ngày đang ngả về chiều mà lòng phấp phới mừng vui, vui đến nỗi muốn rơi lệ.

Sau khi nàng từ Hồng Hoang ảo cảnh đi ra, cả ngày lẫn đêm đều mơ về cảnh tượng này không biết bao lần mà lòng chẳng an. Ngay lúc này đây, hắn cuối cùng cũng về bên nàng, dù chỉ là thể thân, dù chỉ là người giống người.

“Ngày đó chàng đẩy thiếp ra nhanh quá, làm thiếp còn biết bao điều chưa nói được cùng chàng.” Phượng Âm khàn khàn lên tiếng, động tác thái rau của Dạ Tịch thoáng khựng lại, sau khi hiểu nàng đang làm gì thì lại chỉ im lặng, giả bộ chẳng hay biết gì.

“Chàng nói thiếp không thích chàng, muốn thiếp luôn nhớ đến chàng nhưng chàng lại không biết rằng thiếp thực sự rất thích chàng.

“Chỉ tiếc thiếp hiểu ra quá muộn. Thiếp tưởng rằng thiếp đúng, rằng thiếp sẽ không hối hận, nhưng hiện tại thiếp đã nhận ra, thiếp hối hận rồi, biết làm sao đây?”

Nàng đứng sau lưng hắn độc thoại một mình, nói rất nhiều. Dạ Tịch chỉ lẳng lặng nấu cơm, nhưng vừa làm hắn lại phát hiện bàn tay vẫn luôn vững vàng của mình nay bỗng dưng run run. Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, hắn lại hồi phục.

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, nàng vẫn đang nói những lời xúc động nhưng nét mặt lại lãnh đạm, bình thản tựa như không hề nói gì. Trời chiều rọi nắng xuống trên khuôn mặt nàng, vừa tịch mịch vừa xinh đẹp. Hắn ngắm nhìn khuôn mặt trông nghiêng của nàng mà tự dưng thấy áp lực, có thể đó chỉ là ảo giác gây khó thở. Vất vả lắm mới hoàn tất mấy món, hắn bày biện đồ ăn lên bàn rồi nói: “Xong rồi!”

—— Hoàn toàn không phải ngữ điệu trong trí nhớ!

Ngồi trên bàn, nhìn những món quen thuộc trước mặt mà Phượng Âm sững sờ nửa ngày.

Trong Hồng Hoang ảo cảnh, thanh âm Dạ Tịch gọi nàng dùng cơm luôn luôn dịu dàng pha lẫn yêu chiều, thẳng thắn và trong sáng: “A Âm, ăn cơm thôi!”

Còn người trước mặt này, rõ ràng ăn vận giống nhau, diện mạo giống nhau, hương vị thức ăn giống nhau, thanh âm cũng giống nhau như đúc nhưng cùng một câu nói mà lại khác biệt đến vậy. Khác đến mức chỉ trong chớp mắt đã hủy diệt toàn bộ ảo tưởng của nàng, khiến nàng không còn có thể tự lừa mình dối người được nữa.

Nàng che khuôn mặt xanh xao, một hồi lâu mới cười rộ lên: “Ừ, được rồi. Người về trước đi, ta phải dùng cơm. Hai ngày nữa ta sẽ cho người đem Vãng Sinh Hoa đưa qua, người đừng lo lắng.”

Nói xong, nàng cầm đôi đũa, sắc mặt thản nhiên gấp một miếng thịt. Dạ Tịch gạt đầu, xoay người đi, ra khỏi cửa hơn mười thước, hắn lại dừng bước, quay đầu nhìn Phượng Âm đang ăn cơm trong nhà.

Cái bàn rõ chẳng lớn, bữa cơm rõ chẳng đặc biệt phong phú nhưng nàng ngồi đó, quanh thân bất giác toát lên vẻ cô đơn tịch liêu như một phú hào vừa mất đi tất cả, chỉ còn một mình dùng đại tiệc.

Cảm giác ấy khiến Dạ Tịch rất khó chịu, rất khổ sở, hắn cũng không biết là vì đâu. Hắn chỉ có một cảm giác khổ sở thuần túy, vì thế, để làm cho mình dễ chịu một chút, hắn không do dự vòng trở lại, ngồi xuống bàn ăn.

“Người trở lại làm gì?” Phượng Âm đang cầm đũa một mình thương cảm thì thoáng ngạc nhiên. Dạ Tịch hừ lạnh, tự giác cầm chén đũa bên cạnh, động tác nhanh chóng chuẩn xác gấp một miếng thịt, khinh thường nói: “Ta ăn cơm ta làm, có vấn đề à?”

Phượng Âm: “...”

“Người cứ tự nhiên đi, đừng khách khí.” Dạ Tịch còn rất ư không biết xấu hổ bỏ sung một câu, sau đó vùi đầu ăn. Phượng Âm ngơ ngác nhìn hắn, hồi lâu mới sực tỉnh, chỉ vào miếng thịt hắn đang gấp rống lên: “Hỗn đản, bỏ miếng thịt đó xuống cho ta, đó là của ta!!!”

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiếu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Vong Xuyên

Sau khi com nước xong, Phụng Âm sai người tiễn Dạ Tịch, nói mấy ngày nữa sẽ đem Vãng Sinh Hoa lại cho hắn. Khi nghe vậy, trong lòng Dạ Tịch thoát chốc chùng xuống.

Hừ... vậy mà có người dám ở trước mặt hắn khát nợ đấy?! Tưởng hắn ngốc hả? Không đâu, không có cửa đâu!

Vì thế hắn bỗng rút kiếm ra, mặt không đổi sắc nhìn Phụng Âm với vẻ thị uy bức bách. Phụng Âm dựa vào cửa đại điện, nhếch miệng hừ khinh thường: “Ta tốt xấu gì cũng là một Đế quân, người dám không tin ta?”

Dạ Tịch không đáp lời, tiếp tục giữ im lặng nhìn nàng, kiếm lại nhếch lên chút nữa. Hành vi này khẳng định đã đả thương lòng tự trọng của Phụng Âm, nàng không kiềm được nhếch mép, nói tiếp: “Người không tin ta thì cũng nên tin chính mình, bằng vào sức chiến đấu của ngươi, Thiếu Hoàng Cung ta bị ngươi đốt trụi còn được, sao ta lại cả gan dám giỡn mặt với ngươi?”

Nghe nói thế, Dạ Tịch gạt đầu xem như tán thành, bấy giờ mới thu hồi kiếm, xoay người bỏ đi.

Nhìn bóng lưng người đang xa dần, Phụng Âm nhòm người dậy.

—— Muốn bội ước quá, làm sao bây giờ!

Đương nhiên, Phụng Âm dù sao vẫn là một vị thần tiên tốt luôn tuân thủ ước định, Dạ Tịch đi không lâu, nàng đã lệnh cho người chuẩn bị đến dòng Vong Xuyên. Trước khi đến đó, nàng sai người dọn sạch địa bàn nên khi tới nơi, xung quanh dòng Vong Xuyên không một bóng người. Nàng lại lệnh cho Mộc Tử Du lui xuống trước, một mình đứng bên Vong Xuyên, thoáng chần chừ rồi vung tay niệm quyết.

Trong khoảnh khắc, nước sông Vong Xuyên đảo chiều quay ngược lại cuốn thành một con lốc xoáy cực lớn, giữa dòng xoáy để lộ ra một thông đạo hẹp dài. Tiếng thét của vô số oan hồn quỷ quái từ chỗ thông đạo thoát ra, Phụng Âm nhanh chóng ném ra một lá bùa đã chuẩn bị trước, lá bùa nháy mắt phình to trên không, từng nét chữ từng hình vẽ màu đỏ trên bùa chú hóa thành những đạo kim quang đâm thẳng xuống, trời chập chập quỷ quái yêu ma tại chỗ.

Tận dụng cơ hội, Phụng Âm thả người nhảy vào. Vô số âm khí dâng lên, đôi cánh vàng kim phía sau Phụng Âm sải rộng chặn lại tà khí bên ngoài.

Nhưng càng đi sâu xuống dưới tà khí càng không thể khống chế, hóa thành hàng hà những khuôn mặt khuếch đại cùng với tiếng thét đinh tai buột óc bủa vây quanh nàng, hiện lộ trên đó là từng cảnh tượng xưa cũ...

Tiếng thét của chúng thoát ra, cố gắng chạm vào cơ thể Phụng Âm. Phụng Âm cắn răng nhịn đau, một lúc sau, khi cuối cùng cũng lần xuống tới đáy, hái được gốc Vãng Sinh Hoa, nàng lập tức xoay người phi thân.

Nhưng vô số cánh tay phút chốc từ dưới đất ngoi lên bám víu lấy nàng.

“Nghịch chướng!” Phụng Âm hét lên một tiếng, kiếm bạc chém về phía những cánh tay tái nhợt. Kim quang thoát cái bùng sáng tạo ra những rung chấn mạnh mẽ. Càng lúc càng nhiều oan hồn xuất hiện, lớp này đến lớp khác, xuyên thủng kết giới vàng kim, điên cuồng cắn xé da thịt Phụng Âm.

Phụng Âm cứ liên tục vung kiếm để mở đường vượt lên trước. Mắt thấy sắp tới được mặt sông thì bỗng đâu một cánh tay bắt được chân Phụng Âm. Phụng Âm theo bản năng vung kiếm chém xuống, gần đến cánh tay thì dừng phát lại.

Đó là khuôn mặt Dạ Tịch.

Hình ảnh cuối cùng của thiếu niên Dạ Tịch ở Hồng Hoang là nụ cười, hắn lặng lẽ nhìn nàng, sau lưng là con đại hồng thủy ầm ầm vùi lấp Hồng Hoang. Sau đó hắn từ từ nở một nụ cười thật tươi sáng, nhưng đáy mắt, lại lóng lánh nước.

“A Âm, cứu ta!”

Như đã chứng kiến biết bao lần trong giấc mộng cả ngày lẫn đêm, nàng cứ vậy nhìn hắn bị con hồng thủy nuốt chửng mà bất lực. Cảm giác bất lực ấy lần nữa lại lần nữa quay về, bản thân như trở lại cái đêm hắn ra đi, đứng trên thông đạo nhỏ hẹp, dùng kiếm ra sức đâm chém vào cánh cửa không thể quay lại ấy, dù có hao hết tâm lực nhưng cũng không nhúc nhích đến một phân.

Nàng hơi sững sốt. Bật ra cái tên: “Dạ Tịch...”

Trong tích tắc, vô số cánh tay lại trời lên túm nàng kéo xuống.

Nàng gần như quên cả giấy dựa, chỉ ngo ngắc nhìn thiếu niên từ bên dưới dạt dờ nổi lên, tất cả mọi âm thanh đều tan biến, người cũng không còn. Dù hồng thủy đang dâng lên nhưng chẳng có tiếng động nào.

Tóc tai và y phục thiếu niên bập bềnh trong nước, mỗi động tác đều chậm chạp. Hần từ từ giang cánh tay, ôm chặt lấy nàng.

“A Âm, chúng ta cùng chết, có được không?”

Đó là nỗi tuyệt vọng muốn chết!

Nàng ngơ ngác nhìn hần, một lát sau, lại nở nụ cười. Vô số quỷ mị bỏ nhào đến cắn xé nàng, nàng không còn cảm thấy chút đau đớn nào. Bờ sông phía trên, lá bùa trấn tà đã rách toạc, ánh sáng bắn ra tứ phía. Không còn vật áp chế, lũ quỷ vui mừng xông ra từ giữa con lốc xoáy dấy lên những tiếng hò reo ồn ã, hướng ra ngoài U Minh Phủ.

Đang ở U Minh Phủ phê duyệt tấu chương, Diệp Tiểu dùng bút, nhàu mảy, ngẩng đầu nhìn về phía ánh sáng cách đó không xa, muốn nói gì đó. Nhưng chỉ chốc lát, đồng tử co rút mạnh, lập tức xông ra ngoài.

Khi Diệp Tiểu đến dòng Vong Xuyên, Mộc Tử Du đã dẫn người khổng lồ chế được cục diện nhưng Phượng Âm bị vây bên trong vẫn chưa ra. Diệp Tiểu lập tức báo cho người trên Thiên giới, lại chuẩn bị vào cứu Phượng Âm, đột nhiên nhìn thấy một bóng người nhảy vào giữa dòng Vong Xuyên.

Biến cố này khiến Diệp Tiểu ngẩn ngơ, một lát sau, nàng hồi tỉnh, sắc mặt bình tĩnh canh giữ bên cạnh, để mọi người chung quanh đều tự giác ai lo việc này.

Kẻ nhảy xuống là Dạ Tịch.

Trường Hằng Sơn vốn cách U Minh Phủ không quá xa, khi sự việc xảy ra, Dạ Tịch vốn đang ngồi trong sân nhà chơi cờ, bỗng dưng một vầng sáng chói lóa phóng vọt lên mang theo khí tức quen thuộc gần gũi, hần chẳng biết tại sao, nháy mắt đã đoán được người kia là ai.

Hần nghĩ, gần đây nếu không phải thân thể hần không tốt thì chính là đầu óc không bình thường. Chẳng hiểu tại sao, trong khoảnh khắc nghĩ đến người đó là ai, hần lại cảm thấy tim đập dồn dập, lập tức vọt dậy, dùng tốc độ nhanh nhất mà ngay cả bản thân cũng không kịp nhận ra. Tất cả đều trôi chảy tự nhiên, tự nhiên như phản xạ có điều kiện khi đánh nhau ở Hồng Hoang. Đây là phản xạ đã trui rèn qua một thời gian dài, hần vừa quay đầu đã nhảy vào dòng Vong Xuyên, kéo lấy nữ tử đã bị âm khí trong Vong Xuyên hút máu đến bảy tám phần.

Hần không muốn xuống Vong Xuyên lấy Vãng Sinh Hoa chính là vì nguyên nhân này. Âm khí quá nặng nề hoặc lòng người, nếu không cẩn thận thì vạn năm linh lực hao tổn chỉ là chuyện nhỏ. Hần chưa thật hài lòng với tu vi của mình nên không muốn lãng phí chút nào.

Thế nhưng ai có thể giúp hần giải thích một chút được không, vì sao hần lại xuất hiện ở đây?! Chỉ muốn lật bàn!

Ôm lấy Phượng Âm cánh tay bị xước máu me đầm đìa, hần sững cả người, nhanh chóng đưa nàng lên trên. Trong lúc hốt hoảng, nàng hình như còn mở mắt nhìn hần một lần, ánh mắt mừng vui nặng tình làm trái tim hần nảy lên nhưng chỉ chốc lát thôi, rồi nàng lại chậm rãi khép mắt lại.

Hần không ngăn được nỗi thất vọng mơ hồ. Cảm giác khó hiểu này thật phiền muộn chết! Hần mà lên đến bờ sẽ hất bay nữ nhân này đi...

Vốn muốn quảng đi nhưng không biết vì sao khi hạ tay xuống lại mềm lòng, chỉ đành ném xuống cái nhìn thô lỗ, động tác cũng không quá mạnh.

Phượng Âm té xuống đất, bỗng chốc dấy lên tiếng reo hò, Mộc Tử Du chạy lại ôm lấy Phượng Âm hô hai tiếng: “Chủ tử? Chủ tử?” Sau đó ngẩng đầu tròn mắt nhìn về phía Dạ Tịch đang có vẻ mặt hết sức không tốt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vì sao ngươi lại đối với Đế quân nhà ta như thế?!”

Nghe Mộc Tử Du hỏi, Dạ Tịch thần nhiên lờ mờ hần một cái với nụ cười rất vẻ coi thường, rồi quay sang gạt đầu với Diệp Tiểu xem như chào hỏi, tiếp đó thì phát tay áo bỏ đi, quả là một vị tiên nhân làm chuyện tốt không cần lưu danh.

Cái vụ ‘làm chuyện tốt không cần lưu danh’ đổi lại là do ai khác Diệp Tiểu đều tin. Chỉ có thằng nhãi Dạ Tịch này, có cho một ngàn lượng bạc Diệp Tiểu cũng không tin hần không có tư tâm. Dù có đến nhà nàng làm khách cũng phải thuận đường mang đi cái chén, cái tên tiên nhân vì tư lợi keo kiệt bủn xỉn này làm chuyện tốt mà không cần lưu danh á? Chuyện nực cười!

Nhưng nếu không phải làm chuyện tốt, sao hần lại tới đây? Còn đang đắm chìm trong cảm xúc, Diệp Tiểu lo lo nghĩ nghĩ, đến khi Phượng Âm được cứu lên, mơ mơ màng màng tỉnh lại nàng mới sực tỉnh.

Nàng nhanh chóng chia sẻ suy nghĩ với tỷ muội.

“Hần nhất định yêu ngươi.” Diệp Tiểu nhìn nàng, nói như khẳng định. Phượng Âm đang uống thuốc bỗng phụt thẳng lên mặt Diệp Tiểu, tạo thành những chấm loang lổ.

“Đừng có lừa lúc ta đang ăn uống mà nói bừa!”

Ở bên này, phụng lệnh lão bà đến tìm hiểu tình hình, Bách Lý Quân Hoa vừa lúc bước chân lên địa bàn Dạ Tịch. Hần trước tiên khách khí trình bái thiếp cho người ta, biết được Dạ Tịch đang ở sau núi, Bách Lý Quân Hoa đóng cửa quạt tiến vào khu rừng sau núi, vừa đi không lâu đã thấy xa xa, Dạ Tịch đang ở trong sân sát phạt đại quy mô. Một kiếm chặt đứt cây cổ thụ trăm ngàn tuổi, kiếm khí cuốn tung xác hoa lá toại bời. Bách Lý Quân Hoa nhíu mày đi tới, phe phẩy cây quạt: “Nhìn kiếm khí của ngươi chắc đang có chuyện phiền lòng, ta đoán không sai chứ?”

“Ngươi đoán?” Dạ Tịch dừng tay, đứng đó nhũn mày. Bách Lý Quân Hoa nhanh nhẹn cười: “Chớ không phải là thích Phượng Âm Đế quân rồi?”

Nghe nói thế, Dạ Tịch lúng túng không biết làm sau, một lát sau, hần đành thở dài: “Ngươi lại bị nhiễm ba cái mớ tiểu thuyết vị kia nhà ngươi viết rồi đó hả? Đầu óc còn chưa tỉnh táo lại?”

Nói xong, hần còn thương cảm bổ sung một câu: “Ta cũng biết ngươi vất vả, đường đường một đại nam nhân mà ngày ngày xem mấy thứ ủy vị chỉ có tiểu cô nương mới xem đó chắc chẳng dễ dàng gì. Ta nếu thích nàng ta, với tính cách của ta mà cam chịu giấu diếm rồi ở trong này luyện kiếm? Chắc chắn sẽ lập tức đi báo cho Bích Hoa một tiếng sau đó quay đầu tới đó bồi dưỡng tình cảm, ngươi còn tưởng ta giống mấy tên ngốc sống chết không chịu thú nhận tình cảm như trong tiểu thuyết vớ vẩn phu nhân nhà ngươi viết đấy chắc? Aha, quả nhiên ngươi sau khi thành thân chỉ số thông minh đã bị kéo xuống ngang hàng với vợ ngươi rồi đấy phòng!”

“Đó là tình thú,” nghe xong một đoạn tràng giang đại hải, Bách Lý cố đè nén thôi thúc muốn xông lên bóp chết người, dựa vào gốc cây vung vẩy cây quạt nhỏ, cười đến dịu dàng hạnh phúc: “Loại lưu manh cô đơn ngàn đời như ngươi không hiểu được đâu.”

“Đương nhiên,” khi Dạ Tịch tỉnh lên tiếng, hần tiếp tục bổ sung: “Cái loại lưu manh như ngươi đến lúc đối diện với tình yêu cũng sẽ ngơ ngáo ngáo ngáo kèm theo chân tay luống cuống, sau đó tìm ra đủ lý do lừa mình dối người,” dứt lời, hần khép cây quạt lại chỉ vào Dạ Tịch đang ngốc người ra: “Như ngươi bây giờ chẳng hạn.”

Dạ Tịch không ổn rồi, hần cảm thấy nếu còn tiếp tục nói chuyện với Bách Lý Quân Hoa nữa thì chỉ số thông minh của mình sẽ giảm vô hạn thôi. Bằng hữu của hần đã bị hôn nhân tẩy não mất rồi, bắt chuyện với hần là một sai lầm. Vì thế Dạ Tịch lảng lạng rút kiếm bỏ tới, Bách Lý Quân Hoa nhếch môi, giờ quạt lên đỡ, một thuật độn phong đã mất tăm mất tích.

Dạ Tịch lười truy đuổi, lùi lại dựa vào gốc cây, cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân, đáy mắt đen tối không biết đang suy nghĩ gì.

Một lát sau, hần nhếch mép: “Ngày kia là sinh nhật Bích Hoa, nói bừa gì chứ!”

Tối về đến nhà, Bách Lý bình tĩnh báo tin cho Diệp Tiểu. Tin tức chỉ gói gọn trong hai chữ: “Không đùa!”

Thật ra Bách Lý cũng biết, cứ theo cái tính nói là làm của Dạ Tịch, nếu thật lòng coi trọng Phượng Âm, chắc chắn sẽ không dễ yên. Nhưng vì sao lại ra tay cứu nàng, hần không đoán nổi. Vừa nói xong, Diệp Tiểu chìm vào im lặng không biết đang suy nghĩ gì. Thấy nương tử cảm xúc không tốt, Bách Lý hỏi: “Nàng đang lo lắng cho Phượng Âm?”

“Vâng,” Diệp Tiểu cau mày, cũng thần nhiên thừa nhận: “Thiếp sợ nàng... tuyệt vọng thành quen.”

“Ta cảm thấy cảm xúc của nàng ta không ổn đâu... Lần trước chuyện ở Vong Xuyên, ta tìm thiên địa kính đến xem, lúc ấy nàng ta rõ ràng có thể thoát ra khỏi dòng sông nhưng lại tự buông trôi. Quý hồn trong Vong Xuyên có thể nhìn thấu lòng người, chúng huyền hóa ra người trong lòng nàng ta, chính là Dạ Tịch.”

“Nàng ấy cũng từng kể với thiếp vài chuyện,” Diệp Tiểu thở dài: “Còn lại thiếp tự đoán, nhưng cảnh tượng và người thiếp thấy trong thiên địa kính do quý hồn huyền hóa ra hình như... tệ thảm hơn. Thiếp không ngờ thiếu niên Dạ Tịch đối với Phượng Nhi lại tình thâm ý trọng đến vậy, nếu trong ảo cảnh không có hần, thiếp nghĩ, chút ý niệm sinh tồn Phượng Nhi cũng không có đâu.”

“Nàng ấy bây giờ có lẽ chỉ đang tìm việc mà làm thôi, thiếp chỉ sợ đến một lúc nàng không còn muốn làm gì nữa thì sẽ... nên thiếp nghĩ, tốt nhất nên tìm cho nàng một ý niệm.”

“Trước tiên phải có ý niệm muốn được sống, những cái khác mới có thể đạt được.”

Dứt lời, nàng tựa đầu vào lòng Bách Lý. Bách Lý ôm nàng, trầm ngâm chốc lát: “Nhắc tới tìm việc cho nàng ta làm, ta bỗng nhớ tới một chuyện.”

“Chuyện gì?” Diệp Tiểu không hiểu. Bách Lý cau mày: “Ban đầu ta không muốn nói vì thấy Phượng Âm nếu biết cũng chưa chắc đã tốt cho nàng ta, vì thương tổn quá lớn. Nhưng nếu chính nàng ta... thế thì chi bằng nói ra vậy.”

“Hả, chàng nói nghe thử xem.” Diệp Tiểu cân nhắc mở miệng.

“Mấy tháng trước ta đang dạo chơi tam giới thì gặp hồn phách Thanh Hòa.” Nói xong, Bách Lý mở lòng bàn tay, một cái bình nhỏ chậm rãi hiện ra trong tay hần. Bên trong bình vẫn đang lập lờ dòng ánh sáng xanh biếc, Diệp Tiểu dùng thần thức dò xét, thật đúng là một mảnh nhỏ hồn phách của thượng thần Thanh Hòa. Tuy rất nhỏ, nếu phải tập hợp các mảnh hồn phách này thành một khối thì phải cần tới cả trăm ngàn mảnh, nhưng chỉ với một mảnh này cũng đã chứng minh hồn phách Thanh Hòa chưa hồi phí yên diệt.

“Ta đưa hần về, vốn nghĩ cứ để theo dõi xem sao. Dù sao, thứ nhất, chuyện thượng thần Thanh Hòa qua đời vốn là thiên mệnh, thiên mệnh tuần hoàn vị tất không phải không tốt; thứ hai, nếu muốn hồi sinh hần thì phải trả giá quá lớn, tam giới ngoại trừ Phượng Âm, có lẽ không có ai chịu tiêu phí cho một thượng thần đã chết từ lâu. Thứ ba...” Nói tới đây, sắc mặt Bách Lý dần tối lại, nghiêm nghị nói: “Cái chết của thượng thần Thanh Hòa năm đó... Ta vẫn cảm thấy hơi kỳ quái!”

“Kỳ quái ở chỗ nào?”

“Cái này...” Bách Lý quay đầu nhìn nàng, nở nụ cười: “Chờ ta xác định chắc chắn sẽ nói cho nàng biết cũng không muộn.”

“Cũng được,” vợ chồng nhiều năm rồi, ở phương diện khéo hiểu lòng người, Diệp Tiểu luôn tự nhận là làm rất khá. Bách Lý nói đợi, nàng cũng không ép buộc, quay lại đề tài ban đầu: “Theo như chàng nói, chúng ta trước hết từ từ quan sát tình trạng Phụng Nhi đã rồi nói sau.”

“Thiếp chỉ là...” nàng cười gượng: “Thiếp chỉ là bị mấy lời của Dược Quân dọa sợ thôi.”

—— Tiểu Tiểu, trái tim là điểm yếu của sinh mệnh. Tim Phụng Âm nếu đã chết thì bản thân nàng ta cũng chẳng được bao lâu nữa.

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tuyệt vọng

Thương tích của Phụng Âm không nhẹ nhưng cũng không quá nặng, tỉnh dưỡng một đêm, ngày hôm sau Phụng Âm đã sai người chuẩn bị Vãng Sinh Hoa, đích thân mang đến Trường Hằng Sơn. Lớn bé trong Thiệu Hoàng Cung nhất mực khuyên can nhưng chuyện Phụng Âm đã quyết không ai có thể ngăn được, giữa đêm hôm, nàng chọn vài kẻ ngoan ngoãn, chuẩn bị nhuyễn khiếu rồi sai người đưa đi.

Đêm hôm đó trời đổ mưa, sắc trời có vẻ sầm sì không tốt, Phụng Âm sức khỏe còn yếu, bên ngoài phải choàng thêm tấm áo bằng lông chồn trắng tinh. Màu trắng của áo đặt cạnh làn da tái xanh của nàng trông càng nhuốm màu bệnh tật.

Dạ Tịch nhận bái thiếp của nàng, lúc thực hiện vai trò chủ nhân đứng ngoài cửa nghênh đón thì nhìn thấy một nữ tử thế này. Cô tịch, yếu ớt, trắng bệch, người đứng ở nơi đó rõ ràng đang cười nhưng nào khác gì khóc.

Hắn dẫn nàng vào phòng, sai người pha trà nóng, nàng chỉ im lặng ngồi bên, mím môi nhấp từng ngụm trà như những tiểu thư khuê các đoan trang khiến Dạ Tịch cảm giác như đang nằm mơ, ngay cả lời nói cũng phải cân nhắc cẩn thận, sợ Phụng Âm sẽ gây chuyện gì đó... Hắn đoán không ra nên càng lo lắng.

Nhưng đối phương vẫn chỉ bình thần uống trà, thi thoảng tán gẫu cùng hắn. Vãng Sinh Hoa tuy được đặt cạnh tay nhưng nàng chưa chịu nói cho hắn biết ý định của mình. Dạ Tịch thấy nàng mang theo Vãng Sinh Hoa đến, lại không đưa cho hắn thì tỏ ý xu nịnh, huyền thuyến không ít, cùng nàng nói nói cười cười.

Lúc hắn nói, Phụng Âm tay nâng chung trà, bất giác thấy lòng thanh thản lạ. Đó là cảm giác đã lâu không trải qua, sau khi Dạ Tịch thiếu niên ra đi, nàng không còn cảm thấy bình yên như bây giờ. Nàng không cần tự hỏi, không cần hỏi tường, không cần thống khổ, chỉ cần đơn thuần nghe hắn nói chuyện – như hồi còn ở Hồng Hoang. Lần đầu tiên nàng phát hiện, hóa ra Dạ Tịch trưởng thành cũng nói nhiều, lúc hắn muốn vui vẻ khôi hài cũng cùng ngữ điệu đó, nụ cười đó.

Nàng ngẩng ngẩn nhìn hắn mặt tươi như hoa, hắn nói gì nàng chẳng nghe lọt, chỉ lẳng lẳng nhìn hắn, đôi mắt long lanh như ngọc, si mê ngốc nghếch. Hồi lâu sau, nàng thấy hắn vẫn nhìn nàng đầy chờ mong, bấy giờ mới hỏi tỉnh: “Người nói cái gì?”

“Đế quân,” Dạ Tịch cười tủm tỉm xoa xoa tay: “Người lần này không phải là mang theo cái gì đó chứ? Có phải cho ta không?”

Phụng Âm không nói, nàng lặng lẽ nhìn hắn ra chiều nghĩ ngợi, rồi một hồi sau mới từ tốn hỏi: “Người... thật sự thích Bích Hoa?”

“Bích Hoa là tiên nữ tốt nhất trên thiên giới, đích thực là ta rất thích.”

Giọng nói dễ nghe là thế nhưng khi nghe vào sao lại chói tai đến vậy. Nàng nghe hắn nói mà tay nắm chặt thành ghế. Đầu ông ơng lên như có thứ gì đó không ngừng động vào.

“Người thích tiên nữ thế nào?” Nàng chẳng biết tại sao bỗng dưng lại hỏi thế. Dạ Tịch không để ý đến sắc mặt bất thường của nàng, chỉ như đang chuyện phiếm, lơ đãng nói: “Tiên nữ à, đầu tiên là phải trang nhã, khéo hiểu lòng người, tiếp đó tốt nhất có thể điềm đạm, thông đạt tri thư càng tốt. Về phần dung mạo, bản thân ta không quá để tâm, quan trọng là tính tình tốt.”

“Vậy... vậy...” Phụng Âm cúi đầu, có vẻ đang đấu tranh dữ dội. Nàng cảm thấy trong đầu có rất nhiều người đang nói chuyện. Chuyện xưa trong ngàn năm qua không ngừng tua lại. Nàng nghe được nhiều tiếng nói.

Không được, không thể như vậy được...

Nàng không thể chìm đắm trong đau khổ...

Có người nói với nàng, trực giác cho nàng biết, không có Dạ Tịch, nàng sẽ không gắng gượng được.

Hắn không thể đi... Nàng mắc nợ hắn quá nhiều, nàng phải hoàn trả đầy đủ cho hắn. Nàng muốn hắn thật vui vẻ, giống những năm tháng hoa niên ngày trước, dù hắn không biết, dù hắn không hiểu, nhưng nàng muốn hắn vui vẻ... Bởi vì đây là nàng thiếu hắn. Hơn nữa... Hơn nữa...

Nàng ngẩng đầu lên nhìn mặt hắn, những tiếng rộn ràng dần tan biến, nội tâm lại phẳng lặng.

“Nếu ta thay đổi tính tình, Dạ Tịch Nguyên quân có đồng ý lấy ta không?”

Những lời này vừa nói ra, hai người đều lặng im. Bên ngoài sét đang đánh, tiếng sấm ầm vang rung chuyển hết đợt này đến đợt khác, chấn động đất trời. Phượng Âm run rẩy như đang cố gắng nén chịu, Dạ Tịch nhìn nữ tử trước mặt bằng vẻ kinh ngạc, một lúc sau lại dần lạnh nhạt.

Hắn lẳng lặng nhìn nàng như nhìn một người xa lạ.

—— Không, phải nói rằng đối với hắn, Phượng Âm chỉ là một người xa lạ.

Hắn vốn không phải Dạ Tịch thiếu niên, nàng đáng lẽ không nên lẫn lộn. Nhưng nàng hiện không thể bận tâm nhiều, nàng không biết nên làm cái gì, cái chết của Dạ Tịch như lưỡi dao sắc bén, nàng đem hết thảy những ý niệm tối tăm, đau khổ, tuyệt vọng trong đầu phong bế trong một căn phòng đóng kín, chính cái chết của hắn đã xé toang căn phòng đó ra. Những gì tích tụ qua nhiều năm như con hồng thủy của Hồng Hoang, trong phút chốc đã nuốt chửng nàng. Nàng đau khổ vùng vẫy, cầu cứu, vì thế nàng không tiếc phải trả giá.

Nàng cần một cái gì đó để chống đỡ nàng, nàng cần một lý do để tiếp tục sinh tồn.

Phượng tộc đã đi vào quỹ đạo, ngay cả người thừa kế cũng đã chuẩn bị xong, từ lâu đã không còn là lý do của nàng.

Bằng hữu đều có cuộc sống riêng, không có nàng cũng không có gì khác biệt, từ lâu đã không còn là lý do của nàng.

Nàng không có thân nhân, thân nhân của nàng sớm đã lìa đời.

Nàng cũng không có ái nhân, ái nhân của nàng sớm đã bị thế gian này lần lượt hủy diệt.

Thứ nàng có được, chỉ còn lại nỗi nhớ đau đớn khôn cùng.

Hồi ức mở đầu vô cùng tốt đẹp nhưng kết cục lại luôn khiến người ta thống khổ. Nàng trước kia luôn áp chế nó dưới đáy lòng, cho đến khi hắn chết...

Nàng mới phát hiện, nàng rốt cuộc không thể ngăn chặn được nữa.

Nàng bắt đầu thường xuyên đau đầu, ngủ không an ổn, mỗi lần nói chuyện với ai, cười đùa với ai, nàng lại cảm thấy không phải là mình.

Cảm giác đó, rất kinh khủng!

Không thể tiếp tục, nếu còn tiếp tục như thế...

Nàng nhất định sẽ tự hủy diệt chính mình.

Nhưng suy nghĩ của nàng Dạ Tịch lại không biết. Hắn nhìn cô nương đang run rẩy, mang máng nhớ tới những khúc mắc với nàng năm đó mà không khỏi thốn thốn.

Hắn vẫn còn nhớ trước kia mỗi lần thấy nàng, nàng sẽ cười. Nụ cười ngông cuồng không kiêng nể, là nhân vật mà ngay cả Thiên đế Mặc Tử Dạ cũng không dám chọc vào.

Một nữ tử như thế, lúc này lại cúi đầu nói với hắn, khiến hắn bỗng thấy lòng chua xót, bèn mở miệng, ngữ điệu lạnh tanh: “Đế quân hà tất phải thương tổn mình?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Phượng Âm liền sững sốt, nàng nghe rõ lời của hắn, từng câu từng chữ đều mang theo hàn ý: “Đế quân nói vậy với tiểu tiên, có lẽ chỉ bởi Dạ Tịch có nét giống với người trong lòng Đế quân mà thôi? Nhưng Đế quân nhất định phải hiểu, người nàng nợ không phải ta; người nàng yêu cũng không phải ta. Đế quân áp đặt hình bóng hắn lên cho tiểu tiên, tiểu tiên đắm đuối sao nổi?”

“Huống chi...” Nói tới đây, Dạ Tịch nhú mày: “Tiểu tiên ngày mai sẽ đến cầu thân Bích Hoa tiên tử, Đế quân nếu còn si niệm sẽ không tốt cho cả ba người chúng ta, Đế quân hiểu chứ?”

Dạ Tịch nói tới đây thì không tiếp tục nữa, chỉ nhìn Phượng Âm ngồi đó với sắc mặt tái đến đáng sợ. Sau một lúc, Phượng Âm cứng ngắc nhếch miệng: “Người là người... Chẳng là chẳng... Nếu ta cố tình cho người là chẳng, người có... có phải sẽ không vui?”

“Phải!”

Dạ Tịch khẳng định. Phượng Âm gật đầu xem như đã hiểu, đứng dậy đi ra.

Nàng bước đi lảo đảo lại vội vã, vài bước đã ra đến đại môn rồi nhanh chóng rời đi. Dạ Tịch đứng trong phòng nhìn theo bóng nàng, thấy thân ảnh nàng nghiêng ngả loạng choạng mà chẳng hiểu sao lại đau lòng.

Người nàng thích, là ai?

Hắn đột nhiên tò mò, trong cái tò mò, có một chút ghen tuông mà chính hắn cũng không biết, không hiểu.

—— Chắc, nghĩ nhiều sẽ mất vui. Cho nên không nghĩ nữa!

Phượng Âm cố gượng mình rời khỏi đó.

Lời hắn nói cứ văng vẳng bên tai nàng, lặp đi lặp lại, xen lẫn cùng rất nhiều âm thanh hỗn loạn không ngừng dội lại.

Nàng như rơi tõm xuống hồ nước giữa ngày đông buốt giá, cứ chìm dần, chìm dần. Dòng nước lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng tràn về, len lỏi vào mắt nàng, mũi nàng, khiến nàng không cách nào thở được, mỗi lần hít vào lại mang theo cái lạnh buốt đau thấu tâm can.

—— Người nàng nợ không phải ta; người nàng yêu cũng không phải ta.

Đúng vậy, hắn nói đúng.

Nàng thật u mê, thật khờ khạo!

Nàng chạy về cung điện một cách hoảng loạn như đang bị rượt đuổi. Nàng gấp gấp, bỏ mặc thị nữ tụt lại phía xa, một mình xông vào điện rồi đóng cửa lại.

Tĩnh lặng!

Cung điện tĩnh lặng như tờ. Đã trở thế này nhưng ánh nến vẫn còn sáng choang. Phượng Âm xoay người đi lảng lảng nhìn cách bài trí trong cung điện.

Một gian đại điện rộng mênh mông, trên chiếc bàn làm từ gỗ trầm hương đen bóng phía trước có đặt một dãy bài vị. Ở giữa là ba cái. Một của cha nàng, một của mẫu thân nàng, một cái khác... là Thanh Hòa không có người thân thờ bái.

Đây là chốn bình yên.

Dù bên ngoài sấm mưa chớp giạt, ở đây vẫn luôn bình yên. Phượng Âm chậm rãi tiến lên, mỗi bước đều dè dặt như sợ sẽ quấy rầy họ.

Những người này...

Ánh mắt quét qua các bài vị, nhiều, nhiều đến mức nàng xem mà nhức mắt.

Những người này, đều đã từng cho nàng những điều tốt đẹp nhất.

Quãng thời gian hạnh phúc nhất của nàng là khi có họ.

Nàng đến trước mặt họ, quỳ xuống. Trong đầu vẫn quanh quẩn câu nói cuối cùng nàng nói với Dạ Tịch.

—— Nếu ta cố tình cho người là chàng, người có... có phải sẽ không vui?

—— Phải!

Vậy, trách nhiệm của Phượng Âm có phải cũng đã hết?

Cửu châu đại lục, tứ hải bát hoang, ngay cả nơi cuối cùng cần Phượng Âm cũng chẳng còn, tại sao nàng còn phải kiên trì vùng vẫy trong bể đời đau khổ này sau khi tất cả đã bỏ đi?

Nàng khẽ cười, mắt mở to nhìn ánh nến nhấp nháy, nhìn bài vị trên cao...

Sau đó cúi xuống, dập đầu.

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Quyên sinh

Sinh nhật Bích Hoa dưới bàn tay của Dạ Tịch đã được tổ chức cực kỳ long trọng. Bồng Lai đảo cũng nhận được thiệp mời, sáng tinh mơ đã chuẩn bị đi dự. Lúc đó Diệp Tiểu thay xiêm y mới, kéo Bách Lý ra ngoài, mới ra tới cửa đã thấy Mộc Tử Du quỳnh quáng vọt tới.

Diệp Tiểu đối Mộc Tử Du có tâm lý phản xạ có điều kiện mang tính sợ hãi, chủ yếu là bởi vì hắn mà tới đây thường chẳng mang đến điều tốt lành gì. Chủ yếu là thay Phượng Nhi – đệ nhất Vạn tinh trong tứ hải bát hoang giải quyết tốt hậu họa, riêng điểm đó nàng đã từng lĩnh giáo. Vì thế nàng bỗng toàn thân căng cứng, tư thái chuẩn bị sẵn sàng hành động, tính đợi hắn vừa há mồm sẽ một quyền nện luôn.

Nhưng lần này hiển nhiên hắn từ xa tới tập cũng cảm nhận được sát khí của nàng nên còn chưa lọt vào phạm vi công kích của nàng đã cách không hô lớn: “Thượng thần, không ổn rồi! Chủ tử nhà tiểu tiên đã tự cắt đứt tâm mạch!!”

Nắm tay Diệp Tiểu vừa giờ lên, nghe thấy câu đó trong nháy mắt nàng kinh ngạc. Nhưng chỉ chớp lát, người đã vọt tới trước mặt Mộc Tử Du túm áo hắn quát: “Người lập lại lần nữa!”

“Thượng thần...” Mộc Tử Du đỏ mắt: “Chủ tử nhà tiểu tiên đã tự cắt đứt tâm mạch. Cũng may vừa động thủ đã bị thị nữ phát hiện mà ngăn cản, hiện Dược Quân đang ở đó chữa trị, Dược Quân nói, mau mời người đến.”

“Thượng thần,” Mộc Tử Du quỳ gối dưới chân Diệp Tiểu, dập đầu khóc lớn, “Tiểu tiên từ lúc sinh ra đã đi theo chủ tử, tính tình chủ tử đã hiểu quá rõ. Người... người dồn nén quá lâu rồi!”

Diệp Tiểu không nói gì thêm, trầm mặc, sau một hồi mới nói tiếp: “Ta đến đó xem sao.”

“Ta cũng đi.” Bách Lý Quân Hoa vẫn luôn đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng. Diệp Tiểu lặng lẽ gật đầu, cất bước đi trước.

Hai người đằng vân giá vũ đi vào tầm điện Thiếu Hoàng Cung của Phượng Âm, khi đến nơi, Diệp Tiểu để Bách Lý ở lại bên ngoài rồi mới đi vào.

Theo thói quen xa hoa của Phượng tộc, tầm điện của Phượng Âm được bố trí hết sức lộng lẫy, trạm trở long phượng, chất liệu bằng đá ngọc vàng kim. Tầm điện xa hoa là thế nhưng chỉ có một người ở lại có vẻ trống trải, quạnh quẽ. Ngay cả tiếng bước chân của Diệp Tiểu đi vào đại điện đều có thể khuếch đại khiến Phượng Âm còn đang lơ mơ ngủ cũng phải tỉnh lại.

“Là Tiểu Tiểu đó ư?”

Nàng nằm trong bức rèm vân sa khăn khăn hỏi.

Thật ra có phải là nàng hay không, chỉ cần liếc mắt một cái Phượng Âm cũng biết, cho dù cách xa trướng, bằng vào mức độ thân thuộc của hai người thì nhìn lướt qua cũng nhận ra. Nhưng nàng còn hỏi vậy, hiển nhiên không muốn Diệp Tiểu tiến vào.

Diệp Tiểu đã hiểu nên cũng dừng bước, đứng trước cửa không nói lời nào, lẳng lặng nghe nàng.

“Người muốn mắng ta?” Phượng Âm ở bên trong cười nhẹ: “Nếu không phải ta còn đang nằm đây, không chừng người sẽ xông vào đánh ta ấy nhỉ?”

“Ừ, cũng tự hiểu đấy!” Diệp Tiểu đứng ở cửa, ngón tay chỉ sang, một cái ghế liền bay tới, nàng ngồi xuống, điều chỉnh một tư thế dễ chịu. Phượng Âm ở bên trong bật cười: “Thật ra người đã biết từ trước rằng...”

“Sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này.” Nói xong Phượng Âm dừng một chút: “Ta cũng sớm biết rằng, sớm hay muộn mà thôi.”

“Trong lòng ta có ma chướng, ta nhìn không rõ, phá không ra. Ta vẫn nghĩ, vì sao ta lại sống. Rất lâu trước kia ta còn trẻ, không nghĩ đến chuyện này. Sau đó, ta sống nhiều năm rồi, bắt đầu suy nghĩ. Nhưng khi ấy Phượng tộc chưa ổn, ta tự nói với mình là vì Phượng tộc; tiếp đó người xảy ra chuyện, ta lại tự nói với mình là vì các người; sau đó nữa thì gặp Dạ Tịch...”

Nói xong, giọng nàng khàn đặc: “Quá hạnh phúc, hạnh phúc đến mức khiến ta quên đi tất cả. Bao nhiêu năm rồi không còn được vui vẻ nên ta đã quên mất.”

“Đến khi chàng đi rồi, ta mới phát hiện, ta cứ lặp đi lặp lại nỗi đau.”

“Ta được đó, rồi mất đó. Vô tận vô hạn, hết lần này lại đến lần khác. Họ luôn đem cho ta thứ tốt đẹp nhất rồi sẽ không lưu tình cướp đoạt mất. Ta từng có một gia tộc hoàn mỹ nhất, người trân quý nhất. Họ yêu ta, bao dung cho ta, nhưng một trận đại chiến tiên ma qua đi, chẳng còn lại gì.

“Nếu ta chưa bao giờ có được... có phải cũng sẽ không mất đi...”

Nói tới đây, bên trong không còn đề nén được nữa, vọng ra tiếng ghen ngào. Như con thú nhỏ đang phải chịu nỗi đau thấu trời, gục đầu nức nở. Diệp Tiểu ở bên ngoài nghe được mà sắc mặt ảm đạm. Bên trong vẫn rầm rứt, dường như đã bị đè nén quá lâu rồi nên muốn nói một lần cho thỏa.

“Nếu ta chưa từng xuất hiện... Nếu chưa từng có ta... Có phải sẽ tốt hơn không. Thanh Hòa sẽ không chết, Dạ Tịch cũng sẽ không...”

“Nếu, nếu ta từ trước... chưa từng gặp Dạ Tịch, chưa bao giờ gặp họ...”

Lời nữ tử phiêu tán trong không trung, Diệp Tiểu chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài.

Khi ra khỏi cung điện còn nghe thấy từ bên trong chậm rãi truyền đến một câu: “Vậy thì hay biết mấy!”

Sinh nhật Bích Hoa tiên tử lần này vô cùng rầm rộ, Dạ Tịch phát thiệp mời, mọi người loáng thoáng cũng hiểu được phần nào. Đến khi tới Thủy Tinh cung, thấy một đôi tiên đồng ngọc nữ thì có người lập tức chúc mừng. Hai người không giải thích gì, Bích Hoa hơi ngượng ngùng, thì thoảng còn nghe lọt mấy lời đó nên đỏ mặt hờn dỗi lườm nguýt Dạ Tịch, Dạ Tịch mặt dày vẫn cười cợt.

Yến tiệc lần này chỉ có cặp đôi của Bồng Lai đảo là không tới, họ không tới, không biết sao Dạ Tịch cũng bất an khó hiểu, giống như đã xảy ra chuyện gì đó mà hắn chưa biết. Nhưng hắn vẫn cố áp chế nỗi bất an và hi ha cười nói với mọi người.

Người đến cũng khá đông, yến tiệc diễn ra được một nửa thì Dạ Tịch theo kế hoạch tặng lễ vật.

Hắn lấy Vãng Sinh Hoa ra, trước mặt mọi người nắm tay Bích Hoa, sau đó y theo kịch bản bắt đầu cầu thân.

Lễ vật quý trọng, khung cảnh lãng mạn, đối tượng phù hợp, Bích Hoa đương nhiên là đỏ mặt gật đầu, sau đó giơ tay đón lấy Vãng Sinh Hoa, kết quả mới được một nửa bỗng nghe bên ngoài thông báo: “Bồng Lai đảo Bách Lý đảo chủ đến —— U Minh Phủ Diệp Tiểu Tư chủ đến ——”

Tất cả mọi người đều sững sốt, theo lý mà nói, người nên tới thì phải tới, người không nên tới thì không cần tới, nhưng hai người lại cùng tới. Nghe báo thế, mí mắt Dạ Tịch giật giật, theo trực giác nhét Vãng Sinh Hoa vào tay Bích Hoa rồi mới xoay người lại, trung ra nụ cười chào mừng hai người.

Diệp Tiểu rút kiếm.

Đến cửa cũng không vào, nàng đứng bên ngoài, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Dạ Tịch Nguyên quân, ta có chuyện quan trọng muốn thỉnh giáo, có thể dời bước không?”

Yến tiệc còn chưa quá nửa, ngày cầu thân quan trọng như hôm nay, giữa đường mà rời khỏi thì dù nói thế nào cũng không hay. Các thần tiên quanh đó tiến lên khuyên can nhưng bên cạnh Diệp Tiểu, một ánh mắt đảo qua, nháy mắt toàn sảnh đứng hình.

Ánh mắt lạnh giá khiến người nhìn thấy mà phát run. Ý tứ cảnh cáo rành rành, dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra. Dạ Tịch đương nhiên là thấy, nên hắn mới quay đầu nói nhỏ với Bích Hoa rồi cất bước đi theo phu thê Diệp Tiểu ra ngoài.

Vừa mới ra cửa cung, Diệp Tiểu quay đầu cho Dạ Tịch một quyền. Dạ Tịch không kịp đề phòng nên trúng đòn, vô thức muốn trở tay nhưng bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Bách Lý...

——Được, phu thê này chung tay bắt nạt người, không có phần thắng hắn không đánh!

Huống chi, người động thủ còn là một nữ nhân, hắn còn chưa vô sỉ đến mức đánh nữ nhân nên chỉ có thể lau miệng, nuốt máu xuống, ra vẻ thoải mái cười to: “Gần đây cảm xúc của Diệp Tiểu thượng thần không tốt ư? Sao lại vừa đến đã động thủ?”

“Cũng không hẳn.” Đánh xong Diệp Tiểu bình tĩnh xoay người: “Ta muốn đánh thì đánh thôi!”

Nghe thế hắn sững người, nắm tay siết chặt. Diệp Tiểu bước tới, nghiêng đầu, thấy hắn siết chặt nắm tay thì cười lạnh: “Thật không biết coi trọng người ở điểm nào?”

“Hử?” Dạ Tịch còn đang không rõ đầu đuôi thì Diệp Tiểu đã bỏ đi không buồn quay đầu. Bách Lý lại gần vỗ vai Dạ Tịch, thở dài nói: “Phượng Âm muốn cắt đứt tâm mạch, được phát hiện, giờ đang dưỡng thương.”

Nghe đến đó, Dạ Tịch biến sắc. Muốn nói nhưng chẳng thốt nên lời. Bách Lý cân nhắc, cảm thấy cách nói đã làm cho tên này hiểu lầm, vì thế bổ sung: “Không phải vì người.”

Dạ Tịch không đáp, hắn đi theo sau họ, mi mắt sụp xuống nhìn không rõ thần sắc đen tối bên trong. Hồi lâu sau, hắn như sợ nhớ tới cái gì, cười tự giễu.

—— Dạ Tịch...

Hắn nghĩ.

—— Người thật sự là điên rồi. .

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ta thích chàng!

Hôm đó khi Dạ Tịch đến, Phụng Âm đã ngủ. Diệp Tiểu không nói thêm gì, an bài cho Dạ Tịch một sương phòng rồi cùng Bách Lý về phòng ngủ, sẵn sàng cho ngày mai. Nhưng không ai biết, ngay trong đêm đó khi tất cả đã say giấc, Dạ Tịch khoác ngoại sam, bước ra khỏi phòng, đứng trước cửa phòng Phụng Âm.

Hắn không làm gì cả, chỉ đứng đó nhìn cánh cửa đóng chặt.

Hắn cứ nhìn, cứ đứng yên bất động. Sau một lúc, khi vạt nắng đầu tiên rọi xuống, hắn đột nhiên rút kiếm ra, rạch xuống mặt đất một cái ấn chú không sâu.

Sau đó hắn mỉm cười, tóc rũ xuống che khuất con ngươi sáng ngời.

“Khóa giới từ!”

Hắn thì thào thành tiếng, không biết là đang nói cùng ai. Sau khi làm xong, trên mặt hắn hiện lên nụ cười nhẹ nhõm. Giống như đã giải quyết xong chuyện gì vậy, đầy vui vẻ thoải mái. Sau đó hắn xoay người trở về phòng mà không một ai hay biết hắn đã từng đứng trước cửa phòng nàng chờ đợi đến sáng.

Ngày hôm sau Phụng Âm rời giường, Dạ Tịch bái kiến nàng một lúc, hai người khách sáo vài câu rồi Phụng Âm phái người tiễn hắn về. Sau khi hắn đi, Diệp Tiểu lại tìm Phụng Âm.

Phụng Âm vừa nhìn thấy nàng là đau đầu, nói từ xa: “Muốn thuyết giảng thì cứ ngay!”

“Ta chỉ nói sự thật thôi mà.” Diệp Tiểu không biết xấu hổ tiêu sái bước vào, tìm chỗ ngồi xuống: “Thứ nhất, hắn sống vui vẻ, người thì không, sao có thể không bất bình được? Vì vậy, người phải sống vui vẻ hơn hắn. Điều này cũng là hiệu quả lớn nhất cho việc ta gọi hắn đến. Thứ nữa, ta có chuyện này muốn nói cho người biết.”

“Nói!”

“Quân Hoa tìm thấy một mảnh nhỏ hồn phách của Thanh Hòa, người đã nợ Thanh Hòa thì có phải cũng nên trả cho hắn không?”

Diệp Tiểu dùng ngữ khí cực kỳ nhẹ nhàng băng quơ nói ra. Phụng Âm hơi sững người, một lát sau nàng mới phản ứng lại, không dám tin hỏi: “Người nói cái gì?”

“Ta nói,” Diệp Tiểu thổi trà, chậm rãi lên tiếng: “Thanh Hòa còn có thể cứu được, người có muốn cứu không?”

“Cứu!” Phụng Âm nghiêng răng: “Phải cứu, tại sao có thể không cứu?”

—— Nếu không cứu, nàng thật không phải người.

Lời mở đầu đã xong, phần còn lại khi Bách Lý Quân Hoa nói cũng hiểu phần nào biết cần phải làm gì.

Đầu tiên, phải tìm được đầy đủ hồn phách Thanh Hòa, tiếp theo sẽ mang nguyên thân Thanh Hòa về.

Hồn phách Thanh Hòa đã tàn nát, không thể tìm từng mảnh từng mảnh được, đành dùng Kết hồn đăng để kết hồn. Nhưng trên đời này người duy nhất có thể Kết hồn đăng được đã không còn, nàng muốn tìm, chỉ có thể tự tạo ra.

Từ Hà trúc của Trường Hằng Sơn làm khung, da Chi Linh Thú làm lồng, trút vào tiên lực vạn năm của thượng thần mới có thể thành đèn.

“Trong ba thứ này, ngoài cái thứ nhất coi như dễ tìm, còn lại đều không dễ dàng.” Bách Lý Quân Hoa giờ một trang sách cổ, chỉ vào da quái thú khổng lồ được vẽ bên trên nói: “Hơn nữa Chi Linh Thú tính tình hung tàn, giỏi về ẩn nấp, rất nhiều thần tiên cả đời chưa từng gặp. Có thể thấy chưa chắc đã bắt được. Người còn muốn da nó thì thật không phải chuyện đơn giản.”

“Chuyện này ta sẽ cân nhắc.” Phụng Âm trầm ngâm, đứng dậy: “Ta đi tìm người.”

Nói xong thì thông thả đi ra ngoài. Diệp Tiểu nhìn bóng nàng rời đi mà thở dài thườn thọt: “Thủy chung cũng chỉ trị được phần ngọn không trị được gốc.”

“Cứ thế trước đã.” Bách Lý Quân Hoa lật sách cổ, thần sắc lạnh nhạt: “Không chừng Thanh Hòa trở lại, nàng ta sẽ nghĩ thoáng hơn.”

“Trên đời này có ai mà chưa từng mất mát? Nhưng nàng ta từ nhỏ đã luôn mất đi nên phản ứng hơi mạnh mà thôi. Bây giờ để nàng ta lần nữa đạt được biết đâu sẽ mở lòng hơn.”

“Vâng...” Diệp Tiểu thở dài: “Cũng chỉ có thể như thế.”

Sau khi Phụng Âm từ Bồng Lai đảo đi ra lập tức thẳng tiến đến Trường Hằng Sơn. Nội tình của Dạ Tịch người khác không rõ nhưng nàng quá hiểu. Sống nhiều năm trong Hồng Hoang, Chi Linh Thú người khác khó tìm nhưng chưa chắc đã là vấn đề với hắn. Một món như Kết hồn đăng quả thực nằm

trong lòng bàn tay hần, trên đời này e rằng không có người thứ hai thích hợp đi tìm thứ nguyên liệu này hơn hần.

Đến Trường Hằng Sơn, Phượng Âm trước khiêm nhường đệ trình bái thiếp, tiểu tiên trông cửa vội đi vào thông báo, không lâu sau đã quay lại, cung kính trả lại bái thiếp: “Gia chủ đã ra ngoài dạo chơi, Đệ quân ngày khác hãy đến.”

Tình huống này không khác những lần nàng tới cửa tìm Dạ Tịch gây chuyện. Không phải đang bế quan thì là dạo chơi; không phải dạo chơi thì là đang bế quan. Trước kia nàng cũng là nhằm chán nên không truy cứu, hôm nay nếu đã muốn cầu người hỗ trợ, tất nhiên sẽ không tin mấy lời vớ vẩn này.

Vì thế Phượng Âm nhếch mép, đẩy cánh cửa màu đỏ thẫm ra rồi xộc thẳng vào, miệng vẫn cười đùa với tiểu tiên này: “Nguyên quân ra ngoài dạo chơi, tại hạ vì đề biểu đạt thành ý, sẽ vào phủ đợi vậy. Khi nào hần về các người đến thông báo cho ta là được.”

“Đế quân... Đế quân...” Tiểu tiên này rất ư là khó xử, đuổi theo Phượng Âm mà vẻ mặt lúng túng: “Đế quân hay đề ngày khác lại đến đi, chủ tử nhà tiểu tiên thật sự không ở nhà.”

“Ta cũng không mong hần có ở nhà mà?” Cũng không phải lần đầu tiên tới phủ đệ Dạ Tịch, Phượng Âm quen thuộc đi vào đại đường, vô lại nói: “Ta không thể ngồi đợi hần một chút được sao?”

“Đế quân... thế này...” Tiểu tiên này rất buồn rầu, còn muốn khuyên can tiếp nhưng bỗng một tiếng cười trong trẻo vang lên pha lẫn lời chào khấn nghiet: “Phượng Âm Đế quân thật sự là không cảm thấy được tại hạ đây là đang cho Đế quân một cái thang để xuống, Đế quân còn không hiểu?”

Nói xong, một nam tử mình bận thanh sam bước vào, trên mặt dù mang theo ý cười nhưng trong mắt lại chẳng có chút nào, nhanh nhẹn đi vào đại đường, ngồi lên ghế chủ tọa.

Nhìn thấy người tới, Phượng Âm lập tức cung kính. Dù sao cũng có việc cầu người, chút tự giác ấy Phượng Âm vẫn phải có.

Nàng đứng dậy khỏi ghế, thu lại nụ cười cợt nhả, hai tay đặt trước người bày đúng tư thái mới chậm rãi nói: “Bởi có chuyện quan trọng muốn nhờ Nguyên quân, tự tiện xông vào quý phủ, đúng là bất đắc dĩ, mong Nguyên quân lượng thứ.”

Nàng chưa bao giờ trịnh trọng hành lễ với hần, trực giác cho Dạ Tịch biết là phải có chuyện quan trọng lắm đây. Vừa muốn đáp ứng nhưng miệng hé ra, nháy mắt lại rùng mình một cái, nhận ra ý niệm trong đầu, hần không khỏi giận tái mặt, cứng rắn cự tuyệt: “Ta trước giờ luôn là kẻ keo kiệt, lượng thứ không thể đồng ý được, Đế quân mời về cho.”

“Nguyên quân có yêu cầu gì xin cứ nói.”

“Không có!” Dạ Tịch huych toẹt từ chối. Phượng Âm sững người, suy nghĩ xoay chuyển nhanh chóng nhưng vẫn không hiểu được, vì sao Dạ Tịch lại đột nhiên lãnh đạm. Nàng bèn tiếp tục nài nỉ: “Ta chỉ xin Nguyên quân một cây Tử Hà trúc và da Chi Linh Thú, Nguyên quân quyết tuyệt thế phải chăng chưa suy nghĩ kỹ?”

“Không cần suy nghĩ,” Dạ Tịch nhếch mép: “Ta chỉ đơn thuần là không muốn giúp thôi.”

Lời vừa dứt, sắc mặt Phượng Âm đã trở nên trắng bệch. Dạ Tịch nhìn vẻ thay đổi trên mặt nàng mà tư vị trong lòng hỗn loạn. Vừa vui vừa buồn, trăm vị giao tạp, không thể hiểu hết. Phượng Âm ráng giữ nụ cười, tiếp tục nói: “Nguyên quân cảm thấy, tại hạ thành ý không đủ hay ích lợi không đủ?”

“Cả hai.” Dạ Tịch trả lời: “Phượng Âm Đế quân mời về cho, tại hạ sẽ không cho đâu.”

Nói xong hần vỗ tay, một quang sáng nhu hòa từ người hần tỏa ra, dần khuếch trương, đụng tới Phượng Âm thì giống như một bức tường có thực thể, đẩy nàng từng bước ra ngoài.

Phượng Âm chậm rãi đi ra, đến khi gần tới cửa thì quay đầu nhìn, hần vẫn còn đứng đó, giữa ánh sáng êm dịu càng thêm dịu dàng tuấn lãng. Nhưng nàng không qua được. Hần đã bố trí kết giới nhằm vào nàng, từng bước một bức năng ra ngoài.

Nàng đành bất đắc dĩ đi ra, rời khỏi cửa.

Cánh cổng phủ đệ Dạ Tịch đóng sầm lại, ngọn đèn lồng trắng trong thuần khiết lay động trong gió. Mộc Tử Du đến gần, do dự hỏi: “Chủ tử, chúng ta trở về nghĩ cách nhé?”

“Không còn cách nào đâu.” Phượng Âm không nhìn hần, không nói không rằng quỳ sụp xuống.

Đời này, nàng quỳ rất nhiều lần, lạy trời, lạy cha mẹ, nhưng lại chưa bao giờ đoan chính, công khai quỳ trước người ngoài. Toàn thân thẳng tắp quỳ gối nơi đó, hơi nhếch môi, lưng thẳng, cung kính nhưng kiêu ngạo, cho dù là quỳ vẫn mang theo phẩm chất cao ngạo bẩm sinh của phượng hoàng.

Ai nấy đều bàng hoàng, không dám cất tiếng. Một lúc sau, Mộc Tử Du mới nói: “Chủ tử...”

“Các người đều trở về đi.” Nàng mở miệng, giọng nói lạnh lùng, tựa như bản thân không phải đang quỳ mà đang ngồi đây, mang theo hết thảy tự tôn và kiêu hãnh. Mộc Tử Du còn muốn nói tiếp nhưng Phượng Âm đã quát to: “Lui ra!”

Mọi người cuối cùng cũng đành quay về, để lại một mình nàng, lẳng lặng quỳ gối nơi đó.

Hôm đó trời đổ mưa rả rích, mưa rơi trên người nàng, thấm ướt y phục. Nàng không nói không oán, chỉ lặng lẽ quỳ, tư thái thành khẩn cầu người.

Ngày hôm sau sáng sớm mưa vẫn còn rơi, Dạ Tịch vội vàng đến chỗ Bích Hoa dùng điểm tâm, sáng tinh mơ chuẩn bị đi ra ngoài, nào ngờ vừa mở cửa đã nhìn thấy Phụng Âm.

Nàng đang quỳ, nét mặt vô cảm như không biết mình đang làm gì. Đường đường là Đế quân một tộc, sao lại bất chấp tôn nghiêm quỳ gối nơi này, trở thành chuyện cười cho bao người bàn tán?

Nhưng nàng vẫn không chút nao núng, thần sắc bình thản đứng vững. Dạ Tịch đứng ở cửa, sau lưng người hầu cầm lễ vật, che ô, tiễn hô hậu ủng đi ra. Dạ Tịch nhìn nàng, hồi lâu quay mặt đi, giả như ở đó không có ai, dẫn người đi lướt qua nàng. Khi đến sát bên nàng, Phụng Âm đột nhiên mở miệng.

“Người nói ta thành ý không đủ, ta cho người xem thành ý của ta.”

Dứt lời, Dạ Tịch liền dừng bước. Phụng Âm tiếp tục nói: “Người nói ta ích lợi không đủ, ta cho người xem ích lợi của ta.”

“Ích lợi của ta là... chỉ cần người nói ra, chỉ cần ta làm được.”

Dạ Tịch yên lặng nghe, không biết là đang suy nghĩ gì. Một lát sau, hắn bật cười. Không đáp lời, mang theo một tiểu tiên đi ra.

Sau đó cứ vậy, ngày qua ngày, không biết nàng đã quỳ bao nhiêu ngày, có một ngày, tiểu tiên kia vào thông báo cho Dạ Tịch, báo rằng Phụng Âm Đế quân ngất rồi, người thấy phải làm sao bây giờ?

“Mặc kệ đi...” Dạ Tịch nắm chặt quyển sách trên tay, khó nhọc mở miệng: “Mặc kệ đi, đừng xen vào.”

“Vậy... Nàng dù sao cũng là Đế quân Phụng tộc...”

“Ta nói không cần xen vào.” Dạ Tịch mát lạnh liếc qua, đáy mắt đầy hàn ý khiến tiểu tiên này ngậm miệng, yên lặng lui xuống.

Tiểu tiên vừa lui, trong phòng chỉ còn lại mình Dạ Tịch. Hắn cầm sách mà cứ ngơ ngẩn, hồi sau cũng chẳng xem vào một chữ.

Trong đầu hắn cứ hiện lên hình ảnh đó.

Đó là hoàng hôn Hồng Hoàng, vẫn như trong trí nhớ của hắn, mặt trời chiều mờ nhạt mà âm áp, còn vương lại khí nóng của đất, hắn chờ đợi trong khoảnh khắc nhỏ đã nhiều năm, lặng lẽ chờ ai đó. Sau có một cô nương đến đây, mặc y phục giống hắn, đôi mắt sáng ngời, nụ cười tỏa nắng. Nàng đi về phía hắn, còn hắn chỉ lặng lẽ nhìn, cảm thấy lòng dâng đầy vui sướng.

Hắn cứ ngẩn ngơ nghĩ, khi tỉnh lại đêm đã khuya.

Hắn không nhận được đi ra sân, một mình ra ngoài.

Lúc ấy trời còn mưa, mùa thu trên Trường Hằng Sơn đậm đà dai dẳng. Hắn đến trước cổng, mở ra, nhìn thấy nữ tử nằm gục trên đất.

Nàng đã quỳ nhiều ngày, y phục đẹp đẽ ban đầu đã mất màu, búi tóc phức tạp cũng tán loạn buông rũ. Người té xuống đất dính đầy bùn bẩn và nước mưa.

Hắn đi qua bế nàng lên. Sắc mặt nàng rất khó coi, mày chau lại như đang chịu đau đớn.

Hắn ôm nàng vào phòng, nửa đường nàng mơ mơ màng màng mở mắt, thấy là hắn thì nở nụ cười.

Sau đó nàng vươn tay, nhẹ nhàng vòng qua cổ hắn, vùi mặt vào lồng ngực hắn.

“Dạ Tịch,” nàng khàn khàn gọi tên hắn. Không biết nàng nghĩ gì, đột nhiên cất tiếng, chậm rãi nói: “Thiếp thích chàng!”

Nghe nói Dạ Tịch ngẩn người. Hắn cảm thấy tim đập như bay, tựa như những lời này là chấp niệm hắn đã chờ đợi quá lâu.

Lúc ấy mưa phùn lạnh lẽo, Dạ Tịch không kìm được, cong khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiếu Vong Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Âm thần gia vụ

Khi Phụng Âm tỉnh lại đã ở trong phòng ngủ của Dạ Tịch.

Sau đêm mưa trời lại trong. Dạ Tịch mở cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào phòng trông ấm áp và yên bình. Hắn ngồi bên bàn cạnh cửa sổ, chăm chú đọc sách, nét mặt mềm dịu, khỏe miệng hơi nhếch, không ngờ một buổi sáng rạng rỡ, chim hót líu lo ở đây lại khiến lòng người an tĩnh thế này.

Phượng Âm cứ thỉnh thoảng nhìn hắn, trong đầu không chút tạp niệm. Một lúc sau, phát hiện Phượng Âm đang quan sát, Dạ Tịch xoay đầu lại, thoáng ngạc nhiên: “Nàng tỉnh rồi?”

Nói xong, còn rất nhiệt tình buồng sách xuống, đến gần hỏi nhỏ: “Nàng có muốn uống nước không?”

Phượng Âm không dám trả lời, có thể là đã nhìn thấy vẻ hung bạo của Dạ Tịch, nay lại thấy hắn dịu dàng thế đành ra hơi khó thích ứng. Nàng không nói, Dạ Tịch cầm quả táo ngồi bên cạnh nàng, bắt đầu gọt vỏ cho nàng: “Không uống nước thì ăn táo trước đi, nàng ngủ cũng lâu rồi.”

“Người...” Nhìn cảnh tượng này, Phượng Âm không nói nên lời. Thái độ trước sau biến chuyển quá lớn, tâm tình chênh lệch đến chính nàng cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi. Dạ Tịch lại hoàn toàn phớt lờ ánh mắt phức tạp của đối phương, gọt vỏ xong nói: “Từ giờ nàng phải dưỡng thương cho tốt, ở lại chỗ ta một thời gian, hai tháng nữa là thời cơ Chi Linh Thú làm ỏ, đến lúc đó ta sẽ đến Hồng Hoang lấy cho nàng.”

“Người... Người nói cái gì?” Nghe nói thế, Phượng Âm kinh ngạc hét lên. Dạ Tịch cong môi, có vẻ thấy nàng kinh ngạc thì vui sướng: “Ta nói, ta sẽ thay nàng đi bắt Chi Linh Thú!”

“Đương nhiên,” hắn dừng một chút: “Không phải cho không. Ta có điều kiện.”

Đây mới là hiện tượng bình thường, hắn nói vậy, Phượng Âm đã thấy an tâm chút chút, bèn gật đầu nói: “Người nói đi.”

“Ồ, ta còn chưa nghĩ ra, cứ để đó đã. Giờ nàng phải ở lại trong phủ ta, à, nhớ phải hầu hạ ta cho tốt.” Nói xong, hắn âm trầm cười cười: “Hầu hạ không tốt, ta sẽ không đi.”

“Ngài yên tâm!” Lời vừa dứt, Phượng Âm lập tức hai tay cầm lấy bàn tay mới buông dao của Dạ Tịch, ra vẻ nghiêm cẩn nói: “Ta nhất định hầu hạ ngài thật tốt, ngài nói hướng đông ta sẽ không đi tây, ngài nói đánh người ta tuyệt đối không đánh chó!”

“Ừ, ngoan.” Dạ Tịch đặt quả táo lên môi cho nàng cắn một miếng, lại cảm thấy có điều không bình thường.

Cái... gì...

Hắn cúi đầu im lặng nhìn móng vuốt người nào đó đang bị ồm vuốt tay hắn, sắc mặt bình thản nói: “Nàng có thể giải thích cho ta biết nàng đang làm cái gì thế?”

Từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn đã muốn làm thế này nhưng không thành công, Phượng Âm nghe hắn nói mới sực tỉnh. Ồi... không phải móng vuốt mỹ nhân nào cũng có thể sờ loạn đâu...

Có điều, nàng phản ứng mau lẹ, dù sao cũng là kẻ phạm tội chuyên nghiệp, nàng còn rất vẻ nghiêm trang: “Chuyện này, Nguyên quân, ta đang xoa bóp cho ngài mà.”

Dạ Tịch không chút do dự rút tay ra, lấy quả táo nhét vào miệng đối phương. Sau đó đứng bật dậy chạy lấy người.

Toàn bộ động tác đều lưu loát gọn ghẽ không chút ngập ngừng. Bị quả táo chặn miệng, Phượng Âm chỉ có thể ê a mấy tiếng tỏ vẻ phẫn nộ ai oán.

—— Nha đầu...

Dạ Tịch cong khỏe miệng.

—— Chỉ có Gia đình giỡn người, chưa ai dám đùa giỡn Gia đầu à!

Phượng Âm ở lại chỗ Dạ Tịch tĩnh dưỡng hai ngày, sau đó lại bùng bùng sức sống. Dạ Tịch không muốn thấy nàng khỏe mạnh mà, vừa trông nàng có vẻ vui tươi, ngay hôm đó đã lệnh cho nàng: “Đi làm cơm đi!”

“Hả?” Phượng Âm hoàn toàn không thể hiểu nổi, cười cười nịnh nọt: “Ta tìm hai người làm cho ngài được không? Ngài muốn ăn gì ta lập tức sai người làm cho, cam đoan mùi vị tươi nguyên, cho ngài ăn tâm phục khẩu phục luôn.”

Dạ Tịch dựng một ngón tay lắc lắc trước mặt nàng, sau đó lại chỉ nàng, cười tủm tỉm nói: “Nàng làm!”

Phượng Âm: “...”

Phượng Âm chẳng còn cách nào, đành nghe lệnh vào bếp. Dạ Tịch không yên tâm, cố ý tìm một đầu bếp đi theo nàng, còn hắn mang theo cái ghế ngồi ở khoảnh sân bên ngoài phòng bếp chờ ăn cơm. Đợi trong chốc lát, hắn thấy trong bếp khói bốc lên nghi ngút, còn đang nghi ngờ, bỗng nghe một tiếng ‘oành’ vang dội, hắn sợ tới mức nhảy vọt ra xa, đồng thời nhìn thấy một bóng dáng đỏ chót kéo theo một kẻ béo hắp tấp xồng ra.

Bóng đỏ đương nhiên là Phượng Âm, nàng lao tới, tiện tay quăng tên béo ra rồi vừa xoa lưng vừa ho sặc sụa, còn tên béo đã ngất thẳng cẳng, sắc mặt còn vương nét kinh hoàng. Hai người họ tóc tai đều được tạo kiểu sét đánh, mặt mũi đen thui bản thủ, chỉ khác là, một kẻ đang ho lấy ho để, một kẻ thì

đã nằm bẹp trên đất.

Dạ Tịch đứng trên nóc nhà quan sát trong chốc lát, thấy không có chuyện gì mới nhảy xuống bên cạnh Phụng Âm, nhìn nữ tử người ngòm lộm thuộm lấm lem mà nhíu mày: “Nàng, có đúng thật là nấu com chứ không phải đi đánh giấc không đấy?”

“Mẹ nó... nấu com gì mà khó vậy!” Giận điên lên, Phụng Âm ngay cả lời tục cũng bạo phát ra, còn lưu loát xả thêm một tràng: “Ta chưa từng thấy cái bếp nào khó đốt như vậy, lão tử dùng củi đốt cả ngày cũng không có phản ứng, lão tử nổi giận phun lửa thì nó nổ cái đùng!”

“Nàng...” Dạ Tịch mặt mày co giật: “Nàng dùng Tam vị chân hòa của Phụng tộc để nhóm lửa?”

“Chứ không thì làm thế nào?” Phụng Âm ban cho Dạ Tịch một cái nguyệt mắt khinh thường: “Lửa phạm chậm muốn chết, ta định cho nó chín nhanh nhanh thôi.”

Dạ Tịch: “...”

Dạ Tịch cho rằng, nàng có lẽ là do địch nhân phái tới để giết hấn.

Đương nhiên, dự cảm của hấn chính xác. Ngày hôm sau, Phụng Âm tiếp tục bị phái đến phòng bếp học nấu com, lần này nàng không oanh tạc phòng bếp nữa nhưng đến giờ com, nàng bùng lên một mâm đồ đen thui.

“Đây là đồ ăn nàng dùng Tam vị chân hòa nấu đó hả?” Dạ Tịch theo bản năng hỏi, Phụng Âm lắc đầu: “Không phải, ta dùng lửa phạm”

Nghe vậy Dạ Tịch hơi yên tâm, nhưng hấn nhìn mấy món đều đen đen giống nhau thì không thể không bội phục thiên phú nấu ăn của Phụng Âm. Chỉ có điều, hấn cảm thấy hấn không thể đã kích nhiệt tình của nàng được, bởi vậy hấn vẫn nên chịu đựng đau khổ mà ăn hết mâm thức ăn.

Những món ăn này khiến Dạ Tịch cả đời khó quên. Hấn sống đã nhiều năm nhưng lần đầu ăn phải những thứ khó nuốt đến vậy. Hấn cho rằng, nam nhân không nên kén ăn, bởi thế hấn chưa từng yêu cầu quá cao với ẩm thực như các thần tiên khác – dù rằng hấn nấu ăn rất cừ. Tuy nhiên, sau khi ăn xong đồ Phụng Âm nấu, hấn nghĩ, mình thật ra có kén ăn đấy. Ít nhất là những thứ Phụng Âm nấu hấn nuốt không trôi.

Dù thế, hấn vẫn kiên trì bắt Phụng Âm học nấu com, kiên trì bồi dưỡng Phụng Âm thành một nữ tử hiền lương thực đức, nếu ngay cả hấn cũng đã kích nàng, hấn lo Phụng Âm sẽ không chịu được. Vì thế hấn vẫn ăn, dưới ánh mắt đầy chờ mong của Phụng Âm và khiếp sợ của tùy tùng, hấn vẫn từng gắp gian nan nuốt đồng thức ăn trên bàn. Càng ăn, mắt càng mờ đi vì nước... hấn muốn khóc...

Mẹ nó, đời này chưa từng ăn món nào khó nuốt đến vậy!!!

Ăn mãi, nước mắt đã tuôn là chảy, cuối cùng Dạ Tịch cũng ăn xong com Phụng Âm nấu. Phụng Âm giữa nỗi sợ hãi lại mang theo cái nhìn sùng bái đối với Dạ Tịch, chậm rãi hỏi: “Ngài... cảm thấy thế nào?”

“Không tệ!” Dạ Tịch trái lương tâm tán thưởng một câu: “Lần sau hy vọng có thể làm tốt hơn nữa!”

Vừa mới dứt lời, Dạ Tịch đột nhiên choáng váng, sau đó miệng sùi bọt mép, ngã đánh rầm.

Chúng tiên thị đều sùng sốt, tiếp theo là khóc than ầm trời: “Nguyên quân! Nguyên quân! Người không thể chết được!!!”

Phụng Âm bàng hoàng nhìn nam nhân đang run rẩy sùi bọt mép trước mặt một lát, khi phục hồi tinh thần mới từ tốn nói: “Thế này mới bình thường thôi!”

Những kẻ từng ăn đồ nàng làm đều trúng độc nội thương, thường là một miếng gục luôn, hấn còn chịu đựng được lâu thế đúng là hù chết nàng.

“Haiz, đã nói là ta không nấu com đâu, còn cứ bắt ta làm, giờ thì hay rồi? Khổ chưa cơ chứ!” Phụng Âm chán chường thờ dài, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời mà than rằng: “Dù vậy, khi nào ta mới có thể làm tốt được đây... haiz.”

Dạ Tịch ăn được bữa com mà phải nằm trên giường tĩnh dưỡng suốt nửa tháng. Đây là lần bệnh nặng nhất Dạ Tịch từng chịu kể từ khi thành tiên tới nay, sau khi tỉnh lại hấn thấy mình còn sống được thật chẳng dễ dàng gì. Vì thế hấn kêu Phụng Âm lại, thành khẩn hỏi nàng: “Nàng là do ai phái tới giết ta, nàng nói đi... ta sẽ không làm khó dễ nàng đâu.”

“Ta không muốn đầu độc ngài mà...” Phụng Âm cong môi, nói nghiêm túc: “Mấy kẻ ăn đồ ta làm đều có kết quả như ngài vậy đấy, hơn nữa thường chỉ kéo dài được một miếng thôi, ngài còn ăn được hết cả bàn... đôi lắm phải không. Ta đã hỏi Dược quân, Dược quân nói đồ ăn ta làm không phải có độc mà là vì quá dở, nên người nào ăn phải, dạ dày chịu không nổi kích thích sẽ xuất hiện chút vấn đề, tĩnh dưỡng mấy tháng là ổn thôi... Ngài...”

Nàng ra về thông cảm nhìn Dạ Tịch: “Ngài nhất định bắt ta nấu com...ta cũng không làm trái ý ngài, ta mong ngài có thể kiên cường hơn...”

—— Nàng đang nói ta còn chưa đủ kiên cường?!!!

Từ đó, Phụng Âm bắt đầu kiếp sống quét rác. Nhiệm vụ ban đầu nàng được giao là quét sân, hôm đó nàng bị người ta gọi đi, kéo vào sân, đưa cho nàng cái chổi, chỉ nàng chỗ quét dọn, xong rồi gả thị hầu bỏ đi làm chuyện của mình. Phụng Âm đứng trong sân mà ngơ ngẩn, nhìn cây chổi nhỏ bé trong tay, lại nhìn khoảng sân mênh mông.

Hử!!!

Ta quét tới khi nào!!!

Vì thế đầu óc nàng bắt đầu hoạt động, nghĩ ra biện pháp tốt nhất. Nàng nhếch mép cười, sau đó... niệm quyết gọi gió.

Lúc ấy Dạ Tịch đang ở trong phòng ngủ. Mơ mơ màng màng, giường bỗng chấn động từng đợt, một cơn cuồng phong cuốn tung cả người Dạ Tịch lên, hất sang bên cạnh. Dạ Tịch xoay người, cảm thanh kiếm Thái A xuống đất chế trụ cơ thể rồi niệm thuật pháp mới dừng được trận cuồng phong quái lạ này lại.

Chuyện phát sinh cực nhanh nên chỉ thoáng chốc, toàn bộ nóc nhà của Dạ Tịch đã bị cuồng phong tốc bay. Dạ Tịch ngẩng đầu nhìn bầu trời rực nắng, cuối cùng không thể nhẫn nhịn nổi nữa, xách theo Thái A hùng hổ nhắm về phía khoảng sân Phụng Âm đang quét.

Lúc ấy Phụng Âm còn đang hí ha hí hửng hốt rác trong sân.

Nàng là thần tiên thuộc hệ hỏa nên phong quyết còn chưa khống chế tốt, lần này quét rác tuy cái giá phải trả hơi thảm nhưng đã thổi sạch sành sanh cả sân, đến một hạt bụi cũng không sót lại.

Phụng Âm cảm thấy, nàng chỉ cần trông nom phạm vi mình phụ trách là được rồi, về phần nóc nhà của Dạ Tịch, tô chén bát đĩa trong bếp, mấy thứ đó không phải phạm vi quản hạt của nàng. Vì vậy, khi nhìn mảnh sân sạch bong, lòng nàng dâng lên một cảm giác tự hào khó hiểu, không thể không cảm thán một tiếng: “Tuyệt quá, ngay cả ta còn phải yêu ta nữa là!”

“Yêu cái đầu nàng!!!” Một tiếng rống dội lại từ ngoài cửa, lập tức kiếm khí sắc bén ập đến. Phụng Âm nhảy ra xa ba trượng mới nhìn rõ người tới.

Dạ Tịch!

Giờ này Dạ Tịch rõ là đã đánh mất lý trí, trên người còn mặc áo ngủ trắng toát, tóc tai bù xù, hơi có chút phong phạm danh sĩ gần gũi tự nhiên của thời Tần Ngụy đấy. Hần rành rành bốc hỏa, đến cả chiêu thức cũng quên, cứ như người lần đầu dùng kiếm, cầm kiếm như đao, đuổi theo Phụng Âm bỏ xuống tứ tung.

Phụng Âm tránh tránh né né cũng sắp bị hấn đuổi kịp rồi, bèn khóc lóc ôm đầu kêu ồm tỏi: “Ngài không nói không cho phép dùng pháp thuật mà...”

“Nàng dùng pháp thuật cũng phải dùng cho tới nơi tới chốn! Dùng ngu ngốc như nàng hả!” Dạ Tịch vẫn cầm kiếm chặt chặt chém chém. Phụng Âm chạy trời chết: “Ta đây không phải còn đang trong giai đoạn học việc sao? Ta sẽ cố gắng học...”

“Không cần học nữa, hôm nay lão tử sẽ thay trời hành đạo diệt trừ mối họa nàng...”

“Cứu mạng!!!”

Phụng Âm và Dạ Tịch cứ ngơ ngác đuổi ta chạy, Dạ Tịch dù sao cũng bệnh mới khỏi, không chống đỡ được lâu, nửa đường đứt gánh. Phụng Âm đứng ở ven rừng xa xa nhìn lại, đang do dự không biết nên cứu hay không, nàng vẫn lo Dạ Tịch giả vờ nên chạy về gọi tiên thị Mạc Thanh lại. Đang chạy về thì trời đổ mưa, vì thế chờ Mạc Thanh đến đưa Dạ Tịch về thì đã thấy chủ tử nhà hấn tóc tai rối nùi, y phục xốc xếch, dùng tư thế của một cô nương vừa bị chà đạp nằm sấp trên đất. Gió lạnh mưa thu, Mạc Thanh không kiềm được nước mắt...

Phụng Âm không dám đi qua mà nép phía sau thân cây quan sát tình hình. Thấy Mạc Thanh khó nhọc nâng Dạ Tịch lên rồi lườm Phụng Âm một cái sắc lém hăm ý ‘Con hồ ly tinh này, ta nhất định thay chủ tử tiêu diệt ngươi’. Phụng Âm nguyền Mạc Thanh vớ về xem thường. Mạc Thanh bấy giờ mới lê chân, kéo Dạ Tịch, chủ tử hai người gian nan trở về. Chờ hai người đi xa, Phụng Âm mới chạy ra khỏi gốc cây, chậm chạp mò về bếp, nhanh tay lẹ chân vơ vét được thứ gì hay thứ đó về phòng mình, sau đó mấy ngày không ra khỏi cửa.

Mấy ngày sau, Dạ Tịch tỉnh lại. Hấn đã bị đá kích quá lớn, cảm giác như đời mình đang chìm trong tuyệt vọng.

Mạc Thanh ở bên giường hấn nước mắt nước mũi ròng ròng kể lể tội ác Phụng Âm đã gây ra sau khi hấn hôn mê, cuối cùng đúc kết lại: “Chủ tử, mau tống nàng ta đi đi!”

Dạ Tịch không lên tiếng, chỉ nhắm mắt thờ dài.

Mạc Thanh tiếp tục khóc: “Dù không tống đi cũng đừng cho nàng ta làm gì hết.” Người ta làm việc đòi tiền, nàng ta làm việc đòi mạng đó! Tiên thị bọn họ không chịu nổi nữa đâu!

Dạ Tịch vẫn không nói lời nào.

Mạc Thanh không biết làm sao, mặt mũi ướt nhẹp: “Chủ tử ngài đang nghĩ gì vậy?!! Nô tài không hiểu nổi!!”

Dạ Tịch bấy giờ mới mở miệng: “Ta nghĩ đến những việc rất sâu xa, rất uyên thâm, ngươi không hiểu được đâu.”

Mạc Thanh: “...”

Dạ Tịch: “Đi nói với Phụng Âm, bắt đầu từ ngày mai, nàng đi lau sàn.”

Mạc Thanh: “Vâng, nhân tiện nô tài sẽ thông báo xuống dưới, cấm bơi lội, chuẩn bị tốt lối thoát nước.”

Dạ Tịch: “...”

Quyết tâm cải tạo Phụng Âm của Dạ Tịch là không thể lay chuyển, còn Phụng Âm với danh hiệu đệ nhất Ám thần gia vụ mang theo lực phá hoại là không thể thay đổi. Vì thế Dạ Tịch mỗi ngày đều phải nghe Mạc Thanh kêu khóc, những lời thăm hỏi ân cần của bọn tiên thị đối với hắn mỗi sáng đã biến thành: “Chủ tử, không xong rồi! Phụng Âm...”

Phụng Âm làm ngập hậu viện...

Phụng Âm làm bay mất nóc nhà...

Phụng Âm đánh quân sự...

Phụng Âm đốt hậu sơn...

Phụng Âm...

Dạ Tịch đã quen mỗi sáng nghe được thông báo Phụng Âm lại phạm sai, sau đó cùng Mạc Thanh đi thu dọn tàn cuộc rối rắm của Phụng Âm. Mỗi lần đi, Dạ Tịch đều có thôi thúc muốn đánh nàng, nhưng mỗi lần Dạ Tịch nhìn thấy cảnh này...

Nàng sẽ trốn đằng sau gốc cây không nhúc nhích. Đó là cây cổ thụ nhiều tuổi nhất Trường Hằng Sơn, hắn không dám chém, nàng biết hắn tiếc nên mỗi lần phạm sai đều như con thỏ nhát gan núp ở đó. Kể đó, Dạ Tịch phải ngồi xếp bằng canh chừng nàng, miệng nhếch lên, Thái A cắm sâu xuống ba phân bên cạnh.

“Ra đây!”

Phụng Âm: “Không. Ra đó ngài sẽ đánh ta.”

Dạ Tịch: “...”

Hắn nhíu mày: “Ta đánh nàng khi nào?”

Phụng Âm âm ức: “Ngài thường xuyên đánh ta.”

Dạ Tịch ghen hờn: “Vậy mà gọi là đánh? Tốt xấu gì cũng từng ra chiến trường, thế này... không phải nực cười quá à?”

Phụng Âm tiếp tục âm ức: “Nhưng dù sao ta cũng là nữ nhân, ngài đánh đau quá.”

Dạ Tịch chán chường: “Rồi... được rồi, sau này không đánh nàng nữa!”

Chờ một chút!!

Dứt lời Dạ Tịch mới sực nhớ ra, hôm nay không phải nàng lại phạm lỗi đó sao!! Không phải là tới phạt nàng đó sao!! Sao lại thành hắn đang xin lỗi vậy!!

Vì thế sắc mặt thoát đã trở lại như ban đầu, cầm kiếm cấm pháp xuống đất làm đất đai run bần bật, hắn nghiêm mặt ra lệnh: “Ra ngoài!”

Sau đó Phụng Âm tiếp tục lên án...

Dạ Tịch tiếp tục biện bạch...

Tiếp tục...

“Ra ngoài!”

Cứ thế, quay vòng quay vòng. Dạ Tịch hết cách: “Ra đây đi, hôm nay coi như bỏ qua.”

Tiếp theo, Phụng Âm phóng vọt ra, trong lòng... còn ôm theo đồ ăn nàng đã mang vào.

Bụng kêu ừng ực, Dạ Tịch bấy giờ lại khôi phục ý niệm muốn đánh nàng nhưng vừa chạm phải ánh nhìn đầy ý kiêu căng của đối phương.

Ờ... đáng yêu quá, thôi hay bỏ đi!

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thật, giả

Cứ thế ngày qua ngày, hai tháng sau, khi Diệp Tiểu cùng Bách Lý Quân Hoa đến thăm hai người bọn họ thì cả hai vợ chồng đều kinh ngạc phát hiện, Phụng Âm vốn lờng trước phải chịu đủ loại tra tấn chẳng những béo thêm một vòng, sắc mặt lại còn hồng nhuận rạng rỡ. Ngược lại Dạ Tịch lại như phàm nhân gặp phải nữ yêu, chẳng những gầy sọp đi, thần sắc còn sa sút tiêu tụy giống như ít bữa nữa sẽ về Tây thiên vậy.

Nam nhân có chuyện của nam nhân, nữ nhân có chuyện của nữ nhân. Vì thế bốn người chia vào hai phòng, tiến hành quá trình ‘trò chuyện’. Bên phía Dạ Tịch chủ yếu là tiến hành trả đũa hủy diệt hình tượng của Phụng Âm, còn Phụng Âm thì tiến hành chửi bới hạ thấp hết mức hình tượng Dạ Tịch.

Dạ Tịch uống liền ba chung trà, nói đến khô cả miệng, Bách Lý Quân Hoa vừa nghe vừa cười ngặt nghẽo, một lúc sau, hần không thể không hỏi: “Nếu đã vất vả vậy, sao ngươi còn kiên quyết bắt nạt làm việc?”

“Đương nhiên là phải kiên quyết rồi,” Dạ Tịch hừ lạnh: “Sau này làm phu nhân của ta, dù ta không bắt nàng làm việc nhà nhưng cũng không thể không biết.”

“Cái gì?” Bách Lý Quân Hoa sừng sốt: “Ngươi mới vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa xem?!”

“Nàng sau này sẽ là phu nhân của ta,” Dạ Tịch uể oải dựa vào ghế, tùy tiện nói: “Còn chưa đủ rõ?”

Bách Lý Quân Hoa biến sắc, đang băn khoăn suy nghĩ thì Dạ Tịch tiếp tục nói: “Ngươi lần này cũng nói đúng được một lần. Thời gian trước cảm xúc của ta vẫn còn mông lung nên khi nghĩ về chuyện sẽ đến, ta thấy quá nguy hiểm, bởi thế mới trốn xa nàng một chút. Vậy mà, hôm ấy ôm nàng vào lòng, nghe nàng gọi tên ta, nói thích ta, ta đã hiểu ra.

“Chắc, cảm giác đó cứ như được giác ngộ ấy, chớp mắt đã thức tỉnh. Ta nghĩ, ta thật lòng thích nàng, nên mỗi lần gặp chuyện của nàng thì không giữ được lý trí.

“Hi,” nói cả nửa ngày, thấy Bách Lý không có phản ứng, Dạ Tịch gọi: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Nếu đã quyết định thì sao không nói rõ ràng với Bích Hoa?” Bách Lý cau mày, nói ra nghi vấn trong lòng. Dạ Tịch nở nụ cười bình thản: “Chuyện của ta còn chưa xong.”

Bách Lý Quân Hoa không nói tiếp, một lúc hần mới cười: “Huynh đệ với nhau, chuyện của ngươi, ta không nhúng tay vào.”

Dứt lời hần nhúng tay vào chén trà, thấm nước rồi vẽ một hình lên mặt bàn.

Hình vẽ nhanh chóng lan rộng dần tạo thành tấm bản đồ.

Trên bản đồ, một vành đai dài sắc đỏ uốn lượn thành hình.

“Chuyện giữa ngươi với Thiên giới, ta mặc kệ. Nhưng U Minh phủ và Bồng Lai đảo, nếu ngươi vọng động, dù có bao năm tình nghĩa cũng đừng trách ta trở mặt.”

Nói xong, vành đai phát sáng lên hiển hiện giới tuyến giữa U Minh phủ, Bồng Lai đảo cùng Thiên giới. Hai người đều im lặng nhìn bản đồ, một lát sau, Dạ Tịch mỉm cười: “Ngươi nghĩ nhiều rồi, ta chỉ muốn quay về lấy lại thứ vốn là của ta thôi, ngươi và lão bà nhà ngươi không nợ nần gì ta, ta sẽ không nhúng tay vào.”

“Đương nhiên,” hần nhướn mày, đáy mắt hiện lên tia uy hiếp: “Chuyện của ta, ngươi nhớ canh chừng lão bà hay thích xen vào chuyện người khác của ngươi cho cẩn thận, đừng tự ý can dự vào.”

“Đồng ý!” Bách Lý Quân Hoa gật đầu. Ngoài cửa sổ, mây đen cuộn cuộn, sấm sét ầm ầm. Dạ Tịch quay đầu nhìn ra ngoài, miệng cong lên: “Chắc, trời mưa rồi đó...”

Ngày thứ hai sau khi vợ chồng Bách Lý Quân Hoa tới thăm, Dạ Tịch chuẩn bị hành lý đến Hồng Hoang tìm Chi Linh Thú.

Phụng Âm cũng đã chuẩn bị xong hành lý, sáng tinh mơ đứng ở cửa chờ hần, muốn cùng hần đi. Ai ngờ Dạ Tịch giờ bàn tay lên, hào khí nói: “Nàng ở nhà chờ, ta đi mấy tháng sẽ trở lại.”

“Ta muốn đi theo ngài!” Phụng Âm không yên lòng: “Ta nghe nói, Chi Linh Thú rất hung tàn.”

“Xi...” Dạ Tịch cười khẩy, vẻ mặt khinh thường liếc nàng một cái. Cái nhìn này quen quá, giống như Dạ Tịch thiếu niên thường xuyên khinh bỉ nàng khi còn ở Hồng Hoang vậy.

“Nếu nói rất hung tàn thì nàng đi chỉ tổ vướng chân.”

Phượng Âm “...”

Dầu gì cũng là Thiên Đình đệ nhất mãnh tướng, bị khinh bỉ đến thế thì sao Phượng Âm cảm thấy dễ chịu cho được.

Thế nhưng để tránh vị tổ tông này trở mặt, Phượng Âm hít một hơi thật sâu, ôn tồn nói: “Thật ra, ta cũng rất mạnh đấy.”

Vừa dứt lời, lại một cái nhìn xem thường bắn tới. Nhưng vì để nàng an tâm, Dạ Tịch sốt ruột nói: “Được rồi được rồi, quái thú Hồng Hoang lúc ta mấy trăm tuổi đã chém không biết bao nhiêu cho kể. Hung tàn nhất Hồng Hoang phải là ta mới đúng, nàng an tâm đi.”

Hắn vừa nói vừa đẩy Phượng Âm quay lại. Phượng Âm còn muốn nói nữa, hắn đột nhiên ôm lấy nàng.

Vòm ngực hắn ấm áp như khi ở Hồng Hoang khiến người ta an tâm đến lạ, không cần cố kỵ mà dựa vào.

Hắn cúi đầu ngượng ngùng hôn phớt lên trán nàng như chàng thiếu niên nào đó rồi uy hiếp: “Được rồi, ta đi đây, nàng ở nhà chờ ta, còn lời thôi nữa là ta không đi đâu đấy.”

Những lời này khiến Phượng Âm còn muốn nói lập tức câm bặt. Dạ Tịch rất vui vẻ, phát tay: “Được rồi, ta đi đây!”

Dứt lời, hắn thật sự xoay người rời đi. Phượng Âm lặng lẽ nhìn theo bóng hắn xa dần, chẳng hiểu sao lại thấy lòng ấm áp.

Dạ Tịch đi liền ba tháng trời, đến khi trận đại tuyết phủ kín Trường Hằng Sơn hắn mới trở lại.

Ngày đó tuyết rơi như trút, Phượng Âm ở lại phủ đệ của Dạ Tịch cùng Mạc Thanh trang hoàng phủ, chuẩn bị đón mừng năm mới. Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng nổ rung trời, Phượng Âm chết sững, lập tức xông ra ngoài, vừa mở cửa ra, quả nhiên là Dạ Tịch.

Hắn vẫn mặc bộ đồ lúc rời đi nhưng y phục đã rách bươm, dính đầy vết máu. Hắn có vẻ như đã lâu không được nghỉ ngơi, mắt hắn tờ máu, tóc tai lộn xộn. Toàn thân như lãnh khách đến từ phương xa, kiếm bị hắn vác trên vai, còn tay kia thì cầm một mảnh da thú sáng óng ánh.

Nàng ngơ ngác nhìn hắn, một hồi, bất giác vươn tay ra, không dám tin chạm vào khuôn mặt sắp phủ kín râu ria của hắn.

Hắn cười rạng rỡ, cao giọng nói: “Ta về rồi!”

Một câu nói như đã lướt qua những tháng năm thời gian và không gian dằng dặc, sau cùng mới đến được với nàng. Phượng Âm cảm giác mắt đau rát một cách khó hiểu, còn nam nhân trước mặt có vẻ đã không chống đỡ nổi nữa, gục ngã về phía nàng.

Nàng ôm hắn, ngửa đầu nhìn lồng đèn treo cao cao, bầu trời trắng xóa dưới màn tuyết.

Sau bao năm tộc nhân của nàng ra đi, lần đầu tiên nàng có ảo giác.

Nàng dường như... đã tìm được nhà.

Thật tốt quá!

Dạ Tịch ngủ suốt một ngày một đêm mới tỉnh lại. Sau khi tỉnh, chuyện đầu tiên là hỏi hôm nay ngày mấy. Mạc Thanh thưa với hắn là giao thừa, hắn mới thờ phào nhẹ nhõm, rồi ật xuống giường. “May quá, về kịp!”

Mạc Thanh không hiểu hắn gấp gáp cái gì, nói với Phượng Âm, Phượng Âm cũng ngẩn người, sau lại nở nụ cười. Nụ cười của nàng tươi sáng ấm áp, nàng vừa quay đầu lại đã thấy Dạ Tịch đang đứng trên hành lang dài phía sau lẳng lặng nhìn nàng.

Hắn vừa mới rửa mặt chải đầu, y phục cũng đổi sang bộ mới, áo bào xanh phủ ngoài áo trắng, mái tóc dài còn ướt rũ xuống hai gò má, thoạt trông vừa anh tuấn vừa tinh tươm. Sau đó hắn cong khóe môi, hàng mi dài cong cong theo khóe mắt, khí chất lưu manh quen thuộc, không biết có phải tại ánh nến mờ ảo rơi vào khiến cho nụ cười cũng trở nên dịu dàng hơn.

Hắn lập tức sải bước dài trên hành lang, chỉ vài bước đã đến bên nàng, nàng nheo mắt nhìn hắn cười, khen ngợi: “Hôm nay tuấn tú quá!”

“Chậc,” Dạ Tịch đánh giá y phục của Phượng Âm từ trên xuống dưới, vẫn là sắc đỏ tiên diễm, bên ngoài khoác áo choàng màu đen thêu kim phượng, mũ dùng lông chồn trắng riềm quanh, mấy sợi lông xù làm tăng thêm nét đẹp đề cao quý cũng không kém phần đáng yêu. Vì thế Dạ Tịch dài giọng: “Nàng hôm nay cũng rất đẹp đấy!”

“Đa tạ đa tạ,” Phượng Âm cười đến vô si: “Ta vẫn luôn đẹp mà.”

“Cũng vậy,” Dạ Tịch chấp tay, về mặt còn đứng đắn nói: “Ta cũng đẹp từ xưa tới giờ.”

Nói xong, Phượng Âm bật cười thành tiếng, trong khoảnh khắc, chân trời có những chùm pháo hoa bắn cao rực rỡ, hai người cùng quay sang, nhìn về phía pháo hoa đẹp không sao tả xiết.

“Mặc Từ Dạ lại đốt tiền không đúng chỗ rồi...” Dạ Tịch vươn tay, lặng yên nắm chặt bàn tay ấm nóng của Phượng Âm: “Có điều, lần này ta thấy hắn đốt tiền cũng rất tốt.”

Phượng Âm không nói chuyện, nàng lặng yên nhìn pháo hoa dâng chân trời, cảm giác hạnh phúc và thanh bình trào dâng từ đáy lòng.

Nàng thầm hi vọng giờ khắc này dừng lại, đừng trôi về phía trước nữa.

Tất nhiên thời gian có dừng đâu bao giờ. Ngày mai rồi sẽ lại đến. Hôm sau, phủ Dạ Tịch nghênh đón một vị khách quý, Bích Hoa.

Khi Bích Hoa đến, Phượng Âm còn đang ở trong phòng Dạ Tịch làm mẫu cho Dạ Tịch vẽ, Mạc Thanh hốt ha hốt hoảng xông vào báo Bích Hoa đến, đầu óc Phượng Âm ong ong, phản ứng đầu tiên là vọt tới bên cửa sổ định chuồn.

Dạ Tịch lấy tay ôm trán, lắc đầu, ngữ khí chỉ tiếc rên sát không thành thép, nghiêng răng nói: “Chạy cái gì mà chạy, trở về cho ta!”

Phượng Âm đã đặt được nửa chân qua bậc cửa sổ, nghe thấy Dạ Tịch nói, nàng hơi khựng lại sau đó làm ra vẻ đau khổ: “Thế này, nếu nàng hiểu lầm ta và ngại có chuyện gì, lại đến cho ta một bạt tai thì làm sao?”

“Đến bao giờ nàng mới có thể thông minh ra hả?!” Dạ Tịch xiết chặt nắm tay, búng trán nàng: “Bích Hoa đường đường là một nữ quân, nàng ta không phải nàng, sao có thể làm cái chuyện đánh người chứ!”

Lời vừa thốt ra cả hai người đều sùng sốt. Một lát sau, Phượng Âm miễn cưỡng cười gượng: “Cũng phải... ta đã quen thói bừa bãi rồi, Bích Hoa sao giống ta được. Ta có việc, phải về gấp.”

Nói xong, nàng xoay người nhảy ra, vừa đi vừa nói: “Tạm biệt.”

“Này, trở về cho ta!” Dạ Tịch vội vàng đuổi theo nhưng vừa đặt được chân lên cửa sổ, Mạc Thanh đã lại xông vào ôm lấy Dạ Tịch, oang oang nói, “tổ tông gia gia của tôi ơi, ngài tốt nhất nên đi xem vị nãi nãi ngoài chính sảnh kia đi, vị đó mới là khó đỡ nhất!”

Dạ Tịch khựng lại, suy nghĩ một lát rồi thở dài, xoay người đến đại đường.

Phượng Âm chạy trốn cũng tốt, bởi vì Dạ Tịch không thể hiểu được, bản chất nữ nhân thật ra đều chanh chua, khác nhau chỉ là người trong tối kẻ ngoài sáng thôi, khi liên quan đến vấn đề tôn nghiêm thì cho dù bình thường có là cừu con nhu thuận như nước cũng đều có thể cho người một bạt tai.

Vì thế Dạ Tịch vừa mới tiến vào đại đường, Bích Hoa đã giáng cho hắn một bạt tai.

Một tiếng giòn tan làm chấn động mọi người, bọn hạ nhân ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, nhanh chóng lui ra. Trong đại đường nháy mắt đã trống không, chỉ còn lại Dạ Tịch cùng Bích Hoa. Dạ Tịch bị đánh thì lại rất bình tĩnh, bởi vì từ lúc Bích Hoa vung tay lên hắn đã thấy, hắn vốn có thể tránh nhưng hắn cân nhắc, khi nữ nhân đánh người, chứng tỏ nàng không muốn nói chuyện, nếu nàng không đánh người, vậy nàng sẽ tiến hành công kích vừa thể lý vừa sóng âm. Cân nhắc lợi hại xong, Dạ Tịch đứng im cho nàng đánh. Quả nhiên, đánh một cái rồi Bích Hoa không đánh nữa. Nàng bật khóc, chỉ vào Dạ Tịch mà khóc: “Chàng có phải đã thích Phượng Âm Đế quân?! Chàng nói xem, có phải không?!”

“Nàng nói gì vậy.” Dạ Tịch đau đầu: “Sao nàng lại tin vào mấy lời vớ vẩn đó?”

“Nếu chàng không thích nàng ta, sao chàng lại để nàng ta ở lại đây?”

“Nàng ta nhờ ta một việc, không phải chỉ để tiện thôi sao?” Dạ Tịch cố gắng nghĩ ra lý do, đồng thời chuẩn bị động thủ, tính nếu thật sự không được thì thẳng tay xóa trí nhớ của nàng là được rồi.

Bích Hoa rõ là không tin, tiếp tục hét: “Vậy chàng cũng làm việc cho nàng sao?! Chàng vì việc đó mà đi Hồng Hoang ba tháng, nếu không thích nàng sao chàng lại làm thế?”

Quát xong, Dạ Tịch đã cảm thấy có điều bất thường, hắn quay đầu lại thấy Phượng Âm đang sững sờ đứng ở cửa nhìn hắn.

Mẹ nó...

Dạ Tịch đầu quay mòng mòng, đời này chưa từng thấy đầu đầu đến vậy.

Quả nhiên, loại sinh vật tên là nữ nhân này, loại chuyện gọi là tình yêu này, rất phiền toái!!

“Á, ngại quá... ta... ta quay lại lấy đồ thôi.” Phượng Âm lắp bắp, sau đó quay đầu bỏ chạy. Vừa chạy vừa thầm rên rĩ, nàng chắc ngà nhiều hồng não nên mới quay lại đúng lúc đó để lấy hành lý! Hôn nữa, cảm giác mất mát từ tận đáy lòng không rõ là bi thương hay tức giận!

Không nên không nên, tuyệt đối không nên hy vọng...

Phượng Âm hít sâu một hơi, dưới cái nhìn kinh ngạc của mọi người, nàng nhanh chóng thu dọn hành lý rồi nhanh như gió chạy ra khỏi phủ Dạ Tịch, quay về Côn Luân Sơn, sau đó chui vào hầm điện bắt đầu làm Kết hôn đăng. Tập trung chính sự trước, những chuyện khác tạm quên đi, ba ngày sau, khi Dạ Tịch tới cửa, nàng đã sắp quên hẳn vì sao lại rời khỏi Trường Hằng Sơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiếu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Mộng vỡ

Khi đó nàng ngủ ở trong phòng với Kết hôn đang đặt bên cạnh, để mặc Kết hôn đang hấp thụ linh lực của mình.

Cảm giác linh lực bị rút ra chẳng tốt chút nào, tựa như hồn phách đang từng chút từng chút một rách toạc, vì thế nàng nằm trên giường khẽ rên. Trọn một ngày rên đau đớn, nàng bỗng nghe thấy trên trần có tiếng động, vừa mở mắt ngẩng đầu đã bắt gặp Dạ Tịch đang vắt vẻo trên xà ngang. (ngất luôn!)

Hắn mặc lam bào bạch sam, tay cầm trường kiếm, ánh mắt âm trầm bất định chòng chọc nhìn nàng. (như film kinh dị dầy trời)

Nàng lúc này nhìn rất mỏng manh, toàn thân dập dờn tầng sáng xanh giống như đang bị đốt cháy, khói thoảng lượn lơ dấy lên, tụ lại, rồi chậm rãi xoay tròn tròn vào Kết hôn đang.

Dạ Tịch lẳng lặng nhìn nàng nhưng ánh nhìn lại như ảo như thực. Phượng Âm nằm đó nhếch khóe miệng, giọng nói yếu ớt vẫn mang theo khẩu khí hống hách ngày thường: “Giờ đây, Dạ Tịch Nguyên quân cũng học đòi làm đầu trộm đuôi cướp đấy à?”

“Bản quân chỉ tạt qua thăm nàng một chút,” lãnh đạm nói xong lại nở nụ cười khó dò: “Xem ra, tôi không đúng lúc rồi.”

“Sao lại nói thế...” Phượng Âm cười thành tiếng: “Chỗ này của ta tới khi nào chẳng đúng lúc.”

“Nếu ta đến mà thấy chuyện không vui tất nhiên là không đúng lúc,” Dạ Tịch xoay người nhảy khỏi xà ngang, đoạn thờ ơ tiến tới, tay vung lên vẽ nên kết giới, rồi cầm lấy Kết hôn đang lơ lửng giữa không.

Phượng Âm hóa đá luôn, nàng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không biết không ổn từ lúc nào, rồi bắt đầu thế nào. Đối phương vẫn còn ôm nàng, thủ thi thủ thi bên tai nàng như những ái nhân thân mật nhất, kể lể xong hành tung ba ngày qua, cuối cùng hắn vuốt ve mái tóc đen mượt của nàng rồi thờ suột nói với nàng: “Ta và Bích Hoa không phải như nàng tưởng đâu, một thời gian sau nàng sẽ rõ, ta... ta thật lòng thích nàng.”

Nghe thế, đến cả Kết hôn đang trong tay nàng cũng cả kinh mà lộn nhào xuống. Phượng Âm nhanh tay tránh khỏi vòng tay của Dạ Tịch, chụp được Kết hôn đang. Nhưng dưới chân lại bị hẫng nên ngã ra ngoài.

“Ta đã bảo nàng rồi,” phía sau có người thoát cái đã ôm được eo nàng kéo trở lại, ngữ điệu yêu chiều, “sao cứ bất cần thế.”

“Dạ Tịch...” nàng nhíu mày: “Ngài không phải đã hiểu lầm gì rồi chứ?”

Đang ôm nàng, Dạ Tịch khó hiểu nhăn mặt: “Hiểu lầm cái gì?”

“Ta đã có người trong lòng,” nàng đẩy tay hắn ra, đứng dậy, lui từng bước, đáy mắt lại đầy kiên định quyết tuyệt, mang theo thần sắc đề phòng nhìn hắn: “Ta với Nguyên quân, bất quá chỉ có quan hệ bằng hữu tốt mà thôi.”

Dạ Tịch thoát chốc lạnh mặt, hắn lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt sắc bén như dao, muốn xé toạc, xuyên qua, giầy xéo và bóp nát nàng.

Ánh mắt khiến Phượng Âm run rẩy, hồi lâu mới nghe hắn cười lạnh lẽo: “Nói thích ta trước là nàng, bây giờ nói hiểu lầm cũng là nàng.”

“Phượng Âm,” hắn đứng dậy, phui phui vạt áo: “Nàng hãy nói thật cho ta biết, lời nào là thật, lời nào là giả?”

“Ta chưa từng nói thích ngài,” Phượng Âm ngăn người: “Ta có nói lúc nào?”

“Đúng,” Dạ Tịch đi đến trước mặt nàng, cúi đầu nhìn nàng nhưng trong mắt chỉ toàn hàn ý: “Nàng chưa từng nói, vậy ta cũng không cần thích nàng. Ta không thích nàng, tất nhiên cũng sẽ không tặng đồ cho nàng.”

Nói xong, hắn hất tay, Phượng Âm hoảng hốt kêu lên, giữa lúc không đề phòng, Kết hôn đang đã bị đoạt mất.

“Đền đẹp thật!” Dạ Tịch cầm Kết hôn đang, chắc chắn tán thưởng: “Đưa cho Bích Hoa chắc nàng sẽ thích lắm.”

“Đừng làm vậy!” Phượng Âm nghiêm mặt, nhìn theo động tác của Dạ Tịch, đồ dành hắn: “Trả đền lại cho ta.”

“Trả lại cho nàng? Vì sao?” Dạ Tịch hơi nghiêng đầu, nhưn mày lộ ra ý cười khiêu khích: “Từ trước đến nay ta chỉ làm việc ta thích, nàng dựa vào đâu muốn ta trả lại cho nàng?”

“Đây là thứ vô cùng quan trọng với ta.” Âm thanh khô khốc, Phượng Âm khó nhọc mở lời, Dạ Tịch lại vẫn nhưn mày nhưng không truy hỏi ngọn nguồn nữa.

Thật ra hắn đã biết, có rất nhiều chuyện hắn không nên hỏi.

Hắn nên tin vào suy nghĩ của mình, rằng nàng chỉ vì bất đắc dĩ mà lừa gạt để lấy được sự tin tưởng của hắn, rồi bịa đặt ra những lời nói dối để đùa vui thôi.

Đáng tiếc hắn chưa bao giờ có thể lừa mình dối người. .

Vì thế hắn chỉ có thể đặt hàng loạt những câu hỏi: “Hử? Vì sao lại quan trọng? Vì ai mà quan trọng?”

Vì ai chứ, đã cầu hắn, lừa hắn, lại hao tổn biết bao linh lực, nếu chẳng phải xót lòng bởi ánh mắt khẩn cầu này, hắn cần chi một ngọn đuốc nhỏ nhoi.

Ánh mắt ấy, tư thái nhún nhường ấy đã khiến hắn thậm chí rơi vào hoài nghi thật giả.

Hắn không biết đêm đó khi hắn ôm nàng vào lòng, câu nói ‘Dạ Tịch ta thích chàng’ là thật hay giả; hắn đã chẳng thể phân rõ những ngọt ngào ôn nhu khi bên nhau là ảo hay thực.

Hắn cứ đứng đó, lặng lẽ chờ đợi câu trả lời của nàng.

“Đây là Kết hôn đăng.” Nàng rũ mắt như đang hồi tưởng chuyện xưa: “Ta đã từng phải lòng một người, người đã chết, ta muốn cứu người sống lại.”

“Vậy sao...” Dạ Tịch gật đầu rồi bật cười, hắn cười đến sáng khoái, ánh nhìn lại sáng trong đến lạ nhưng chẳng biết tại sao, Phượng Âm lại cảm thấy, ngay sau đó hắn có thể sẽ khóc.

“Nhưng, liên quan gì đến ta?” Thản nhiên nói xong, Dạ Tịch xoay người mang theo đèn rời khỏi. Nhìn bóng lưng hắn, Phượng Âm vô cảm nói: “Dạ Tịch, để đèn lại!”

“Ta cũng có một người yêu mến,” cảm đèn, Dạ Tịch cười khê: “Ta muốn đem tất cả những điều tốt đẹp nhất trên đời này cho nàng, tặng nàng thứ hoàn hảo nhất. Đèn này đẹp, rất đẹp...”

Còn chưa nói xong, phía sau hắn bỗng một trận gió mạnh thốc qua, Dạ Tịch rút kiếm ra nửa chừng thì thấy Phượng Âm hai tay nắm chặt kiếm.

Hắn chưa từng thấy nàng thế này bao giờ, lạnh lẽo, sắc sảo như thanh bảo kiếm vừa được rút khỏi vỏ, hùng hực sát ý.

Kiểm họ chạm nhau, Dạ Tịch một tay cầm đèn, một tay cầm kiếm, nhìn sâu vào mắt nàng: “Lui ra, nàng vừa hao tổn linh lực, ta không muốn làm nàng bị thương.”

“Trả đèn cho ta!”

“Dựa vào cái gì?” Dạ Tịch nhếch môi đầy vẻ trào phúng mà Phượng Âm không sao hiểu được: “Tạo ra nó là Tử Hà trúc mà ta dốc lòng gieo trồng, là da Chi Linh thú ta không ngủ không ngủ trằn trủ mấy tháng trời ở Hồng Hoang mới bắt được. Nàng dựa vào đâu muốn ta trả lại cho nàng?”

“Biết gì không, Phượng Âm,” Dạ Tịch áp mặt lại gần, nhìn xoáy vào mắt nàng chậm rãi nói: “Kỳ thật ngay từ đầu, ta cũng chỉ muốn mượn tay nàng làm ra nó thôi. Bích Hoa muốn thứ này, ta đành phải hao tâm tổn trí có được nó. Cũng như...”

Hắn nghĩ, hắn đúng là kẻ ngốc nhất đời.

Hắn nghĩ, hắn kiêu ngạo tới cực điểm nhưng lại yếu đuối tới cực điểm.

Tình cảm của hắn người khác không cần, vậy cho dù là giả, cho dù là con dao hai lưỡi làm tổn thương người ba phần mà tổn hại mình bảy phần, hắn vẫn phải đâm một nhát cho cả hai.

Người không quan tâm đến ta, ta cũng khinh thường giả ý của người.

So ra, là ai đau đớn hơn ai?!

Phượng Âm lao đảo gượng đứng lên, nàng không biết mình đang nghĩ gì, đầu óc chỉ ảm ảm vọng lại nhiều thứ âm thanh.

Nàng run rẩy cầm lên thanh kiếm vừa bị đánh bay, chỉ có một câu nói càng lúc càng rõ ràng.

Không nên, thật không nên!

Vì sao tìm đập nhanh vậy, vì sao lại đau xé lòng vậy? Biết rõ lời người ấy nói là đúng, vì sao lại vẫn khó chấp nhận vậy, cứ cố phủ định nhận thức của chính mình.

Nhưng nhận thức của mình, ấy là gì?

Là nụ hôn của hắn trước khi rời khỏi Hồng Hoang, hay vòng ôm nhuốm đầy phong trần mệt mỏi khi hắn quay về?

Phượng Âm nhắm mắt lại, hít sâu mấy hơi sau đó lại nhấc kiếm lao tới. Kiếm chạm kiếm, bắn ra những tia chớp lờ lờ, sắc mặt nàng ngày càng tái nhợt

nhưng vẫn bất chấp lời can ngăn của hắn, cố ý hết lần này tới lần khác nhắc kiếm.

Đâm ngang, chém thẳng, nghiêng thân, đột sau nối tiếp đột trước. Đối phương căn bản vẫn không đổi tốc độ, khoan thai theo từng động tác của nàng, hoàn mỹ làm tốt mỗi lần phòng ngự. Nàng lần lượt bị đánh văng, lại tiếp tục đứng lên, Dạ Tịch lặng lẽ nhìn nàng không biết tự lượng sức xông về trước.

Hắn không dùng toàn lực, nàng cũng không gọi giúp đỡ, song phương đều để lại đường lui cho nhau, trái lại càng chẳng rõ tình cảm dây dưa trong đó là thế nào.

Từng lần một, cuối cùng, Phượng Âm cũng ngã xuống đất mà không còn gượng dậy được nữa. Nàng ngã sấp trên đất đến cả một ngón tay cũng không động dậy nổi. Nàng biết, mình không bị thương nặng, nhưng cảm giác hoàn toàn cạn kiệt thể lực xâm chiếm từng tế bào trong người nàng. Nàng muốn kiên trì thêm nhưng sao chẳng giữ nổi.

Dạ Tịch vẫn lặng ngắt nhìn nàng trong khi cảm nhận được có một con đau nhói đang phá vỡ tâm can hắn. Hắn nhìn người đang quỳ rạp trên đất không nhúc nhích, không nhìn được nụ cười giễu cợt, xoay người bỏ đi.

“Nhưng những thứ của nàng, ngoài Kết hồn đăng ra, chẳng thứ nào có giá trị với ta.” Dạ Tịch bật cười khê: “Ái nhân trong lòng ta thích nó, nên ta mới phải chờ đợi bấy lâu, vì vậy nó có giá trị vô cùng. Chỗ của nàng ngoài nó ra, ta chẳng hứng thú với thứ gì khác.”

Nói xong, hắn cầm đèn bỏ đi.

Ra khỏi Thiếu Hoàng Cung, giữa trời quang một tia chớp cắt qua. Dạ Tịch ngẩng đầu nhìn bầu trời chột sáng lờ mờ mà cảm thán: “Làm hay lắm, rất tốt!”

Nếu không, hắn phỏng chừng vẫn còn ngây ngốc nghĩ cô nương ấy thích hắn.

Nếu không, hắn phỏng chừng vẫn còn mộng mơ, buông bỏ kế hoạch trăm cay nghìn đắng lập nên.

Hay!

Rất hay! Hắn cả đời tính kế người, cuối cùng lại bị người tính kế.

Hắn vậy mà đơn thuần, người ta nói một câu thích hắn, hắn đã thật bụng nghĩ nàng thích hắn. Vì thế nguyện ý dốc lòng vun trồng Tử Hà trúc trăm năm cho nàng, nguyện ý hao hết tâm lực xói tung Hồng Hoang để đem về cho nàng thứ nàng muốn.

Một bài học này cũng đáng giá!

Hắn đứng trước Thiếu Hoàng Cung neho mắt cười, sau đó xách theo Kết hồn đăng, từng bước một rời xa cửa cung tráng lệ.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Trở lại Hồng Hoang

Kết hồn đăng bị Dạ Tịch gióng trống khua chiêng tặng cho Bích Hoa.

Lễ vật quý giá nhường ấy, Bích Hoa hoan hi đốt lên vài hôm ở đại sảnh.

“Tặng cho Bích Hoa thì càng dễ dàng...” Đập đập cây quạt vào lòng bàn tay, Diệp Tiểu cười gian xảo, “Bích Hoa ngốc nghếch kia, chúng ta có lừa gạt vài cái đèn từ chỗ nàng cũng dễ như trở bàn tay, nhỉ?” Dứt lời, Diệp Tiểu nghe thấy nam tử bên cạnh ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở: “Không được làm bậy với tiên hũ!”

“Ồ, biết rồi!” Diệp Tiểu gật đầu, tiếp theo là phân tích cho Phượng Âm đang nằm trên giường, “Hiện chuyện quan trọng nhất đối với chúng ta là lấy được bản thể của Thanh Hòa ra khỏi Hồng Hoang, chờ Kết hồn đăng kết xong hồn, chúng ta có thể hợp nhất cả hai được rồi.”

“...” Phượng Âm trước vấn đề trọng yếu này chỉ hỏi được một câu, “Sao ta nghe cứ kỳ kỳ thế nào ấy?”

“Đầu óc người làm ơn bình thường lại dìm ta được không?” Diệp Tiểu lờn nàng rồi tiếp tục, “hôn sự của Bích Hoa và Dạ Tịch chẳng mấy chốc là đến, ước chừng vài ngày trước hoặc sau khi họ thành thân, hồn Thanh Hòa sẽ kết xong. Trước tiên người cứ chuẩn bị bản thể của Thanh Hòa cho hoàn hảo, nếu bỏ lỡ thời cơ, hồn phách Thanh Hòa dù có tụ đủ cũng vô dụng.”

“Nhớ kỹ,” Diệp Tiểu cười cười xòe cây quạt quý, biểu tình nghiêm túc nói, “Nhất định không thể bỏ lỡ thời cơ!”

“Ta sẽ đến Hồng Hoang xem thử.” Phượng Âm gật đầu nói.

Diệp Tiểu phe phẩy cây quạt đoạn bổ sung: “Về phần Kết hôn đăng, trước tiên cứ để phu thê họ vui vẻ một chút, nếu không gặt lại được thì chém giết cũng có thể cân nhắc...” Nói xong, nàng còn quay đầu nhìn tướng công nhà mình một cách lấy lòng, nói, “Dạ Tịch đâu phải mạnh đến mức không có địch thù, đúng không?”

“Bậy bạ!”

Bách Lý đảo chủ vẫn luôn uy nghiêm, trước mặt người ngoài lại chỉ có thể vô thường vô phạt mắng thế thôi. Diệp Tiểu hí hửng bàn mưu tính kế cùng Phụng Âm trong chốc lát rồi xoay người kéo chồng rời đi.

Diệp Tiểu đi không bao lâu, buổi tối Phụng Âm xuống giường, đến trước Thủy Tinh Cung của Bích Hoa. Kể ra, nếu nói theo vị trí bày binh bố trận, bố trí phòng ngự tốt nhất chính là hang ổ của Dạ Tịch, Bồng Lai đảo và Thiên Cung xếp sau, kế đó là nơi ở của Phụng Âm, Diệp Tiểu, nơi này của Bích Hoa xếp cuối cuối cùng.

Cũng như kẻ ngốc cảm thấy mình sống rất tốt, đây là loại kém cỏi nhất, tự nhiên sẽ không bao giờ hoài nghi bố trí phòng ngự trong nhà mình, dù có nghi ngờ họ cũng không thật sự tra xét tới cùng. Vì thế Phụng Âm dễ dàng lọt được vào đại đường của Thủy Tinh Cung và bắt gặp Kết hôn đăng đang lừng lờ trôi giữa quảng sáng xanh lục.

Ban đầu khi nàng luyện hóa, nó rất sáng, có lẽ đã gần tựu thành.

Một chút hôn phách đã xuất hiện. Phụng Âm đứng giữa đại đường nhìn mà cảm nhận được khí tức quen thuộc.

Lúc ấy gió đêm rất lạnh, khi thổi qua còn mang đến cái không khí lạnh thấu xương. Nhưng nàng lại chẳng chút cảm giác nào, cứ lặng lẽ đứng đó ngắm nhìn Kết hôn đăng.

Đã nhiều năm qua, nàng chưa bao giờ có một khắc nào được gần gũi với người đã ra đi bấy lâu này.

Dù không có tình yêu nhưng trong những năm tháng hoa niên, người đó đã dạy dỗ, đã yêu thương và dễ dàng tha thứ cho nàng, đó cũng là người thân của nàng, là người đã thay nàng nhận những mũi tên. Y cam tâm tình nguyện đánh đổi tính mạng vì nàng, bây giờ, đến lượt nàng cam nguyện vì y mà từ bỏ mạng sống mình.

“Ta sẽ cứu người.”

Nàng thấp giọng thì thào, rồi cong cong khóe miệng. Cuối cùng thì xoay người rời khỏi Thủy Tinh Cung.

Có một người vẫn luôn đứng đó, sau một hồi, hần mới cử động, tiến về phía trước.

“Thanh Hòa.” Hần vươn tay, làm cho chiếc đèn nhỏ đang tản ra thứ ánh sáng lạ lùng trời nổi trong lòng bàn tay hần.

Đeo trên mặt nụ cười giễu cợt, lại như phần nộ mà bóp chặt đèn lồng, rồi lại chuyển sang thương yêu ôm vào lòng.

“Ngươi và ta là huynh đệ đã nhiều năm, ta chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày ghét ngươi.

Thật kỳ lạ!

Phải không? Rất kỳ lạ!”

Nam tử tuần tú nhắm mắt lại, trong bóng tối thở dài thườn thượt.

Phụng Âm ngồi trên lưng phụng hoàng quan sát mặt đất.

Đây là lần đầu Phụng Âm thật sự bước vào Hồng Hoang.

Trời xanh đất cần giống hệt ảo cảnh, còn có những ngọn gió sắc lẹm liếm vào da thịt người. Hương vị của đất hòa quyện vào cơn gió hỗn loạn, nàng hít thật sâu, có thể cảm nhận được nỗi đau buốt khó chịu nơi chóp mũi.

Phụng Âm ôm cổ phụng hoàng chăm chú nhìn quang cảnh dưới đất, tìm kiếm căn nhà nhỏ với biển hiệu ‘Thanh Hòa’ trong trí nhớ.

Nàng đã bay nhiều ngày trên không. Hồng Hoang mệnh mông cũng bị nàng quần nát.

Nhưng Hồng Hoang này không hoàn toàn giống trong trí nhớ của nàng, không có cửu vĩ hồ, không có Long tộc, chỉ có một vài dị thú đang trốn chạy mà nàng thậm chí chưa bao giờ gặp, ngoài ra còn thêm những loài cây quái dị.

Sau vài ngày, nàng đã không gượng nổi nữa, cổ họng đau rát, da mặt vốn dĩ trắng mềm trở nên khô vàng, y phục toàn thân cũng bị bão cát giặt tẩy không còn nhìn ra hình dáng hoa lệ ban đầu.

Nàng không chịu nổi phải đáp xuống đất, bắt lấy một con quái thú biết nói tiếng người, kẻ kiếm vào cổ nó, khàn giọng hỏi: “Hồng Hoang này vì sao

không giống trước kia?”

Nàng gần như sắp ngất, câu chất vấn cũng không còn lực uy hiếp.

Nhưng quái thú bị kiếm của nàng kẻ cô thì toàn thân run lẩy bẩy, trả lời bằng thứ ngôn ngữ xa lạ: “Hong Hoang... Hong Hoang vẫn như vậy mà.”

Nói xong, quái thú đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi nhanh: “Hay là, ngài đang tìm Hong Hoang trước khi gặp kiếp nạn Diệt thiên?”

“Kiếp nạn Diệt thiên?” Phụng Âm nhíu mày, “Đó là cái gì?”

“Rất lâu trước kia, có một con người cùng Long tộc xảy ra tranh chấp về địa bàn, một người chống lại toàn tộc, sau đó bất cẩn làm sụp cột chống trời, dẫn tới nạn sụp trời, con hồng thủy từ bốn phương tám hướng ập tới, Hong Hoang thiên địa hợp nhất, sau đó con người và Long tộc đồng tâm hiệp lực đẩy lùi hồng thủy, đóng băng dòng nước, lại được Long tộc quân quanh tạo nên cột chống trời mới, từ đó mới chấm dứt kiếp nạn Diệt thiên này.”

“Hóa ra là thế...”

Hóa ra kiếp nạn Diệt thiên trong ảo cảnh lại xuất hiện thế này trong Hong Hoang thật, không có con gà rừng tên gọi Phụng Âm cũng không có thiếu niên đã yêu thương Phụng Âm. Tất cả chỉ là một hồi mộng ảo chân thực với nàng mà thôi, và cả tình yêu của nàng cũng chưa bao giờ tồn tại.

Nàng hít sâu một hơi mà mắt thấy cay cay. Nàng biết, bây giờ không phải lúc để nghĩ đến chuyện này, kiếp nạn Hong Hoang khiến cho mọi thứ đều tan biến, nàng không biết nên đi đâu tìm nguyên thân của Thanh Hòa.

Nàng buông quái thú đang bị áp chế ra, mắt nhắm lại nhìn về phương xa, thất vọng nói: “Người đi đi!”

Quái thú ngờ ngác, lo lắng dòm dòm nàng, đi được vài bước lại dòm, rồi lại thêm vài bước, khi xác định chắc chắn nàng đã thả nó đi, nháy mắt quái thú chạy như điên như cuồng, tránh xa cả cây số. Đến khi cảm thấy đã đạt được khoảng cách an toàn, nó mới xoay người lại, rống lớn: “Có phải ngài đang tìm thứ trước kia?! Ngài đến cột chống trời tìm thứ xem, mẫu thân ta nói, lúc ấy hồng thủy đã cuốn phăng mọi thứ, sau đó biến thành cột chống trời, tất cả đều nằm trong lòng nó ấy!”

Nàng lại lặp lại việc đã làm, không ngừng bay trên trời tìm kiếm.

Đến ngày thứ ba nàng đã không chống đỡ nổi mà rơi xuống.

Nàng ngồi trên lưng phụng hoàng, sau đó nhắm mắt lại, ngã khỏi đó.

Nàng mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng phụng hót làm rung động tai nàng nhưng lại không còn sức lực mở mắt ra.

Nàng không biết mình đã hôn mê bao lâu, đến khi tỉnh lại đã ở Bồng Lai đảo. Vừa thấy nàng tỉnh lại, Diệp Tiểu liền biết nàng muốn hỏi gì, chạy vội tới đáp: “Người đã ngủ mất một ngày một đêm rồi.”

Phụng Âm không nói không rằng xoay người xuống giường, Diệp Tiểu vội vàng bưng thuốc tới, ấn nàng xuống, ngăn lại hành động của nàng: “Đừng xúc động đừng xúc động, ta đã thuyết phục Quân Hoa giúp người, người chỉ cần nói muốn tìm cái gì là được.”

“Cột chống trời.” Phụng Âm bị Diệp Tiểu ấn nằm lại giường, nghiêng răng hỏi, “Hiện việc kết hôn Thanh Hòa còn mấy ngày?”

“Ba ngày.” Diệp Tiểu nhíu mày, nói xong thì bưng chén thuốc của nàng qua, nghĩ sao lại nói với Phụng Âm “Dạ Tịch ngày mai thành thân.”

“Ngày mai ta đi tìm Dạ Tịch.”

Dứt lời hai người đều sững sốt. Phụng Âm ngờ ngác bưng lấy chén thuốc, vẻ mặt bình thản nhấp một ngụm, khi thấy đắng mới hỏi tiếp: “Có phải không thích hợp không?”

Nàng hỏi đến lạnh nhạt, cứ như tin tức vừa rồi Diệp Tiểu thông báo chẳng chút can hệ tới nàng. Nhưng không biết vì sao, rõ ràng đã cho đường mà thuốc vẫn đắng đến khó chịu.

Nàng không đợi Diệp Tiểu trả lời, lập tức cho đáp án: thời gian gấp gáp, không thể chờ.

“Vậy người đi tìm hắc đi” Diệp Tiểu nhìn nàng mà lòng sáng tỏ, “ta và Quân Hoa cùng đến Hong Hoang tìm cột chống trời, người cứ đi tìm hắc đi”

“Là ta tìm hắc hỗ trợ tìm cột chống trời.” Phụng Âm đều đều giọng.

Diệp Tiểu cười cười, “Biết rồi.”

Diệp Tiểu nhấn mạnh càng làm người ta thấy quái lạ. Phụng Âm biết có gì đó không bình thường nhưng trái lo phải nghĩ, lại thật sự nói không nên lời đó là cái gì, đến khi nàng mở miệng định hỏi, Diệp Tiểu không biết đã chạy đi đâu

Nàng nghĩ, vẫn nên uống hết thuốc rồi đổi thần thú, một lần nữa tới Trường Hằng Sơn thôi.

Ngày đó trời trong trắng sáng, tỏ rõ hôm sau sẽ là một ngày tốt lành. Phụng Âm đến Trường Hằng Sơn đã thấy khắp núi nơi nơi giăng đèn kết hoa, náo nhiệt rộn ràng. Thị hầu một cây đỏ rực lui lui tới tới trong phủ, Dạ Tịch đang bị một đồng người vây quanh thử hỉ bào. Trường sam đồ thăm, hoa văn lưu vân chậm rãi di động trên nền vải, đai áo đen huyền mềm mại, trên mặt dùng tơ vàng thêu thành hình vân, một dây ngọc đỏ quấn quanh thắt lưng, đầu đội cao quan với rèm châu tử ngọc khiến hấn trông uy nghiêm biết mấy. Cao quý như vương tôn công tử từ nhỏ đã được giáo dục cẩn thận, tuân theo những lễ nghi phức tạp nhất, toàn thân tỏa ra khí chất tôn quý được trui rèn qua năm năm tháng tháng.

Phụng Âm đứng ngoài cửa nhìn hấn giang tay để tiên thị sửa sang y phục, nét mặt lãnh đạm nghe lời tán dương. Một lát sau, hấn cảm nhận được ánh nhìn của Phụng Âm, quay đầu lảng lạng đổi mặt nàng.

Ánh mắt hấn băng lãnh xa lạ, chẳng chứa lại chút độ ấm, nhìn thấy nàng lại chỉ như thấy một người qua đường chẳng liên quan.

“Để quân tới đây làm chi?” Phục trang đã sửa sang hoàn hảo, hấn phát tay cho tất cả tiên thị lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Quyết tuyệt

Hấn hỏi nàng mà ngôn từ lại mang theo ý hạch học, Phụng Âm toan mở lời muốn giải thích nhưng câu chữ sắp qua xếp lại đến cuối cùng không biết nói gì. Dạ Tịch nhủ vậy, ánh mắt ngập vẻ châm biếm, “Sao thế? Lại có chuyện cần ta giúp đỡ?”

“Lần này nàng tính làm gì?” Dạ Tịch tiến đến gần nàng, mặt sát mặt, cẩn trọng dò xét đáy mắt nàng như muốn thông qua đó nhìn thấu trái tim nàng.

“Hay tính quỷ gổ trước cửa khản cầu, hoặc dùng đến hoa ngôn xảo ngữ? Có ý lấy lòng ra về thông minh hay lại có trò gì mới?” Dạ Tịch vừa dứt lời, nét cười rạng rỡ khác thường như muốn nói đang vô cùng háo hức được nghe. Phụng Âm im lặng nghe, nhưng lại không thể không mỉm cười, quay mặt đi nhìn sang bên cạnh, “Ngài luôn nghĩ ta như thế?”

Dạ Tịch không trả lời, hấn nghe nàng nói mà vẻ mặt tối sầm. Đáng tiếc Phụng Âm không nhìn hấn, bằng không nàng sẽ biết, người trước mặt này đang chờ nghe nàng nói, chờ lời giải thích của nàng.

Nàng vẫn cúi đầu, vẻ cam chịu thần nhiên thừa nhận “Cũng đúng, ngài nghĩ sao thì là vậy đi, đều đúng cả. Nhưng ta chưa từng có lỗi với ngài, đúng không?” Phụng Âm ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn treo nụ cười tự nhiên, tay giơ lên vén tóc ra sau tai, động tác này mang lại cho nàng thêm dũng khí, để nàng có thể nhìn thẳng vào hấn, “Mỗi lần đều là ta trao đổi với ngài, đúng không?”

“Phải”, nghe thế, ngữ điệu của Dạ Tịch thấp thoáng ý cười, nhưng âm thanh lại mất đi cái ấm áp ngược lại tăng thêm phần mỉa mai, nghe vào càng khiến người khiếp sợ, “Là trao đổi giữa ta và nàng, vậy bây giờ nàng lại muốn trao đổi cái gì?”

“Nhưng cần tốt bụng nhắc nhở một chút.” Dạ Tịch nhướn mày, “Phụng Âm Đế quân, trước mắt, ta không có gì muốn trao đổi với nàng, bằng giá không đủ, ta vị tất giúp nàng.”

“Hoàng kim, trân châu, còn có các loại tiên thảo linh dược.” Phụng Âm thần nhiên mở miệng, biết rõ không làm hấn động tâm được nhưng vẫn ra giá. Dạ Tịch xoay người sang chỗ khác, ngồi xuống, rót cho mình một ly trà: “Tiếp tục.”

“Tất cả cung điện biệt uyển dưới danh nghĩa của Phụng tộc ta. Đương nhiên, kể cả tỳ nữ.”

“Ồ? Máy thứ này ta cũng không thiếu.” Dạ Tịch xoay xoay chung trà khiến lá trà xoáy vẩn, nét mặt hấn lại xa xôi vẩn vẩn. Phụng Âm mím môi, như đang hạ một quyết định hết sức lớn lao, sau cuối thì cười chua xót: “Vậy đi, ngài vị Đế quân Phụng tộc thì thế nào?”

Dạ Tịch sùng sốt một chút, trà trong miệng rõ ràng thơm ngon lại chẳng hiểu vì sao trở nên đắng chát, đắng đến tận cõi lòng.

Một lát sau, hấn ngẩng đầu nhìn nàng, cười khò: “Hấn quan trọng vậy sao?”

Hồi lâu không thấy trả lời, có lẽ nàng còn đang nghiêm túc suy nghĩ làm sao để trả lời câu hỏi này. Dạ Tịch bèn nở nụ cười, chậm rãi nói: “Nhưng cũng như Đế quân có người quan trọng, ta cũng có người quan trọng. Hơn nữa con người ta rất ích kỷ, khi ta đã nhìn về ai thì chỉ thấy người đó. Đế quân nếu không ra được cái giá thích hợp, ta sẽ không rời khỏi ái nhân của ta nửa bước, Đế quân vẫn nên trở về đi thôi, chờ nàng có thể nghĩ ra được cái giá làm cho ta thấy hứng thú thì hãy lại đến.”

Rõ ràng là đang rất tốt, rõ ràng là khoảng cách xa xôi, làm thế nào lại đi đến bước đường không thể quay đầu thế này?

Những lời nói sắc nhọn như lưỡi dao đâm xuyên vào lòng Phụng Âm.

Toàn thân không ngừng lao đảo, cảm giác ấy ngay cả chính nàng cũng thấy quái lạ.

Nàng ngẩng ra nhìn khuôn mặt ấy, sao lại xa đến thế, lần đầu tiên nàng mới biết hóa ra, khoảng cách giữa họ là thăm thẳm vô cùng.

Đối phương thấy nàng không đáp lại thì lập tức bỏ đi. Hắn không đuổi nàng, trước động tác cự tuyệt trong im lặng của hắn nàng đã hiểu ra sự chối từ dứt khoát. Phụng Âm không biết mình phải đi đâu, cứ ngơ ngác đứng đó thẫn thờ chờ đợi.

Quá trình chờ đợi nói ra rất đơn giản, bởi vì nàng không tự hỏi, nàng chỉ đứng yên, không suy nghĩ gì, thế là được rồi.

Nàng không biết vì sao lại quật cường và tin tưởng rằng, mình chỉ cần đứng ở đây, hắn sẽ lo lắng.

Giống như dĩ vãng, giống những lần cự tuyệt trước đây. Hắn chưa từng thắng được nàng.

Nàng cứ đánh cuộc, hắn không theo, vì thế chỉ có thể thua, và thua.

Thua đến phòng tuyến cuối cùng, còn nàng lại như người bị bịt mắt, mù quáng đi về phía trước.

Có thích hắn không?

Không thích.

Vậy sao lại đau lòng?

Vì hắn.

Nhưng ‘hắn’ đó không phải là tên nam nhân lạnh lùng ích kỷ, đối nhân xử thế ơ hờ từ xương tủy, mà là thiếu niên trông coi Hồng Hoang khô cằn vẫn có thể cười rạng rỡ với một con gà rừng nhỏ nhoi. Tình yêu của nàng không yên bình nhưng lại không thể tiêu diệt, chỉ có thể tìm một nơi để ký gửi, như việc nàng thích hắn.

Ấy nhưng theo thời gian trôi, kinh nghiệm và chiến thắng càng dày thì tình cảm càng nhạt, khiến cho trái tim Phụng Âm nguội lạnh dần.

Cũng giống như một đứa trẻ bị người ta chối bỏ – nhìn ngắm ánh sao lấp ló nơi phương xa, nàng mỉm cười để che dấu cõi lòng thê lương. Nỗi sợ hãi do tính cách ngang ngạnh trước đây mà bị chinh cho thảm hại đang từ từ khuếch tán trong lòng.

Nàng không phát hiện bàn tay mình đang siết chặt như phạm nhân đang chống cự với giá lạnh, mà một tiên nhân như nàng lẽ ra không thể bị những thay đổi bên ngoài tác động. Thế mà nàng vẫn thấy lạnh mà không biết vì sao.

Vàng dương đang thong thả nhô lên phía sau nàng, những tia sáng đầu tiên chậm rãi lấn tới, trong sát na chạm vào chân nàng đã mang đến không phải là hơi ấm, mà lại là cái lạnh như cả người vừa bị rơi xuống sông băng. Mọi động tác của Phụng Âm đều cứng ngắc rồi lại qua rất lâu nữa, tiếng gào gáy vang vọng, tiên hầu lục tục đi tới đi lui bên cạnh nàng. Qua màn sương mỏng có thể lờ mờ thấy được bóng dáng ai kia. Cũng giống hôm qua, hắn giờ tay để các tiên thị hầu hạ, đến khi chỉnh trang rồi hắn mới đi ra.

Vẫn phục trang hôm qua nhưng hắn vì muốn lập tức đi đón tân nương, hắn trưng lên nụ cười ôn nhu rạng rỡ.

Phụng Âm nhìn thấy hắn đi tới, hi phục kim quan, cười vui hạnh phúc, dẫm lên tầng sáng màu vàng trong vạt bước đến khiến nàng một đêm chưa ngủ phân không rõ là hiện thực hay chỉ là mộng cảnh. Hắn ngày càng gần, đến khi sát qua nàng bước chân cũng chẳng ngập ngừng, cứ vậy lướt qua. Vô thức, Phụng Âm chưa kịp dẫn đo đã ôm chầm lấy hắn.

Có lẽ đã đứng quá lâu, có lẽ đã chờ quá lâu, hoặc có lẽ một đêm thức trắng, nàng quả thật đã chờ đến ngốc rồi. Đầu óc quay cuồng, chẳng kịp nghĩ ngợi đã kéo lấy tay áo hắn.

Dạ Tịch nhú mày, thử rút ra nhưng đối phương rất kiên quyết, hắn không muốn làm hỏng xiêm y này nên cau mày hạ lệnh: “Buông tay!”

“Hãy đi tìm Thanh Hòa.”

Phụng Âm khàn khàn mở miệng, lời nói ra lại thành mệnh lệnh không cho phép chối từ.

Nghe đến cái tên này, trong đầu Dạ Tịch nổ ầm một tiếng, tay vung lên muốn giãy ra, giận dữ quát: “Ta nói nàng buông ra!”

“Không!” Như vụn vỡ, Phụng Âm cũng cao giọng: “Làm sao ta buông tay được! Ta buông ra chàng sẽ đi thành thân, chàng thành thân thì y sẽ làm sao? Làm sao ta buông tay được! Làm sao có thể buông tay?”

Vừa mở lời đã không cách nào dừng lại được, Phụng Âm càng siết chặt tay áo hắn hơn, liên tục hét lên: “Đừng, ta biết hôm nay chàng thành thân, chàng có người chàng yêu, chàng yêu nàng, quý nàng, che chở cho nàng, ngoài nàng ra trong mắt chàng chẳng dung được thứ gì. Trên đời này ngoài nàng ra, chẳng còn ai đáng giá, trên đời này ngoài nàng ra, trong mắt chàng chẳng chứa được ai nữa. Nhưng chàng đã đồng ý với ta cái gì? Dù ảo cảnh chỉ là giả, dù ta vẫn luôn ấp ủ trong lòng hư cảnh giả mộng, nhưng... nhưng...” Phụng Âm đỏ mặt, trong tích tắc nước mắt rơi xuống, nàng cũng nói được câu, “Dù sao cũng vẫn là chàng mà.”

Dù sao cũng là hắn.

Sau rốt cũng không nhẫn nhịn được nữa, khi đầu óc đã trống rỗng, nàng mới nhận ra thực tâm vốn luôn bị che dấu bấy lâu.

Không biết đã bắt đầu từ khi nào, nàng không còn phân được rõ ràng hẳn là Dạ Tịch thiếu niên hay Dạ Tịch hiện giờ, cùng một người, cùng một quá khứ, chỉ khác là, một người đã trưởng thành còn một người chưa, một người yêu nàng còn một người không.

Nhưng khi nhìn hẳn nhướn mày, nhìn hẳn mỉm cười, nếm hương vị thanh đạm hẳn làm, nàng sao có thể phân biệt hai người cho rõ được đây?

Ta yêu một người, yêu cái gì ở hẳn?

Yêu, là khi hẳn đối xử tốt với ta, hay yêu chính bản thân hẳn?

Nếu người ta yêu đối với ta không tốt, ta còn có thể yêu không?

Nhưng nếu hẳn đối với ta không tốt, ta không yêu nữa thì tình yêu hóa là gì?

Bởi thế, chi cần hẳn là Dạ Tịch, dù hẳn đã quên nàng, hẳn không thương nàng, thậm chí hẳn còn ghét nàng. Nàng lại vẫn trước sau cẩn thận gìn giữ một tấm lòng, sợ bị hẳn nhìn ra nên đành lừa dối cả chính bản thân mình.

Nhưng nếu nói dối, sớm muộn gì cũng có ngày bị phát giác.

Lời vừa nói xong xung quanh lặng phắc như tờ. Phượng âm chìm trong suy nghĩ, Dạ Tịch ở bên nhìn thấy, chừng như dài đến cả thế kỷ hẳn mới bình thân lập lại: “Buông ra!”

Kiệt quệ!

Dạ Tịch vừa dứt lời, cánh tay Phượng Âm thông xuống. Dạ Tịch nhìn bàn tay nàng buông xuống, mịn màng trắng nhợt, bàn tay viết chữ rất đẹp, bàn tay nắm trường thương trăm cân vung múa. Chỉ một khắc trước nàng còn cố sức giữ chặt hẳn nhưng giờ lại đã buông xuôi.

Nói không rõ cảm giác gì, vốn không mong chờ nên khi nàng không còn nắm lấy tay áo hẳn, trái lại hẳn đã có chuẩn bị.

Hắn nhìn nàng, thấy nàng lặng lẽ đứng đó, đầu cúi xuống, tay nắm thành quyền không biết đang nghĩ gì. Nước mắt từng giọt rơi xuống với vẻ đau đớn đang cố nén chịu.

Hắn chỉ nhìn thoáng qua rồi xoay người rời đi.

Rõ ràng đã chuẩn bị tốt nhưng khi thấy nàng rơi lệ, hẳn lại không kiềm được muốn quay lại, làm một hôn quân mà đồng ý tất cả yêu cầu của nàng. (Anh là ‘quân’ thật đấy nhé)

Chỉ mong có được nụ cười giai nhân.

Thật là hoang đường...

Đi trên hành lang dài, Dạ Tịch nhắm mắt, hít vào một hơi thật sâu.

– Cho nên, nhất định không thể kéo dài sự hoang đường này.

Phượng Âm nhìn theo bóng hẳn.

Nếu theo phong cách trước đây của nàng, giờ ắt hẳn sẽ đuổi theo, cùng lắm là đánh nhau cũng không thể để hẳn sống từ tế được, liệu chết quẫn quít buộc đối phương đáp ứng. Trừ phi đối phương chết, hoặc nàng chết, nếu không sẽ dây dưa không dừng cho đến khi hẳn gạt đầu trước yêu cầu của nàng mới thôi.

Nhưng lúc này đây, đối mặt với ai đó, nàng không biết làm sao, một may mắn xúc động cũng không có.

Thời gian có hạn, Thanh Hòa tự hồn sắp hoàn tất, nếu không tìm được chân thân của hẳn thì lại một lần nữa hồn phi phách tán, hồn phi yên diệt. Nhưng với sự kiêu ngạo của mình, nàng chỉ muốn thoát thật xa, không muốn lãng phí một chút thời gian nào bên cạnh hẳn nữa.

Phượng Âm không ngừng hít sâu, cùng với tiết tấu hô hấp, bàn tay nắm vào mở ra, lại nắm vào, lại mở ra, muốn dùng động tác này để bản thân bình tĩnh trở lại. Đề nén xuống tất cả tạp niệm trong lòng, khôi phục lại một Phượng Âm mặt dày mày dạn, bước ra cửa.

Nàng không biết đã qua bao lâu, đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi: “Phượng Nhi!”

Âm điệu hốt hoảng, có người nắm cổ tay nàng kéo ra ngoài, vừa kích động nói: “Cùng ta đi cứu Quân Hoa, chàng đã tìm được cột chống trời!”

Phượng Âm bừng tỉnh.

Lọt vào tầm mắt là khuôn mặt ra vẻ trấn định của Diệp Tiểu.

Diệp Tiểu nắm chặt tay bạn muốn tìm kiếm chút an ủi.

Phượng Âm thở dài một tiếng, nắm lại tay nàng, an ủi: “Người yên tâm, ta sẽ đi cùng người. Trên đời này, không có chuyện gì mà tiểu bá vương thiên đình chúng ta không giải quyết được.”

“Đúng vậy,” Diệp Tiểu miễn cưỡng cười, “không có chuyện gì chúng ta không giải quyết được.”

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thành thân

Một canh giờ trước, Diệp Tiểu và Bách Lý Quân Hoa còn đang tìm kiếm cột chống trời ở Hồng Hoang. Họ chia làm hai ngả, Diệp Tiểu hướng bắc, Bách Lý hướng nam. Diệp Tiểu còn đang tìm kiếm, đột nhiên Hồng Hoang chấn động mãnh liệt, Diệp Tiểu quay phắt lại, mắt mở lớn, cười tọa kỳ phóng trở về.

Khi nàng đến, một cột sáng chói lóa chọc thẳng lên cao, tiên khí quen thuộc khuếch tán bốn phía bá đạo và kịch liệt, giống như đang trong một cuộc giao chiến gian nan.

Bách Lý Quân Hoa là đương kim đảo chủ Bồng Lai đảo. Quen nhau đã trăm vạn năm, Diệp Tiểu chưa từng thấy hắn tự thân động tay động chân bao giờ, cũng chưa bao giờ thấy tiên khí của hắn tỏa ra đến mức này. Không khó tưởng tượng, lúc này hắn đang gặp phải đối thủ mạnh thế nào mới có thể bức hắn đến bước đó.

Bên ngoài cột chống trời là một lớp băng mỏng có thể nhìn thấy bên trong, còn bên trong lại là hồng thủy cuộn cuộn.

Dòng nước ào ạt đổ về, đứng xa trăm mét vẫn có thể nghe thấy được tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Nàng thấy Bách Lý Quân Hoa ở bên trong, kết quanh mình một tầng kết giới lập lòe xanh rồi xua tay ra hiệu cho nàng.

Nàng biết, hắn muốn nàng đi tìm Phượng Âm lại đây.

Vì thế nàng mím môi chạy đi tìm Phượng Âm. Hai người nhanh chóng đến được chỗ cột chống trời, Phượng Âm quay quanh cột một vòng, nhớ lại nơi Dạ Tích trong ảo cảnh đã ném nàng tới, nàng lập tức kéo Diệp Tiểu bay lên đỉnh cột.

Từ trên nhìn xuống, con hồng thủy đã cuộn thành lốc xoáy. Phượng Âm đánh giá tình huống, từ trong túi Càn Khôn lấy ra một sợi dây thừng đen cột chặt bên hông, đầu kia đưa cho Diệp Tiểu, dặn dò: “Ta xuống trước xem sao, nếu ta giật dây thì người phải kéo ta lên đây!”

“Hay để ta xuống cho.” Diệp Tiểu lo lắng. Phượng Âm cầm dây thừng, biểu tình bình tĩnh, lạnh nhạt hỏi một câu: “Người có biết nguyên thân của Thanh Hòa có dạng gì không?”

Diệp Tiểu nghẹn lời, Phượng Âm đưa dây thừng cho nàng, xoay người nhảy thẳng vào trong cột chống trời.

Trong khi đang rơi, bên tai ầm ầm vọng đến tiếng chấn động của hồng thủy. Nhớ lại ngày hôm ấy, trời đất yên tĩnh, chỉ có tiếng nước cuộn gầm vang và lời nói của thiếu niên.

Phượng Âm vừa duy trì kết giới ngăn trở hồng thủy xâm nhập vừa quan sát xung quanh. Bên ngoài cột chống trời, Diệp Tiểu vào khoảnh khắc Phượng Âm nhảy xuống đã bị lực hút của hồng thủy tóm lấy.

Nàng chưa kịp tạo kết giới, thậm chí còn không kịp thi thảo thuật pháp bảo hộ đã bị lôi xuống, thoát cái đã bị nước tràn đầy miệng mũi, sau đó lại bị một tảng đá khổng lồ đập vào đầu. Diệp Tiểu thấy đầu nhói lên, rồi chẳng còn biết gì nữa.

Phượng Âm đang rơi xuống bỗng nhiên cảm giác bên cạnh có gì đó cũng lao theo, Phượng Âm bất giác quay đầu nhìn, mắt tròn trừng, tay lập tức vươn ra.

Nhưng chỗ người đang rơi, dòng nước cuốn rất mạnh, Phượng Âm bám theo sát nàng cũng chỉ rút lại phía sau, chứ đừng nói đến bắt được nàng.

Hai người cùng bị cuốn đi, Diệp Tiểu sau cùng cũng được Phượng Âm giữ được, kéo ra khỏi dòng nước siết. Bấy giờ toàn thân Diệp Tiểu đã bị đá rạch chồng chéo vết thương, máu hòa vào nước rồi người lại bị dạt ra.

Phượng Âm gắng kéo Diệp Tiểu lại. Nàng cũng đã mệt lắm rồi.

Dòng nước lũ bất thường này có sức công phá quá mạnh, kết giới dần đến cực hạn, Phụng Âm không biết nó có thể trụ được bao lâu nên đành cố gắng bơi đi.

Đột nhiên một dòng nước khác vọt lại, Phụng Âm cảm thấy kết giới chặn lại được một chút rồi lập tức rách toạc, mở đường cho nước lũ cuốn theo vô số tạp vật phủ chụp lấy làm nàng hít thở không thông. Diệp Tiểu cũng bị tuột khỏi tay, Phụng Âm vùng vẫy muốn đến chỗ nàng nhưng vừa cử động toàn thân đã bị tạp vật cắt phải. Động tác của nàng thoáng khựng lại, một lát sau, khi nàng quay đầu, Diệp Tiểu đã mất tích.

Phụng Âm lo lắng muốn quay tìm nhưng toàn thân đều rã rời, ngay cả sức để bơi cũng không còn, vừa động vết thương đã đau đớn khôn cùng.

Nàng cố gắng vẫy vùng trong dòng nước, cố gắng đến gần như tuyệt vọng.

Không biết là khi nào, một luồng sáng từ đáy nước phóng thẳng lên, theo sau là nam tử áo trắng đang ôm chặt nữ tử mình đầy rẫy thương tích bơi lên.

Hắn ôm ái nhân trong lòng, dùng thân thể của chính mình che chắn tất cả thương tổn.

Ấm áp làm sao! Động lòng người làm sao!

Phụng Âm vô thức bám vào hắn. Đối phương lại không chút do dự... tránh khỏi nàng, chỉ liếc một cái rồi tiếp tục đi trước.

Ánh mắt đỏ cả đời nàng không sao quên được. Lạnh lùng, thờ ơ, nếu nàng có chết ở đây cũng chẳng can hệ tới hắn.

Đương nhiên, vốn không can hệ tới hắn.

Tất cả những nỗ lực của hắn, hy sinh của hắn, cũng chỉ vì nữ tử trong lòng. Chỉ cần một lời của nàng, hắn có thể vượt lửa băng sông, vào sinh ra tử.

Hai người họ đều có thể vì đối phương mà chết, còn nàng chỉ là dư thừa.

Đây là lần đầu tiên nàng phát hiện, bản thân lại chỉ là người thừa.

Tuy rằng đã sớm biết, nhưng bây giờ mới bị người ta trắng trợn vạch ra.

Đối diện với sống chết trước mắt, thời khắc nguy cấp, tất cả mọi người đều từ bỏ nàng.

Nàng chưa bao giờ cho người ta lựa chọn, nguyên nhân là bởi nàng biết, lựa chọn của họ có thể khiến nàng thương tâm lắm.

Nước ồ ạt tràn vào miệng vào mũi, nàng mơ hồ thấy được nguyên thân của Thanh Hòa. Nàng dùng hết tất cả khí lực, ôm lấy cây đàn vào lòng.

Sau đó...

Không còn ý thức.

Giữa mộng lung nàng thấy mình đang khóc.

Nhưng rồi lại thấy, thật ra không phải khóc, nàng đang cười, cười hơi khó coi một chút mà thôi.

Nàng bỗng dừng nghĩ, nếu Dạ Tịch của nàng ở đây thì tốt rồi.

Người thiếu niên ấy nhất định sẽ bảo vệ nàng giống Bách Lý Quân Hoa bảo vệ Diệp Tiểu.

Người thiếu niên ấy nhất định sẽ nói với nàng, Phụng Âm, nàng là người quan trọng nhất trong đời ta.

Nhất định...

Nhất định là vậy.

Nhưng thiếu niên ấy chỉ tồn tại trong ảo cảnh, từ khi ra khỏi ảo cảnh, kết cuộc đã định là chấm hết.

Dạ Tịch giữa tiếng cười nói ồn ào của đám đông mà vén khăn cho Bích Hoa.

Dưới ánh nến, nữ tử mặc cổ đỏ mặt, bàn tay vô thức nắm chặt y phục trên đùi.

Nàng trang điểm rất đẹp, ánh nến rọi vào càng tôn lên vẻ kiều diễm. Dạ Tịch im lặng ngắm nàng, trong đầu không biết là nghĩ gì, một lát sau, cũng nở nụ cười: “Bích Hoa, hôm nay nàng thật đẹp!”

“Vây ư?”

Cô nương xuất giả nghe được người trong lòng khen ngợi thì trả lời cũng khó tránh khỏi lấp bắp. Sau đó nàng ngẩng đầu nhìn Dạ Tịch, nam tử dưới ánh sáng mờ ảo vừa tuấn lãng vừa có chút không thật. Nụ cười yêu chiều, ánh mắt trìu mến khiến nàng nhớ đến truyền kỳ về phụ quân và mẫu hậu nàng.

Khi còn bé, tất cả mọi người đều thường xuyên kể cho nàng nghe chuyện về cha mẹ nàng. Mẫu thân nàng là Vân Thư, năm đó là chiến thần uy danh hiển hách; phụ thân nàng là Thương Phú, người đã phong ấn một mảnh nhỏ hồn phách ma thần Thái Uyên – người kế thừa ‘Lực lượng’ kia. Theo truyền thuyết, họ tuy lạnh lùng, nhưng thực tế lại rất yêu nhau, Vân Thư từng nói với Thương Phú, nếu có một ngày nàng chết đi, thì hãy vì nàng mà treo trước cửa một cái đèn lồng, nàng sợ nàng tìm không thấy đường về. Sau đại chiến thần ma, Vân Thư vì phong ấn Thái Uyên mà chết, Thương Phú trở lại Linh Hoa Sơn đã treo ba nghìn tám trăm đèn lồng, hồn phách hóa thành lửa, được linh lực duy trì nên từ cửa cung Thủy Tinh kéo dài suốt đến chân núi, đèn lồng chưa bao giờ tắt. Sau khi hoàn tất, ông cũng qua đời. Đèn lồng Linh Hoa Sơn đến nay chưa từng tắt, còn cha mẹ mà Bích Hoa chưa bao giờ gặp lại trở thành anh hùng trong lòng nàng. Vì thế từ nhỏ nàng đã nghĩ, nàng muốn tìm một nam tử giống như phụ thân nàng, yêu thương, sủng ái nàng, dù có một ngày nàng rời đi, hắn cũng vì nàng tạo ra một câu chuyện bất phàm. Giống như đèn lồng không tắt trên Linh Hoa Sơn, trường tồn mãi mãi trên thế gian.

Nàng đã tìm nhiều năm, đến hôm nay cuối cùng cũng tìm được.

Nam nhân trước mặt chính là lang quân như ý của nàng. Hắn vì nàng mà làm tất cả những chuyện tốt đẹp nam tử trên đời có thể làm, hắn vì nàng, thậm chí không tiếc đắc tội Đế quân Phượng tộc, lấy Kết Hôn đăng chỉ vì muốn nàng vui vẻ.

Nghĩ đến đây, Bích Hoa cảm thấy ấm lòng, vươn tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Dạ Tịch. Dạ Tịch ngạc nhiên, bất giác muốn rút tay lại nhưng rất nhanh kịp nhận ra, lập tức cầm tay nàng, mỉm cười nói: “Lòng bàn tay mới là nơi ấm nhất, ta chỉ sợ làm nàng lạnh.”

“Chàng... chàng đối với thiếp tốt quá!” Bích Hoa bất an lại được hắn nắm chặt tay, cúi đầu nói, “Cả đời này Bích Hoa chẳng mong muốn gì, chỉ cầu tìm được một người để phó thác. Chàng và thiếp đã bái thiên địa, từ nay về sau... Bích Hoa và chàng đã là người một nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đăng La

“Tất nhiên rồi!” Dạ Tịch cười tùm tùm trả lời nhưng thần sắc lại lo lắng. Có điều Bích Hoa đang bối rối, nàng trước nay vẫn mãi cảm lại không phát hiện được sự qua quýt hiển nhiên ấy.

Nàng lòng đầy niềm vui, nắm tay Dạ Tịch khẽ nói: “Nếu đã là người một nhà, thiếp cũng không muốn giấu chàng. Năm đó Ma quân Thái Uyên là do phụ quân phong ấn, nhưng không thể tiêu hủy hồn phách của hắn được. Phụ quân từng nói, Ma quân Thái Uyên sớm muộn gì cũng quay về tam giới, thiếp phải cần dự trông chừng Thương Phú đăng phong ấn hắn, nếu có thể tiêu hủy thì càng tốt. Thiếp linh lực mỏng manh, vẫn không thể tìm được cách tiêu hủy, sau này có chàng cùng thiếp đồng tâm đồng đức, tiêu hủy Thương Phú đăng chính là trách nhiệm của chúng ta. Đương nhiên,” nàng lo lắng nhìn Dạ Tịch, chỉ sợ hắn lùi bước nên vội vàng bổ sung, “Nếu chàng bận thì không cần lo đâu. Thương Phú đăng hiện giờ vô cùng an toàn, Thái Uyên trong sớm chiều chưa thể trở lại được.”

“Nàng lo ta sẽ sợ hãi sao?” Xem phản ứng của Bích Hoa, Dạ Tịch hít sâu, chăm chăm nhìn nàng, trong mắt đều là nhu tình, “Ta là trượng phu của nàng, sau này chuyện của nàng là chuyện của ta, nàng phải tin ta.”

“Thiếp... thiếp luôn tin chàng.” Bích Hoa mặt đỏ bừng như bị thiêu đốt, Dạ Tịch cười dịu dàng, vòng tay siết chặt nàng vào lòng. Chính lúc này, một âm thanh vang lên bên tai Dạ Tịch.

Âm thanh ấy đang gọi cái tên rất lâu trước kia của hắn, cái tên quá xa xôi, đến nỗi hắn nhất thời chưa kịp nhớ ra.

Hắn còn đang sững sờ lại nghe thấy tiếng người đang cố đè nén nỗi hốt hoảng, rành rọt nói: “Nàng đã tìm thấy nguyên thân của ta trong cột chống trời.”

Dạ Tịch không đáp, chỉ vô thức ôm nữ tử trong lòng chặt thêm chút nữa nhưng tay lại run rẩy dữ dội.

Bích Hoa khó hiểu hỏi: “Chàng sao thế?”

“Không...” Dạ Tịch ôm nàng, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, cố gắng bình phục tâm tình, chậm rãi mở miệng, “Ta đang rất vui.”

Nói xong, hắn đột ngột hỏi: “Thương Phú đăng được đặt ở đâu?”

Bích Hoa ngẩn người, nhận thấy hiềm nghi của người trong lòng, Dạ Tịch cố gắng dịu giọng, nói thêm: “Ta cần nghiên cứu làm cách nào tiêu hủy nó nên đương nhiên muốn xem nó có hình dáng thế nào mới có thể nghĩ biện pháp được, đúng không?”

“Vây...” Bích Hoa hiểu ra, buông bỏ hiềm nghi, đỏ mặt kéo tay hắn đặt trước ngực nàng.

Hai người đều im lặng không lên tiếng, một lúc sau, Bích Hoa mới từ tốn nói, thẳm thẳ: “Thương Phú đăng ở trong tim thiếp.”

Dạ Tịch mỉm môi, hần nhìn cô nương đang đỏ mặt trước mắt, cuối cùng thì thờ dài, sau đó cúi đầu đặt một nụ hôn giữa trán nàng. Rồi, hần bỗng dừng nói với nàng: “Vừa rồi thiên giới có lệnh, ta phải đi ra ngoài một chút.”

“Thiên giới?” Bích Hoa cau mày, “Hôm nay là ngày thành thân của chúng ta ...”

“Lệnh chiến có quân thời điểm đâu. Đừng lo,” Dạ Tịch vỗ lưng nàng, trấn an nói, “Năm đó, cha mẹ nàng đều chẳng phải cũng thế sao. Khi nào về ta sẽ mang cho nàng Hải hoa Bắc Hải, chịu không?”

Hải hoa Bắc Hải là tặng phẩm năm đó cha mẹ nàng đã tặng nhau để biểu đạt tình ý. Nghĩ đến ngay cả chuyện này hần cũng biết, Bích Hoa càng vui vẻ nên lập tức gật đầu: “Chàng đi đi.”

Nghe nói thế Dạ Tịch không do dự nghiêng người ra khỏi cửa.

Trước hần đã đặt Kết Hồn đăng trong phòng ngủ. Quả nhiên không ngoài sở liệu, đẩy cửa ra, luồng tiên khí quen thuộc ập đến, ánh vào mắt là vàng sáng chói lóa bùng bùng, cả căn phòng chìm trong vàng sáng đó. Bên cửa sổ cách đó không xa, ánh trắng như nước lênh láng, giữa màn sáng xuất hiện một người quanh thân tỏa ra thứ ánh sáng mờ ảo.

Áo trắng như tuyết, bên hông đeo một cây sáo ngọc tua đỏ, y đứng dưới ánh trắng, đầu ngửa ra sau, cảm thụ cơ hội hồi sinh hiếm có.

Cảm giác được hần đến, y quay đầu, cười thật tươi nhưng câu đầu tiên lại là, “Những lời ban nãy ta đã nghe được, đi cứu nàng đi, nơi này để ta xử lý.”

Dạ Tịch nhìn bằng hữu tốt đã mấy vạn năm không gặp đang hiện diện trước mắt mà tâm tình phức tạp khó phân. Một lát sau, hần cả cười: “Bích Hoa cô nương không sợ chết, chỉ sợ đau, đừng để nàng ta biết chân tướng.”

Nói xong, hần xoay lưng đi mà lòng nổi sóng.

Vừa vui sướng, lại...

Khổ sở khó nói thành lời.

Phượng Âm, y đã trở lại.

Người nàng mong nhớ mấy vạn năm, tương tư mấy vạn năm, nguyện đem tính mạng cứu về cuối cùng đã trở lại.

Thanh Hòa nhìn theo Dạ Tịch đi ra ngoài, một lát sau, y thờ dài, đứng dậy, xuyên qua bao bức tường đi vào khuê phòng Bích Hoa.

Bích Hoa đang ngồi trước gương tháo trang sức, trên mặt vẫn duy trì nụ cười, nhìn khuôn mặt đoan trang trong gương lại cười đến thanh bình và nhu hòa.

Nhìn thấy Bích Hoa, Thanh Hòa thoáng khựng người, nhưng chỉ chớp lát Bích Hoa đã nhận ra trong phòng có người, nàng muốn kêu cứu, nhưng Thanh Hòa đã nhìn thấy ý đồ của nàng, tiếng vừa phát ra đã gặp phải kết giới.

“Dạ Tịch! Dạ Tịch!”

Nhìn vào ánh mắt vô hồn như chết của Thanh Hòa, cảm nhận được tiên lực không mấy người có thể ức chế của y, tuy không biết người đến là ai, nhưng Bích Hoa lập tức hiểu được, nàng không đủ sức thắng được y.

Nàng như con thú nhỏ hoảng hốt, sợ hãi gọi cái tên duy nhất nàng tin cậy.

Nhưng người đã đi, hơn nữa, kết giới của nam tử này nhất định sẽ không cho nàng thoát ra.

“Người có muốn để lại lời nào không?”

Thanh Hòa thờ dài, rút ra sáo ngọc bên hông. Bích Hoa cố kiềm chế cơ thể đang run rẩy để không sợ hãi trước sức mạnh của đối phương, không được hỗn loạn mà phải sáng suốt.

“Người vì sao muốn giết ta?” Nàng lên tiếng mà âm điệu run run. Thanh Hòa không trả lời, nàng lại mạnh mẽ nói: “Người có biết phu quân ta là ai không? Chàng là Tán tiên hàng đầu, là kỳ tài ngút trời, dù là phạm nhân tu luyện thành tiên nhưng cũng có thể một mình độc chiến cả tộc, là một cao thủ đích thực. Hôm nay nếu người giết ta... Chàng rất yêu ta,” nói rồi mắt nàng đỏ hoe, “chàng chắc chắn sẽ băm thây người vạn đoạn báo thù cho ta.”

Nói ra những lời này trái tim nàng cũng bình tĩnh hơn.

Như vừa tìm được chỗ dựa, tìm được nơi y vào. Nàng dùng mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt, Thanh Hòa lắc đầu, không nói không rằng nâng thanh sáo ngọc lên.

Một tia sáng lóe lên, Bích Hoa bị chú định đứng yên.

Nàng cảm giác có cái gì đó xẹt qua cổ mình, lạnh giá, sắc nhọn. Lát sau, máu từ cổ nàng phun ra.

Ba hồn bảy vía của nàng từ trong cơ thể tản ra, y thổi cây sáo ngọc trong tay, nàng trở mặt nhìn hồn phách mình từng tác từng thước vỡ nát thành tro bụi.

Nàng chỉ có thể ngây người nhìn hân, nhìn bàn tay hân vươn ra giữa quãng sáng như ảo như thật, từ từ đi vào miệng nàng, sau đó lôi kéo, xé rách, móc ra trái tim nàng từ trong lồng ngực. Nàng thấy mắt cay xè, bất giác trước mắt hiện lên khung cảnh cuối xuân năm ấy, một nam tử bạch sam lam bào, mình đeo ngân kiếm, đạp trên bậc thang đá lên đỉnh Linh Hoa Sơn.

Khi đó đúng dịp hoa cỏ héo tàn, đào hoa trên Linh Hoa Sơn rơi rụng, nương theo gió, đèn hoa rực rỡ khắp núi lay động theo cánh đào bay tán loạn. Khi ấy, nàng đang đứng ở cửa, tay nâng lên muốn ngắt xuống đóa hoa đào còn nở trên một nhánh cây thì nghe được tiếng bước chân, liền quay đầu lại.

Nàng thấy, một công tử đạp hoa đến gần, tuyệt thế vô song.

“Dạ Tịch...” Nàng thì thào, miệng mỉm cười mà lệ tuôn trào. Thanh Hòa ngạc nhiên, không thể tin nữ tử mà hồn phách đã bị mình đánh nát lại vẫn còn có thể nói chuyện. Nhưng một lát sau, Thanh Hòa phát hiện, trái tim đỏ tươi mình đang nắm trong tay cũng biến thành bột phấn, rắc rơi xuống khỏi tay hân.

Giữa nắm bột dần lộ ra một thứ – Thương Phú đằng.

Thanh Hòa lặng lẽ nhìn mọi chuyện phát sinh, sau đó y hít sâu rồi đứng dậy.

Mang theo Thương Phú đằng, y chỉ là hồn phách nên dễ dàng bay ra khỏi phòng, bỗng y thấy một người.

Đó là một nữ tử mặc áo trắng, tay cầm ngọn đèn tỏa ra thứ ánh sáng xanh mờ ảo.

Sắc mặt nàng tái như giấy, trong đôi mắt xanh biếc không chút xúc cảm, mái tóc đen nhánh chấm ngang lưng được cột lại bằng một sợi dây hồng, gió thổi qua, ba nghìn sáu trăm chiếc đèn lồng trên Linh Hoa Sơn cùng nhau chớp lên.

“Chủ nhân Thương Phú của ta năm đó vì bảo vệ con gái đã cố tình cất giấu Thương Phú đằng trong tim nàng. Từ đó về sau trên đời này ngoài chính nàng thì không ai có thể giết được nàng.

“Nhưng,” nữ tử quay đầu nhìn về phía đèn lồng lay động trên núi, đáy mắt chỉ còn lại tiếc nuối, “nàng cuối cùng đã chết.”

Cuối cùng đã chết, chết một cách thảm thiết.

Một khắc cuối cùng của cuộc đời, nàng cũng mơ mơ hồ hồ hiểu được sự thật tàn nhẫn ấy. Nhưng nàng không muốn hiểu, không muốn chấp nhận, nàng thả chết đi trong giờ khắc hạnh phúc nhất cũng không muốn sống với hiện thực tàn khốc.

“Ngươi là ai?” Thanh Hòa nhìn nữ tử này.

Nữ tử cầm theo đèn quay đầu nhìn y, thần sắc lạnh nhạt: “Ta là ngọn đèn hóa thân của ba nghìn sáu trăm đèn lồng ở Linh Hoa Sơn, trông nom và thủ vệ nơi này đã mấy vạn năm. Ngươi giết chủ nhân của ta.”

“Cho nên?” Thanh Hòa xiết chặt sáo ngọc, chuẩn bị chiến đấu. Nữ tử lại chỉ cười hờ hững: “Ngươi sẽ là chủ nhân mới của ta”.

“Ta là Đẳng La.” Nàng hơi cúi mình. Thanh Hòa bất giác nâng Thương Phú đằng lên, mảy châu lại.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiếu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tiêu tình

Dạ Tịch mở kết giới tiến vào Hồng Hoang, vừa chạm đất đã nhận ra điều bất thường.

Mặt đất hơi chấn động, bách thú hoảng loạn trốn về huyết động, sắc trời thăm thẳm cũng trở nên đỏ nhạt giống thời điểm cột chống trời bị sập năm đó.

Dạ Tịch nhíu mày, hân biết, đây là do kết giới hân giăng đã bị phá vỡ, bèn rửa thầm rồi vội chạy tới chỗ cột chống trời.

Khi ấy, màu nước bên trong cột chống trời bị lớp băng mỏng bao quanh đã trở nên đỏ sẫm. Giữa sắc đỏ, Dạ Tịch không tài nào nhìn rõ được bên trong đã xảy ra chuyện gì nhưng hân vẫn lơ mơ đoán được mà thấy run sợ trong lòng.

Năm đó cột chống trời sụp xuống, hân cùng Long tộc đã sử dụng Băng trụ hoa tiêu để tạo thành cột. Nhưng mất trận của Băng trụ cần phải có linh lực cường đại còn sống để trấn áp, hân và Long tộc đầu pháp bảy ngày mới có thể phong ấn được Long tộc bên trong cột chống trời, làm ‘Hoạt tế’ cho mất trận. Nhưng lúc ấy Long tộc biết, hân chắc chắn sẽ có một ngày trở về lấy lại bản thể của Thanh Hòa nên đã hạ chú trên đó, bình thường ác long đều ngủ say nhưng một khi chạm đến Thanh Hòa, sẽ đánh thức chúng. Đến lúc đó chúng lại lần nữa giao đấu với Dạ Tịch, tìm cách thoát ra khỏi cột chống trời.

Có điều chúng không ngờ tới, nhiều năm sau, trở về tìm Thanh Hòa không phải Dạ Tịch. Tuy vậy, đối với những kẻ bị giam nhốt phát điên bên trong cột chống trời thì dù người tới có là ai cũng không quan trọng. Quan trọng là, phải giữ kẻ đó lại!

Vì thế hơn mười ác long chen chúc nhau giữ rịt lấy Phượng Âm đang nửa tỉnh nửa mê giữa ranh giới sống chết.

Phượng Âm còn đang ôm lấy bản thể là cây đàn của Thanh Hòa thoát chốc bưng tỉnh, trong tay huyền hóa ra kiếm, lập tức bỏ tới.

Một trận đại chiến ác liệt bắt đầu!

Trong ảo cảnh, nàng vốn muốn được làm thế này, dùng trường kiếm ác chiến cùng bọn chúng. Đáng tiếc nàng khi đó chỉ là một con gà rừng nhỏ nhoi, đến kiếm còn không cầm nổi nữa là. Nhưng bây giờ, cuối cùng nàng cũng đã có năng lực thực hiện nguyện vọng bấy lâu.

Khi Dạ Tịch nhảy vào bên trong cột chống trời, bỗng một trận rung chấn mạnh xảy ra. Trong nước đều là mùi máu, màu máu càng lúc càng sậm, không nhìn rõ được phía trước nữa. Dạ Tịch khó khăn rẽ nước lặn xuống sâu, tay chạm được vào thứ gì đó lạnh ngắt.

Dạ Tịch xoay tay bắt được đối phương, sau đó nắm chặt quay trở lại.

Vừa kéo được người thì tiếng gào rít của ác long vọng lại, Dạ Tịch ngay cả thời gian giăng kết giới cũng không kịp đã rút kiếm ra, mũi kiếm chặn được chiếc răng nanh sắc nhọn của ác long đang chấn phía trước họ.

“Cút ra!” Cũng may Dạ Tịch tiên khí mạnh, phút chốc đã bức lui được địch. Càng may là đám ác long đã bị trọng thương, lại bị Dạ Tịch dọa dẫm, như hổ rình mồi nhìn hai người trong chốc lát rồi đành lặn xuống nước.

Dạ Tịch kéo theo Phượng Âm bơi trở về.

Chỉ vài trăm thước mà Dạ Tịch lại thấy như đã qua vài lần luân hồi. Bàn tay đang nắm trong tay lạnh lẽo chẳng còn sinh khí, nữ tử nhắm chặt mắt, giống như... sẽ chẳng bao giờ mở ra nữa.

Trong đầu những hình ảnh chong chóng, vẻ như thật lại tựa hư ảo. Loang loáng xa xôi, không biết là gì, cứ không ngừng xoáy trộn khiến hắn bất giác nắm tay nàng càng chặt hơn.

Nàng trong con mê có lẽ đã mở mắt, lại có lẽ không. Nụ cười đeo trên khuôn mặt buồn bã thê lương, tựa như cuộc đời này chẳng còn gì nuối tiếc nữa, ý cười muốn trút bỏ sinh mệnh để tìm kiếm giải thoát.

Nụ cười làm hắn sợ hãi, nhảy ra khỏi cột chống trời, hắn lập tức ôm chặt nàng, thậm chí còn không kịp phong ấn mà vội chữa thương cho nàng trước.

Ép nước từ bụng nàng ra, rồi lấy linh đan diệu dược trên người cho nàng uống. Làm xong, hắn mới bình tĩnh ngắm nhìn nàng.

Giờ phút này hắn đã kiệt sức, đưa được nàng ra khỏi cột chống trời thật không phải chuyện dễ. Hắn mệt nhọc ngồi dưới đất, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt xinh đẹp của nàng mà cảm thấy nửa quen nửa lạ.

Hơi thở nàng mỏng manh, thân thể lạnh lẽo, dung nhan đang say ngủ lại trầm tĩnh. Tựa hồ cứ thế mà ngủ mãi vậy.

Trong trí nhớ phảng phất cũng từng có lần thế này.

Nhưng hắn nghĩ không ra.

Những khúc mắc, chuyện xưa rồi ren, dù có dùng Thiên Địa kính dò xét cũng chỉ có một mảnh sương trắng mờ mịt, bị người che đậy rồi!

Có những đoạn ngắn thoáng hiện lên, khiến hắn phút chốc tâm hoảng ý loạn.

Hắn đã từng trốn chạy, vào đêm ấy, hắn cố chấp đứng trước tầm cung nàng, dùng kiếm vạch nên ranh giới giữa hai người, sau lại từ nói với chính mình – Khóa giới tử.

Hắn, vốn dĩ không nên có tình.

Nhưng lại không làm được.

Đêm mưa đó, nữ tử nằm trong lòng ngực hắn, nói một câu ‘Dạ Tịch, ta thích chàng!’ đã khiến hắn đột nhiên hiểu ra, ngàn vạn năm qua chưa một lần vui mừng hắn hoan đến thế, để hắn gần suýt quên đi tất cả, dù có phải chết cũng chẳng sao. Hắn nhất định trốn không thoát nữa rồi, đã vậy, hắn nguyện ý chịu trách nhiệm với nàng.

Đáng tiếc nàng không cần.

Nhìn người đang yên tĩnh hít thở, Dạ Tịch ngẩng đầu, đầu ngón nhắm mắt.

Nàng đã có người trong lòng.

Một chữ thích ấy, khoảng thời gian ấy, đã làm hấn rung động, vậy mà chỉ là lời nói dối đẹp đẽ. Lừa hấn cam tâm tình nguyện vì nàng băng sông vượt lửa cũng không chối từ.

Càng đáng sợ chính là, dù thế Dạ Tịch nhận ra hấn vẫn không thể hận nàng.

Không thể rút kiếm giết nàng, càng không thể hủy hoại nàng, nhìn nàng bị thương tiều tụy nằm trên đất như bất cứ lúc nào cũng có thể ra đi, hấn lại chẳng cảm thấy vui vẻ, ngược lại là nỗi sợ không thể kiềm chế.

Từ thuở khai thiên lập địa, hấn cả đời kiêu ngạo cũng không nén được, dù năm đó hôn phách bị chia năm xẻ bảy cũng chưa từng lo sợ. Nhưng ở tại nơi thế này, nỗi sợ hãi lại dấy lên mạnh mẽ.

Hấn run rẩy vươn tay về theo đường viền khuôn mặt nàng, vô thức thì thào: “Nàng tỉnh lại, tỉnh lại đi, ta sẽ không so đo với nàng nữa đâu.”

Nói xong, hấn bật cười, thấy mình sao quá chật vật, quá thảm hại nên lại chậm rãi nói: “Nàng nói xem, sao ta lại thích nàng được chứ? Nàng xem, tính tình nàng hư hỏng, lúc nào cũng gây chuyện, không ôn nhu lại không biết nhìn mặt đoán ý, sao ta lại thích nàng được nhỉ?”

“Nàng không màng sinh mạng...”

Lời run run, hấn đau đớn tới cùng: “Lại không quan tâm đến ta. Nàng chỉ ý vào việc ta thích nàng... nhưng... nhưng cứ ý vào đi.”

Nói đến đây hấn ôm chặt nàng, rốt cuộc nói không nên lời nữa.

Xung quanh không còn âm thanh, dù là tiếng nổ ầm vang của hồng thủy bên trong cột chống trời hay tiếng kêu gào sợ hãi của bách thú Hồng Hoang. Hấn cảm giác như cả hai đã rơi vào một khoảng không tĩnh lặng, chỉ còn hai người gắn bó cùng nhau.

Trong lòng không biết sao lại ngập tràn nỗi sợ, vẻ như vừa ngẩng đầu là có thể thấy khoảng không đen tối trong Hồng Hoang cùng tiếng gầm vô hạn của hồng thủy cuộn cuộn.

Hấn của thiếu niên đã bị hồng thủy nuốt chửng.

Lòng đau thương, tuyệt vọng, ...mờ mờ.

Hấn không biết khổ sở là gì, cũng không biết thích là gì.

Rõ ràng là ảo tưởng chưa từng xảy ra, nhưng hình ảnh lại lũ lượt dập dờn trong đầu hấn.

Hấn của thiếu niên cố gắng vươn tay muốn nắm giữ cái gì đó lại thủy chung không nắm được.

Chỉ có thể để mặc hồng thủy cuộn cuộn bao phủ, không giữ lại được nữa.

Một hồi lâu, trong lòng vang lên một tiếng rên khẽ, nàng chậm rãi mở mắt.

Nàng quay đầu nhìn hấn, hấn mặt mũi buồn tay để nàng xoay người lại. Nàng chăm chú nhìn dáng vẻ chật vật của hấn, giọng khàn khàn khó tin hỏi: “Dạ Tịch?”

Hấn nhìn nàng, môi mấp máy muốn nói nhưng không thốt nên lời. Run run vài lần, cuối cùng không nói gì cả, tay vùng lên, một bạt tai chất chứa giáng xuống.

Gương mặt Phượng Âm bị hấn đánh lệch qua, nhưng ai đó còn có vẻ bị đá kích hơn nàng, hai tay run bần bật.

Cái đau rất khiến Phượng Âm bình tĩnh hơn. Nàng quay đầu đi, lấy tay lau vết máu vương trên khóe miệng, nét mặt thản nhiên: “Sao ngài đánh ta?”

“Ngài tức giận vì cái gì?” Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt trầm tĩnh nhìn hấn.

“Phượng Âm, nàng thật là phiền phức.” Dạ Tịch khàn giọng mở miệng, âm điệu lại nhuốm vẻ mệt mỏi.

Phượng Âm cười, nụ cười lại châm chọc: “Ta phiền phức liên quan gì đến ngài? Giờ ngài có giúp ta không?” Nàng hỏi mà ý cười lan tận khóe mắt vẫn làm lòng người lạnh lẽo.

“Tìm được cột chống trời là ta, nhảy vào nó là ta, thấy được Thanh Hòa là ta, đánh nhau với ác long là ta, bị thương là ta, xả thân quên mình cũng là ta. Liên quan gì ngài?” Nàng bật cười thành tiếng, “ta thật không biết, ta mang lại phiền toái gì cho ngài?”

Mang lại phiền toái gì?

Nàng đương nhiên không biết.

Nàng không biết hấn đã mang theo tâm tình hoảng hốt thế nào khi nhảy vào cột chống trời? Nàng không biết hấn mang theo tâm tình hối hận thế nào khi

đưa nàng trở lại? Nàng không biết, thậm chí có một khắc, hấn còn nghĩ nếu nàng chết, hấn cũng sẽ hủy cả cột chống trời này, để cả Hồng Hoang chôn cùng nàng.

Tâm ý hấn nàng đều không biết. Nàng luôn khoi lên một vũng bùn rồi tiêu sái bỏ đi.

Thật đáng buồn là hấn lại không cần, chỉ đành thu dọn tàn cuộc cho nàng.

Hấn nhắm mắt lại, cười lạnh: “Đúng, là ta xen vào việc của người khác. Nếu không phải Bích Hoa mở miệng, ta nhất định sẽ không tới cứu nàng.

Nhưng mấy lời hấn nói lại tổn thương người ta thật!

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiếu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tiêu tình (2)

Bởi có thể bảo vệ được sự kiêu hãnh của mình, nhưng phương thức này lại hại người ba phần hại mình bảy phần. Vì thế những lời hấn nói làm đổi phương tức giận nhưng lại làm cho bản thân càng khó chịu hơn.

Nghe hấn nói vậy, Phượng Âm cũng lạnh nhạt cười.

“Đúng, ngài có Bích Hoa của ngài.” Nàng cao giọng, “Ta chúc ngài cùng Bích Hoa tiên tử bách đầu giai lão, ân ân ái ái cho đến muôn đời nhưng mong ngài cũng chúc phúc cho ta. Mạng của ta tuy rằng không đáng giá,” giọng nàng nhỏ dần đến mức nhẹ nhàng, “nhưng người đó lại quá mức đáng giá, đến nỗi ta dù có phải chết vì y cũng cam tâm tình nguyện.”

Rõ chỉ là lời nói dối.

Nhưng khi nói ra miệng, Phượng Âm bỗng dừng lại cảm thấy như chỉ cần nói thành lời, điều đó sẽ trở thành hiện thực.

Bởi thế trong ngữ điệu chỉ có nhu tình mật ý. Dạ Tịch đứng sững, các ngón tay giắt giắt như đang cảm nhận một nỗi đau nào đó, chậm chậm lan đến tim.

Hấn muốn cười nhưng chỉ là cái nhếch miệng méo mó, cuối cùng cũng chẳng cười thành tiếng được.

Hấn không nói gì nữa, lẳng lặng đến bên cột chống trời tu bổ kết giới rồi xoay người rời đi.

Hồng Hoang sau rốt cũng trở lại yên tĩnh. Bầu trời xanh trong như vừa được gột rửa, vàng thái dương rạng rỡ, mặt đất rạn nứt và những luồng gió còn mang theo bụi đất thốc lại, giống như trong ký ức của họ.

Phượng Âm ngồi dưới đất, nhìn theo bóng hấn khuất xa.

Tâm tình cứ mơ mơ thực thực. Nhưng khi nhắm mắt lại vẫn có thể nhìn thấy, cái ngày đen tối ấy, người thiếu niên che chắn cho nàng ở phía sau, một tay chấp kiếm, dáng người cao ngất như tùng. Bóng dáng thiếu niên dập dờn cùng bóng người đang càng lúc càng xa, chẳng phân rõ ai với ai, mà có lẽ vốn đã chẳng thể phân rõ được.

Nàng đợi một hồi mới thấy Mộc Tử Du mang theo đám người Giản Hề quay lại. Họ đưa nàng về thiên giới, rồi sau đó mang theo bản thể của Thanh Hòa đến Thủy Tinh Cung tìm Dạ Tịch. Nàng cũng muốn đi nhưng Đại Miêu ngăn nàng lại, giải thích: “Bách Lý đảo chủ sẽ đi cùng bọn ta, hấn và Dạ Tịch Nguyên quân là bằng hữu, có lẽ Dạ Tịch Nguyên quân sẽ nể mặt hấn.”

Nghe thế Phượng Âm mới yên lòng chìm vào giấc ngủ. Lúc ngủ, nàng mơ thấy một luồng sáng phía trước. Nàng đang đi trên một con đường nhỏ âm u chìm trong bóng tối, xung quanh trống rỗng, phía trước chỉ có một luồng sáng nhạt.

Nàng cố gắng chạy trốn, gấp gấp chạy về phía trước vì dường như có ai đó đang gọi nàng, những âm thanh rất quen thuộc gần gũi. Nàng chạy càng lúc càng nhanh, càng lúc càng gấp, một lúc sau cũng đến được phía ánh sáng.

Những tia sáng chói lòa đập vào mắt làm nàng bị lóa, hồi sau, trải ra trước mặt là cánh rừng ngô đồng ngun ngút.

Trong rừng có người đang chơi đùa, có người đang nghỉ ngơi, còn có phượng hoàng con chưa thành hình người đang vỗ cánh phành phạch trên cây. Phụ mẫu và các tỷ muội của nàng đều đang ở đó nhìn nàng và mỉm cười. Bao năm qua, nàng hiếm khi mơ thấy họ. Nếu có mơ thấy, không phải chiến trường huyết nhục hỗn độn thì cũng là hoàng tuyền âm u lạnh lẽo. Nàng thường tỉnh dậy trong sợ hãi, hiếm khi có được mộng đẹp. Mấy vạn năm qua, lần đầu tiên họ nhẹ nhàng xuất hiện, như nhiều năm trước, nàng vẫn là Tam điện hạ Phượng tộc, còn có cả nhiều trưởng bối, tộc nhân gọi nàng “Tiểu A Âm”, “Âm tỷ tỷ”.

Nàng đứng ở bên rìa ánh sáng nhìn họ, tất cả đều quay đầu cười với nàng, vẻ hoan nghênh, lại như...

Vĩnh biệt...

Gió thổi qua, cành lá xao động. Nàng gặp lại những người đã ra đi mà trong lòng rất đỗi an bình.

Nhưng gặp lại cũng chỉ làm rơi lệ.

Nàng nghĩ, phải chăng kết thúc thật rồi?

Họ đến thăm nàng, có phải muốn nói với nàng, đã u khổ bao năm, bôn ba bao năm, một thân một mình tuyệt vọng bao năm, cuối cùng cũng đã kết thúc?

Nàng mở to đôi mắt đầm lệ cũng vừa lúc mặt trời lên. Ánh nắng rơi vào phòng, nàng quay đầu sang, liền bắt gặp bóng người quen thuộc.

Mái tóc dài màu hạnh, những sợi tóc đen bay bay, trong tay cầm một cây sáo ngọc, ngồi bên cửa sổ mỉm cười nhìn nàng.

Nàng đứng dậy khỏi giường, sững sờ nhìn y.

Năm năm tháng tháng chớp mắt trôi qua, từ khi nàng còn là một tiểu cô nương đến nay, qua những đoạn thời gian tuyệt vọng đến độ không muốn tiếp tục nữa, cuối cùng y cũng trở lại.

Nàng chậm chạp loạng choạng tiến về phía y.

Trong tích tắc nàng vươn cánh tay áo trắng tinh, cả người thoáng trông như cánh bướm đang giăng rộng, nhẹ nhàng ngã vào lòng y.

Rồi nàng vội vã ôm thật chặt, như đứa trẻ mà khóc òa.

Thanh Hòa cũng đưa tay ôm nàng, dịu dàng vuốt ve mái tóc mềm mại, khẽ thở thật dài.

“A ăm,” giọng nói thân thuộc chậm rãi vang lên, ẩn hiện chút thô ráp, “đã chậm trễ bao nhiêu năm, xin lỗi!”

Bên ngoài là khúc an hồn các tiên nữ ngâm xướng mang theo cảm giác an bình thấm tận tim gan.

Đã là ngày thứ tư sau khi Bích Hoa ra đi, tang lễ của nàng đều do một tay Dạ Tịch lo liệu. Về phần nguyên nhân cái chết của nàng, Dạ Tịch cũng cho một lời giải thích hoàn mỹ.

Khi nàng mới sinh đã gặp nghèo, bệnh tật triền miên, đem thành hôn bệnh bộc phát nặng, lúc ấy hẳn lại không có mặt, không ai giúp đỡ nên phát bệnh mà chết. Thi thể nàng được hẩn che giấu vô cùng hoàn hảo, đến cả Dược quân cũng không hề phát hiện được gì, chỉ nói là bệnh cũ tái phát. Nàng là trẻ mồ côi nên đương nhiên cũng chẳng có mấy người truy cứu, trái lại, Dạ Tịch lại tỏ vẻ hết mực coi trọng thê tử nên tang lễ cũng được cử hành hết sức xa hoa.

Giờ hẳn đang ngồi trong nội điện Thủy Tinh Cung, nhìn chén thuốc mới sắc trong tay.

Ánh nến chiếu rọi làm nước thuốc đọng trong chén ngọc lưu ly lấp lánh thứ sắc thái kỳ dị, sóng sánh trong tay hẩn, hồi lâu, tựa như vừa hạ quyết tâm dứt khoát, hẩn nhấc chén lên, một hơi uống cạn.

Loại thuốc này tên gọi Tiêu Tinh.

Nó khiến người nhớ lại hết thảy những chuyện bản thân đã quên nhưng lại phong ấn tình cảm.

Người chỉ là người xem trong màn kịch tình yêu đó, người biết nhưng lại không thể hiểu được trong vở kịch đó người ôm ấp tâm tình gì.

Uống thuốc xong, Dạ Tịch gục xuống, trôi vào trong mộng.

Lúc thì tươi đẹp, khi lại hoang đường.

Trong mộng, hẩn trở lại Hồng Hoang, bầu trời xanh thẳm, đất đai cằn cỗi, còn có mái nhà tranh nho nhỏ, ở nơi đó, lại có thêm một con gà rừng lông đỏ như lửa.

Con gà rừng đó chẳng đáng yêu tạo nào, và còn xấu nét nữa nhưng lại cam nguyện vì hẩn mà mạo hiểm, đối xử tốt với hẩn.

Khi đó, hẩn không phải là Tán tiên hàng đầu, ngoài một thanh bảo kiếm, một gian nhà tranh thì chỉ có hai bàn tay trắng. Hẩn thậm chí còn không có xiêm y lượt là. Không ai trò chuyện với hẩn, cũng chẳng có ai đối xử tử tế với hẩn, thế giới của hẩn trong suốt một thời gian dài chỉ có giết và bị giết.

Nhưng nàng lại không như thế.

Nàng hoàn toàn đặc biệt.

Nàng đối tốt với hắn, dù chỉ chút chút thôi cũng đủ làm cho hắn cảm động.

Vì thế hắn đã động lòng, mà nàng cũng đáp trả hắn. Từng bước một, hắn phát hiện, hắn đã không muốn rời xa nàng nữa.

Nàng tốt bụng, xinh đẹp, lại tinh tế.

Hắn vì nàng chán thiên kiếp, hắn vì nàng nấu cơm, vì nàng giặt quần áo, nghe nàng kể chuyện thế giới bên ngoài. Chỉ cần thấy nàng cười, hắn đã thấy cả thế giới đều trở nên tốt đẹp. Tất cả mọi chuyện làm vì nàng đều là hạnh phúc. Chỉ cần có nàng bên cạnh, hắn không cảm thấy có gì đáng sợ nữa. Cho dù là khi đối diện với hàng ngàn con ác long, nắm tay nàng, hắn vẫn thấy bình thản.

Chỉ cần nơi nào có nàng thì đó là nhà của hắn.

Chỉ cần nàng có thể vui vẻ, dù hắn có chết cũng cam lòng.

Tình cảm đơn thuần là vậy, tấm lòng sâu nặng là vậy. Hắn trôi nổi trong giấc mộng, cảm giác được trí nhớ từ mấy trăm ngàn năm đều đang bị đoạn hồi ức ngăn ngừi này xâm lấn.

Hắn bị hồng thủy bao phủ.

Dòng nước lũ xen lẫn vô số mảnh vỡ ký ức rít gào bên cạnh, cuốn tung mà thổi bay tứ tán.

Hắn bật khóc thành tiếng.

Hắn gầy dựa, kháng cự, muốn tiến về phía trước nắm lấy bàn tay một nữ tử.

Hắn có rất nhiều điều muốn nói cùng nàng, hắn còn nhiều lắm những điều chưa kịp nói.

Hắn muốn nói với nàng, A Âm, ta sẽ làm món ăn mới; hắn muốn nói, A Âm, ta sẽ làm xiêm y mới cho nàng; hắn muốn nói, A Âm, nàng đẹp lắm; hắn muốn nói, A Âm, ta thích nàng, ta muốn ở bên nàng, thật lâu thật dài.

Nhưng hắn lại không làm được.

Hắn ở trong mộng không ngừng chìm dần chìm dần, đến cuối cùng, hắn rơi xuống một mảnh đất.

Đó là một mảnh đất tối tăm, chỉ cảm giác được mặt đất dày dưới chân chứ ngoài ra không nhìn thấy gì không nghe được gì.

Hắn nằm trên mặt đất, giáng những cú đấm bằng hết sức lực, nước nờ khóc.

Hắn chưa từng đau đớn đến mất kiểm soát như thế, nỗi đau thống thiết như vừa đánh mất bảo vật trân quý.

“A Âm... A Âm...”

Đến tột cùng, hắn thét gào, gọi tên nữ tử đó hết lần này đến lần khác.

Nhưng nằm trên đất, dần dần hắn cũng bình tĩnh lại.

Hắn không còn biết mình khóc vì điều gì, hắn không còn cảm giác đau đớn, cũng chẳng cảm nhận được niềm vui sướng.

Đến cuối cùng, hắn lẳng lặng nằm yên, không nhận thức được gì nữa.

Hắn hồi tưởng lại từng chuyện kỳ lạ mà hắn không hiểu. Hắn đã biết chuyện gì xảy ra, biết tại sao lại thế. Hắn biết, hắn từng yêu một nữ tử. Nhưng hắn lại không hiểu, cảm giác yêu là gì.

Cũng như hắn nhớ hắn muốn được nhìn thấy nụ cười ngây ngô của nàng nhưng lại không rõ vì sao lại muốn thế, vì sao lại cười?

Sau đó, hắn nhắm mắt lại.

—— cũng tốt.

Hắn nghĩ. Trong đầu suy nghĩ rất lung, khóe miệng mỉm cười.

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Âm mưu

Nàng đã hay tin về cái chết của Bích Hoa nên cùng Thanh Hòa đến dự lễ tang do Dạ Tịch tổ chức. Hôm đó, Dạ Tịch mặc tổ y đứng chào ở cửa, nét mặt không vui không buồn, không ai có thể nhìn thấu được suy nghĩ của hắn.

Phượng Âm đi tới, nói với hắn: “Xin hãy nén bi thương!”

Đã lâu không nói chuyện với hắn nên khi nói ra những lời này nàng vẫn có cảm giác run rẩy khó tả. Nghe được lời an ủi của nàng, hắn gật đầu rồi ngẩng lên nhìn nàng.

Đó là ánh mắt trong suốt phẳng lặng như mặt hồ, khi bình thần nhìn nàng, dung nhan nàng phản chiếu trong đó tựa như trong mắt hắn chỉ có một mình nàng mà không còn thấy gì khác. Hắn lặng lẽ quan sát nàng, rồi dời mắt đến Thanh Hòa phía sau nàng: “Khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe.” Thanh Hòa gật đầu, không nóng không lạnh đáp lại.

Dạ Tịch cũng gật đầu: “Tìm lúc nào đó nói chuyện đi.”

“Được!” Thanh Hòa lên tiếng, tỏ vẻ đã hiểu, sau đó thì kéo Phượng Âm đi theo Thanh Hòa, được vài bước vẫn không kiềm được quay lại nhìn Dạ Tịch đang đứng ở cửa. Thanh Hòa cười nắm tay nàng: “A Âm, khi còn là hồn phách, ta đã mơ một giấc mơ.”

“Vâng?” Phượng Âm hỏi thẩn, ậm ừ đáp lại. Thanh Hòa kéo nàng ngồi xuống vị trí chính đường, tiếp tục đề tài, “có một hôm ta mơ thấy mình trở thành người đưa đò, ngồi trên thuyền chờ một người. Nơi đó rất đẹp, nước sông trong vắt, cánh đồng hoa cỏ lau mênh mông dập dờn. Ta mặc trường sam màu hoa hạnh, đầu đội nón vành bên trái, thanh thần ngồi đó.

Ta đã chờ rất lâu mới nghe được tiếng bước chân, sau đó ta thấy nàng đang vén những cành cỏ lau cao hơn đầu người chạy về phía ta. Thật ra nàng rõ ràng là đang muốn đi theo ta, tuy rằng ta cũng không biết sẽ đưa nàng đi đâu nhưng ta đã chờ lâu lắm rồi, ta nghĩ nơi duy nhất ta có thể đưa nàng theo chính là Hoàng Tuyền.

“Ta đã hỏi nàng, có muốn theo ta không, lúc ấy bỗng một thiếu niên xuất hiện.

“Hắn gọi tên nàng, nàng do dự. Cuối cùng thì nàng đã quay về.

“A Âm,” Thanh Hòa vẫn mỉm cười, đưa tay nhắc chén rượu đã rót đầy trên bàn, uống cạn, “Không hiểu sao khi ta tỉnh lại, ta biết, ta đã mất nàng.”

Lời nói đến đây mang nét thương cảm nhưng sắc diện người trước mặt lại thùy chung như một, không mây may biến đổi. Hắn vẫn khoác lên đó nụ cười thanh thản, nụ cười như đã được chạm khắc trên khuôn mặt, dù cho trời sắp đất nứt, hắn vẫn tiêu sái phong lưu.

Phượng Âm ngây ngốc nhìn hắn, nhìn người nàng đã từng yêu bao nhiêu năm trời.

Trong bao năm ấy, nàng vẫn một mực đuổi theo hắn. Hắn là thầy, là bạn, là người thân của nàng, cũng là người nàng yêu. Thời gian đằng đẵng, nàng đã nghĩ mình sẽ nhớ thương hắn cả đời, nhưng sau khi nàng trưởng thành, nhìn thấy quá nhiều những sinh sinh tử tử, chìm chìm nổi nổi, nàng đã hiểu ra có đôi khi người yêu người, dù cho có là yêu đến khắc cốt ghi tâm cũng không nhất định có thể thiên trường địa cửu. Những gian nan trong tình yêu không phải chỉ có sinh ly tử biệt, hiểu lầm gút mắt, đôi khi hai người cùng trải qua một cuộc sống êm đềm, không có hiểu lầm, không có oán hận, cũng không nhất định sẽ ở bên nhau mãi mãi.

Một trong những điều đáng buồn nhất trên đời chính là, người còn yêu người nhưng người đã không còn thương nhớ người.

Không thương là không thương, không phải do hiểu lầm, không phải cứ gạt bỏ hiểu lầm, không phải cứ cãi từ hồi sinh, cũng không phải do ngoại cảnh tác động, trong tình cảnh này, không có người đứng kẻ sai.

Phượng Âm mở miệng nhưng không biết nên nói gì.

Trước kia nàng vẫn nghĩ, nàng thiếu nợ Thanh Hòa quá nhiều, y là người thân duy nhất còn lại của nàng, nên nàng phải cứu sống y. Nàng yêu y như người thân, người thầy, người bạn; nàng yêu quãng thời gian ngắn ngủi nàng có thể nhớ lại thông qua y; nàng yêu, là bởi có y ở bên nàng không còn thấy tịch mịch nữa.

Nhưng bây giờ nàng không thể trốn tránh suy nghĩ, y cũng yêu nàng. Nhưng tình yêu ấy nàng đã không còn có thể đáp lại được nữa.

Thấy nàng im lặng, Thanh Hòa thờ dãi, vươn tay xoa mặt nàng.

“A Âm,” hắn khẽ thì thầm, “đừng buồn rầu vì ta, ta có lỗi với nàng nhiều lắm, từ giờ trở đi ta chỉ cần nàng vui vẻ là đã mãn nguyện rồi.”

“Người... người đối với ta tốt lắm rồi,” Phượng Âm khàn khàn nói, “không hề có lỗi gì với ta hết.”

Thanh Hòa không nói nữa, y quay đầu nhìn về phía ngoài phòng linh đường, biểu cảm khó đoán.

Đặng La cầm theo ngọn đèn màu xanh đứng ở ngoài cửa, ánh nhìn vô bi vô hi dõi trông xa xăm, không biết đang nhìn gì.

Sau khi hạ táng Bích Hoa hoàn tất, Thanh Hòa để Phụng Âm đi trước rồi mới đi tìm Dạ Tịch.

Lúc đó Dạ Tịch đang chống đầu nghỉ ngơi trên bàn trong thư phòng, Thanh Hòa đi vào, đặt một cái bình nhỏ xuống trước mặt hắn. Dạ Tịch bị tiếng động đánh thức, nhanh chóng mở mắt, thoát rút kiếm. Thanh Hòa nhanh tay chặn lại bàn tay đang đặt trên kiếm của hắn: “Là ta.”

Dạ Tịch dừng lại một chút mới ngẩng đầu lên. Thấy Thanh Hòa thì mới yên lòng gật gật rồi ngồi lại chỗ mình, cầm lấy cái bình nhỏ Thanh Hòa đặt trên bàn mà xoay xoay: “Đây là cái gì?”

“Úc tình.” Thanh Hòa nói, ngữ điệu vẫn thong dong nhàn nhã lại bỗng dưng nghiêm túc, “năm đó huynh đệ chúng ta kết bái, từng uống máu ăn thề, chúng ta sinh tử tương giao, họa phúc cùng chịu, hiện giờ ta có việc muốn nhờ, ngươi có thể chấp nhận không?”

“Mạng của ta là do ngươi cứu,” Dạ Tịch cũng nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn người đang đứng, “dù ngươi có muốn ta chết cũng có gì không được?”

Hai người lẳng lặng nhìn nhau một lát, bỗng nhiên cùng cười.

Nụ cười đã kinh qua vạn năm phù hoa mây khói lại vẫn như thuở thiếu thời, cùng uống rượu hát vang, chu du tứ hải thiên nhai.

“Chúng ta đã thiếu nợ A Âm quá nhiều.” Thanh Hòa thở dài, “Nàng thích ngươi, ngươi hãy nhớ lại những chuyện đã từng phát sinh trong ảo cảnh mà tái hợp cùng nàng đi.”

Nghe nói thế Dạ Tịch nắm chặt ‘Úc tình’ mà ngăn người.

Úc tình có thể làm cho hắn nhớ lại quá khứ nhưng lại không thể cảm nhận được. Hắn lúc đó đã sợ, nếu tình cảm quá sâu, hắn không thể tiến hành kế hoạch, như vậy cả đời này hắn cũng không đi được đến bước cuối cùng. Thế nhưng hắn lại không muốn, Thiên giới nợ hắn, hắn nhất định phải đòi lại, cho nên hắn mới cố ý dùng.

Giờ hắn đã hiểu rõ quá khứ giữa hắn và Phụng Âm, nhưng lại không cách nào yêu hận cho được.

Hắn không biết nên giải thích thế nào với huynh đệ của hắn, chỉ đành xoay xoay cái bình, khô khốc nói: “Ta sẽ thử.”

“Được.” Thanh Hòa gật đầu, lại có vẻ lo lắng, “nàng... ngươi định thế nào?”

“Âm dương phiên.” Dạ Tịch không chút do dự. Thanh Hòa nhăn mày: “Nhưng sẽ làm tổn thương nàng?”

“Sau khi thành sự, nàng muốn gì ta đều cho nàng hết.”

“Tổn thương là trái tim.” Thanh Hòa không đồng ý, mày nhíu chặt, “Tim nếu đã chịu thương tổn thì ngươi làm thế nào?”

“Bù đắp.”

“Nếu không trở lại trọn vẹn, ngươi sẽ làm sao?”

“Ta sẽ dùng tứ hải bát hoang, ngàn năm vạn năm bù đắp, sao không hoàn vẹn được?” Dạ Tịch cười, “Thanh Hòa, ngươi đừng lo.”

Thanh Hòa vẫn không thả lỏng được, nhưng hai người đều biết chuyện đã nói đến đây thì không thể nói thêm được nữa.

Hai người lại trao đổi thêm một lát rồi Thanh Hòa cáo từ. Y đi rồi, Dạ Tịch cầm lấy Úc tình, suy nghĩ chốc lát rồi bật cười gượng, sau đó đập nát.

Sáng sớm khi Phụng Âm tỉnh lại, thái dương vừa mới ló dạng.

Đêm qua trời đổ mưa, mưa làm nát hoa, vương vãi một vùng. Ánh mặt trời rực rỡ soi chiếu, chim muông ca hát líu lo, hương hoa thấm quyên lòng người khiến cho khung cảnh ban mai trở nên trong lành sáng khoái. Nàng mở cửa, vừa ngẩng đầu đã thấy một người đang đứng trong sân.

Người đó mặc áo trắng tử bào, tay cầm thần kiếm Thái A, toàn thân chịu mưa ướt đẫm, có vẻ đã ở ngoài rất lâu.

Hắn lặng yên nhìn nàng, đôi mắt chỉ có hình bóng nàng với ánh nhìn đau đớn bi thương, chòng chéo với người trong trí nhớ.

Hắn cố nhếch khóe miệng giống như đang cười.

Thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nàng lại hóa như muốn khóc.

Dưới nắng sớm họ lẳng lặng nhìn nhau, hồi sau Dạ Tịch mới mở miệng, giọng nói khàn khàn, từng tiếng chậm rãi lặp lại câu nói năm đó: “Phụng Âm, nàng đối với ta tốt quá, ta nhất định cũng sẽ tốt với nàng.”

Toàn thân nàng rung động, sững sờ nhìn hắn. Hắn vẫn tiếp tục với ngữ điệu khàn khàn ẩn chứa trọn vẹn niềm trân trọng: “Ta, Dạ Tịch, sau này sẽ dùng tánh mạng bảo hộ Phụng Âm. Không để cho nàng bị khi dễ, không để nàng buồn khổ, nhất định sẽ che chở nàng.”

“Ngài...” Phụng Âm cất tiếng nhưng âm điệu lại nghèn nghẹn, vừa mở miệng nước mắt đã tuôn rơi, “dù nàng không thương ta, nhưng phải nhớ ta.”

Dứt lời, cả hai đều im lặng.

Trong buổi sớm mai tươi đẹp này, trong khoảnh khắc những giọt sương mai ẩm ướt còn chưa tan hết, hai người lại như bị bao trùm bởi hồng thủy, tiếng nước cuộn cuộn chồm lên vang dội bên tai.

Một lúc sau, Dạ Tịch nở nụ cười, rồi Phụng Âm cũng cong khóe miệng, cười mà lệ tuôn rơi.

“Chàng... sao bây giờ mới trở lại?” Phụng Âm nghẹn ngào hỏi giữa những tiếng nước nở đầy ứ khuất, “Ta đã nghĩ cả đời cũng chẳng đợi được chàng quay về nữa.”

“Ừ,” Dạ Tịch cười, ánh mắt trong vắt y hệt của thiếu niên trong Hồng Hoang, “Là ta không đúng, sao ta lại về muộn thế này.”

Vừa dứt lời, cô nương mang chân trần chạy tới. Dạ Tịch giang rộng cánh tay đón lấy cô nương như cánh bướm xinh vào lòng và ôm chặt lấy.

Quý trọng như đã mất nay tìm lại được.

Lo sợ như bất cứ lúc nào cũng có thể mất lần nữa.

Thanh Hòa đứng trên hành lang xa xa lẳng lặng chứng kiến, một lúc sau hắn mỉm cười.

“Đăng La,” hắn nhẹ giọng gọi Đăng yêu vẫn đi theo hắn nhưng hiếm khi hiện thân, “Người nói xem việc ta làm, có đúng không?”

“Trên đời này có rất nhiều chuyện không thể nói là đúng hay không.” Phía sau một giọng nói chậm rãi vang lên, bóng người thiếu nữ vận áo trắng từ từ hiện ra, nét mặt không vui không buồn, nhìn cặp nam nữ đẹp đẽ đang ôm nhau kia, “Tất cả mọi người đều ở tại thời điểm thích hợp, có được một lựa chọn thích hợp nhất với mình. Lựa chọn đó bất luận có được lặp lại bao lần thì vào lúc đó, vẫn hiển nhiên phải là thế. Làm sao lại có đúng hay sai? Lựa chọn của người là thích hợp nhất đối với người.”

Nghe thế Thanh Hòa bật cười: “Người lắm đạo lý quá.”

Đăng La không nói nữa, chỉ lặng lẽ nhìn phượng xa.

Nhìn một hồi, chỉ còn ảo ảnh.

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiếu Vong Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hạnh phúc thật, giả?

Dạ Tịch khôi phục trí nhớ trong ảo cảnh thì tất nhiên sẽ về bên Phụng Âm.

Phụng Âm ghé vào cửa sổ, huyền thiên đủ điều cùng Diệp Tiếu. Diệp Tiếu nhíu chặt mày khó hiểu: “Linh hư ảo cảnh năm đó là do Ma thần Thái Uyên kiến tạo ra, đáng lẽ ký ức không thể dùng được vật mà khơi tỉnh được, trí nhớ của Dạ Tịch được khôi phục có phải hơi kỳ lạ không?”

Nghe thế Phụng Âm ngẩn người. Một lát sau, nàng nở nụ cười: “Đừng nói với ta mấy chuyện này, giờ ta đang rất vui vẻ. Ta thà rằng sau này đau khổ vạn phần cũng không muốn đánh mất chút hạnh phúc hiện giờ.”

“Dù đó có là hạnh phúc giả tưởng?” Diệp Tiếu nhướn mày. Phụng Âm đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm đóa địa lan vừa khai sắc trên Bồng Lai đảo, ngữ điệu thoải mái: “Nhân sinh trên đời cũng chỉ cầu được vui vẻ trong khoảnh khắc thôi. Hạnh phúc sao còn phân thật giả?”

“Hơn nữa...” ngập ngừng, Phụng Âm mỉm cười, “dù giả thì có sao?”

Như để chứng thực lời Phụng Âm, bên ngoài có bá thiếp chuyển tới. Bá thiếp mới đến tay Diệp Tiếu, chủ nhân đã theo bước vào cửa. Diệp Tiếu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cái kẻ vô sỉ mặt dày đang toét miệng cười kia, nàng tức giận gờ một ngón tay chỉ thẳng mặt kẻ vừa vào đã sắp lại bên cạnh Phụng Âm: “Có thể loại như ngươi sao?! Bá thiếp và người cùng vào một lúc, ngươi còn đưa bá thiếp làm gì?”

“Bởi vì không muốn để ngươi mắng ta ngay cả bá thiếp cũng không đưa đó chứ. Thế mới nói nữ nhân các ngươi thật phiền phức, đến nhà ngươi mà còn

lắm quy củ vậy, không biết người và Quân Hoa ăn ở thế nào?” Dạ Tịch sốt ruột nói, tiện tay còn tự rót cho mình một chén trà, rồi quay đầu hỏi Phụng Âm đang ngồi bên cửa sổ: “Uống trà nhé?”

“Ừm.” Phụng Âm làm bộ nhìn ra bên ngoài mà thở thê. Dạ Tịch cầm chén trà của mình nhấp một ngụm, cảm thấy đủ ấm rồi mới làm như đang bón sủng vật nhà mình mà cười tủm tỉm đưa cho nàng, tay còn vuốt vuốt mái tóc mềm mại của nàng: “Nữa không?”

“Thôi.” Phụng Âm được vuốt ve mà vui vẻ nhắm mắt hưởng thụ. Dạ Tịch lại lấy thêm trái táo, hóa ra một con dao cần thận gọt vỏ.

Diệp Tiểu ở bên nhìn mà chán chường muốn nói. Nàng bỗng hiểu được nguyên nhân vì sao trước đây mình dẫn theo Bách Lý đến Thiếu hoàng cung lần nào cũng bị đuổi thẳng cổ lần ấy. Cái loại tình thủ yếu đương này mà làm trước mặt người khác thì thiệt tình, chỉ thiếu đánh.

Nhất là cái tên hôn đản Dạ Tịch này mồm miệng độc địa, không bao giờ bỏ qua cơ hội xỏ xiên người khác làm nàng giận dữ chỉ vào cửa chính quát lên: “Muốn ăn ăn ai ai thì cút về ô cửa các người! Đây là địa bàn của ta!”

“Ừ, đang có ý này.” Dạ Tịch cắt táo thành từng mẩu, lại biến ra một cái đĩa đựng táo, một tay cầm đĩa, một tay dùng tăm bón cho Phụng Âm ăn, ngữ điệu lơ đãng: “A Âm gần đây cứ chạy đến chỗ người làm ta cũng phải theo đến. Người sao không ngoan ngoãn đi tìm Quân Hoa nhà người đi, ngày nào cũng lót tót theo A Âm nhà ta rong chơi, không phải vợ chồng các người bất hòa đây chứ?”

Nói xong, dạ Tịch ngẩng mặt để lộ cái răng khểnh trắng sáng, rất một vẻ ‘ta đang muốn chọc người tức chết’ nhưng vẫn hồn nhiên nói: “Có vấn đề gì người nói ra xem nào, ta có thể giúp người giải quyết.”

Những lời này nói xong, hậu quả mọi người đều có thể đoán được.

Diệp Tiểu hùng hùng hổ hổ quơ lấy kiếm, bức hai kẻ kia lui từng bước, sau khi đã đuổi cổ được hai kẻ vô sỉ ra khỏi Bồng Lai đảo còn không quên về một tấm biển ‘Dạ Tịch – Phụng Âm cấm vào’, nhưng trước kia đều tách riêng nay lần đầu tiên thấy tên họ được đặt cạnh nhau. Đối với hai người mà nói, rất có ý nghĩa kỷ niệm.

Hai người bùng đĩa táo đứng trước cửa chốc lát, sau khi bình luận một hồi về kiến trúc Bồng Lai đảo thì hồi phủ.

Đương nhiên, trên đường hồi phủ hai người quyết định nhân tiện ghé thăm các đại phủ đệ... tổng ít tiền.

Ở bên Dạ Tịch, Phụng Âm cảm thấy vui vẻ lắm. Bởi vì, trước kia nàng gặp rắc rối đều phải tự mình giải quyết, bây giờ rắc rối của nàng đều đã có người thu dọn rồi.

Lần trước đi Đông Hải Long cung ngoạn du, không cẩn thận đánh gãy một chân của Long Tam thái tử, lúc ấy phản ứng đầu tiên của nàng là – ‘Không xong rồi, lại phải xuống Tru Tiên đài rồi!’

Bàn chân như bôi dầu muốn tẩu thoát khỏi hiện trường, kết quả vẫn bị người ta tóm được. Cũng may Dạ Tịch đuổi tới kịp lúc, sau đó xử lý êm đẹp mọi chuyện, lão Long vương than thở khóc lóc dọa kiện cáo lên tận Thiên đình, cuối cùng, Dạ Tịch cầm cái phịch thanh kiếm Thái A xuống trước mặt lão, cả Long cung nháy mắt rung chuyển, nam tử tuấn mỹ ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn lão Long vương: “Người còn muốn đi kiện?”

Lão Long vương nhìn thanh bảo kiếm đã mang lại chấn động cho Long cung, lại nhìn vẻ mặt tươi cười vui vẻ của tên cầm kiếm mà đáy lòng phát lạnh.

Đối phương lại nói tiếp: “Ta chẳng thích gì, chỉ thích vợ ta, hôm nay nếu người tố cáo nàng, ta sẽ rất giận. Ta mà giận thì người biết rồi đấy.”

Nói xong lại cầm bảo kiếm gõ gõ xuống đất, lão Long vương lúc ấy lăn từ trên ghế lăn xuống.

Sau nữa, hết sức bất đắc dĩ, lệ rơi đầy mặt, lão nghiêng hàm răng bạc nói: “Vân quân bao dung, là tiểu vương hồ đồ. Phụng Âm Đế quân chỉ lỡ tay, sao tiểu vương lại đi kiện cho được?”

“Được rồi, tốt lắm.” Dạ Tịch nhắc kiếm lên, cười đến là vô hại, “Ai da, Long vương sinh được đứa con háo thắng vậy cũng thật vất vả. Vợ ta cũng chỉ muốn thay ngài dạy dỗ thằng bé thôi, tốt bụng thế cơ mà!”

Lão Long vương: “...”

Thấy Long vương không trả lời, Dạ Tịch vui vẻ khoác vai Phụng Âm rồi nghênh ngang bỏ đi.

Ra đến ngoài, Dạ Tịch lập tức đen mặt lại. Phụng Âm bất an nghĩ, hay là hấn trách nàng gây họa nhiều quá?

Thế mà đối phương vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Nàng có biết nàng sai ở đâu không?”

“Ta không nên sinh sự khắp nơi...” Phụng Âm lí nhí nói.

Dạ Tịch hừ lạnh một tiếng: “Không phải không nên sinh sự, mà là sinh sự sao còn để người ta tóm được?”

Phụng Âm: “...”

Nàng đột nhiên cảm thấy, trước kia người ta đều gọi nàng là tiểu bá vương vạ tình, nhưng so với người này thì nàng còn non lắm.

Dù sao nàng cũng chỉ muốn đánh đánh đấm đấm thôi, còn người ta là muốn chém chém giết giết kia...

Nàng ngẩng đầu lên ngắm nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đó.

Hắn còn đang kéo nàng đi, vừa dịu dàng vừa cẩn thận điều khiển bước chân để duy trì tốc độ bằng nàng. Tuy rằng xụ mặt nhưng khắp người đều tản mát vẻ ôn nhu sùng ái nàng.

Lần đầu tiên nàng thấy, hóa ra phạm lỗi là không tốt.

Người khác răn dạy nàng, nàng sẽ phản kháng; người khác đối đãi hiền hòa với nàng, nàng cũng muốn hiền hòa với họ.

“Là hấn ta trêu chọc ta trước.” nàng lúng ta lúng túng nói, lần đầu tiên nàng muốn giải thích với người khác, “vả lại, nếu người không phạm ta, ta cũng chẳng phạm người.”

“Hử?” Dạ Tịch khó hiểu quay đầu nhìn nàng, “Tuy rằng ta cũng hiểu tùy tiện đánh người là không tốt nhưng nếu hấn làm cho nàng không vui, nàng đánh hấn sẽ khiến mình vui vẻ hơn thì không vấn đề gì.”

Nói xong, hấn dừng bước.

Lúc ấy trời chiều đã ngả về tây, ánh hoàng hôn như nhuộm sắc máu, bàn tay hấn lại ảm áp bọc lấy tay nàng, ánh mắt dịu dàng dừng trên mặt nàng.

“A Âm, ta muốn nói cho nàng biết, không ai được phép khi dễ nàng, không ai được phép làm cho nàng không vui, dù là ta cũng không được.

“Vị thế, chỉ cần nàng vui vẻ, nàng muốn làm gì thì làm. Trừ phi có một ngày ta chết đi, bằng không chuyện gì cũng đều có ta.”

Hắn nói chuyện rất nghiêm túc lại vô cùng dịu dàng. Phượng Âm ngây người nhìn hấn, những lời này nàng đã chờ đợi bao năm, chờ đến tuyệt vọng. Nàng tự mình gánh vác mọi chuyện đã quá lâu, lâu đến nỗi nàng gần như đã quên mất, một cô nương thật ra cũng cần đến một người yêu thương, che mưa chắn bão cho nàng.

Nàng ngắm nhìn nụ cười của hấn mà cảm giác mọi thứ quá tốt đẹp, đẹp đến trở tay không kịp làm cho nàng không dám tin rằng đây không phải mộng cảnh.

Sau một hồi, nàng mới nói, “Dạ Tịch...”

“Ừ?”

“Chúng ta trở về Hồng Hoang đi.” Dường như phải huy động hết sức lực, nàng nắm chặt tay hấn, ánh mắt chờ đợi. Dạ Tịch ngẩn người, có vẻ không thể hiểu được nàng vì sao lại đột nhiên đưa ra yêu cầu này, một lát sau, hấn bật cười: “Được.”

Nói là làm, đêm hôm đó họ trở về Hồng Hoang.

Họ tìm được nơi ở năm xưa. Sau đó lập một mái nhà tranh giống như đúc, nhưng tấm biển được Dạ Tịch đề chữ đổi thành ‘Tịch Âm’ thật to, ngoài ra không có gì khác trước cả.

Phượng Âm mỗi sáng sớm cùng hấn tỉnh giấc, sau đó đi săn thú, bắt mối. Thành thạo Phượng Âm còn biến thành gà rừng trêu chọc Dạ Tịch, Dạ Tịch cũng đùa giỡn đá kích nàng, “Xấu chết được.”

Đôi khi buổi tối nhàn rỗi, họ không có việc gì làm thì nằm trên giường cùng ngắm sao. Sau đó thông qua đường đời của phạm nhân mà tính toán đường đời của mình, rồi ôm nhau dần dần chìm vào giấc ngủ, sau đó nữa sẽ tự nói với bản thân, mình đang hạnh phúc biết bao.

Nói thế này dù có chút thiếu đánh nhưng họ thông qua đối chiếu đau khổ của người khác để tìm kiếm con đường hạnh phúc của chính mình.

Trước đêm thất tịch hai tháng, Dạ Tịch bắt đầu thường xuyên đi ra ngoài. Phượng Âm từ trước đến nay không quá quản thúc hấn, khi không có hấn, nàng sẽ đến Hồng Hoang tìm quái thú đánh nhau. Tất nhiên, cũng có khi bị quái thú đuổi đánh...

Bầu trời nhân gian trong lành êm ả. Lúc ấy Phượng Âm đã nghĩ, việc tốt đẹp nhất trên đời không gì hơn thế.

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cầu hôn

Bên kia, Dạ Tịch và Thanh Hòa lại không mấy vui vẻ.

“Âm dương phiên vẫn chưa lấy được, phong ấn của ngươi làm sao đây?” Thanh Hòa ngồi bên cửa sổ lặng lẽ ngắm trăng sáng, tay mân mê thanh sáo ngọc, vẻ mặt lại như đang nói về một chuyện hết sức bình thường, “năm đó ngươi bị nát hồn, hồn phách bị tách thành ba mảnh – ‘ký ức’, ‘huyết mạch’ và ‘sức mạnh’, bây giờ phần ‘huyết mạch’ của ngươi được đầu thai nên ngươi mới có được thân thể này, phần ‘ký ức’ năm đó ta vào Hồng Hoang đã tạo cho ngươi, chỉ còn phần ‘sức mạnh’ thì không thấy phục hồi, nhưng nếu nó không mau xuất hiện thì thân thể này của ngươi sẽ tan nát, đúng không?”

“Ừ.” Dạ Tịch nhú chặt mày nhìn trân trân vào bàn tay trắng như ngọc của mình mà lòng đầy lo âu, “Dù sao cũng là thân thể phạm nhân, dựa vào pháp thuật mà duy trì được bấy nhiêu năm cũng không dễ dàng gì.”

“Hừ?” Nói tới đây, trên mặt Thanh Hòa lộ ra vẻ buồn cười, “Cho tới nay mà vẫn không có ai phát hiện ra thân thể của ngươi là phạm thể chứ không phải tiên thể?”

“Cũng không phải không có...” Dạ Tịch ra chiều suy nghĩ, “Bách Lý Quân Hoa vừa nhìn đã nhận ra nhưng con người hần chỉ cần không đụng chạm đến hần thì hần cũng chẳng xen vào chuyện của ngươi. Còn những người khác... có lẽ không thấy được. Mặc Từ Dạ nhiều lần tiếp xúc với ta phỏng chừng cũng nhìn ra, năm xưa còn có thượng tôn Liễu Hoa Hiên, đáng tiếc đã chết sớm.”

“Vậy,” Thanh Hòa gật đầu, “thực lực của Tiên giới hiện giờ nhất định không chống chọi nổi rồi.”

“Chúng làm sao mà chịu nổi?” Dạ Tịch cười lạnh, chống cằm nói, “Chỉ bằng tới nay đi trộm Âm dương phiên đi?”

“Chú ý không tòi.” Thanh Hòa cười rồi trở mình nhảy ra ngoài, Dạ Tịch sử dụng phong độn thuật theo sau.

Hai người chỉ chốc lát đã đến được phủ đệ U Minh phủ của Diệp Tiểu, hiện giờ Diệp Tiểu đang giữ chức U Minh ti chủ nhưng phần lớn thời gian vẫn ở Bồng Lai đảo. Phủ đệ này thường đề trống, Âm dương phiên là thánh vật của U Minh, chỉ có thể đặt ở U Minh phủ để thờ phụng, nhưng thật ra ở đâu hai người lại không nắm rõ.

Hai người dùng pháp thuật hạ xuống phủ đệ của Diệp Tiểu, những thị hầu đang lui tới đều bị định thân tại chỗ, hai người nghênh ngang đi vào, lục lục lợi lợi khắp chốn.

Tìm kiếm một hồi, Dạ Tịch đột nhiên thốt lên: “Chắc, thật là vận đen.”

Cảm nhận được kết giới đang bị đánh vào, Thanh Hòa cũng nhắm mắt, rút sáo ngọc ra nói nhanh: “Ta đi xem thử.”

Hắn thông dong bước tới cửa tầng thư viện, đẩy cửa ra thì thấy Diệp Tiểu đang đứng bên trong.

Trong tay nàng cầm một quyển ‘Linh hư ảo cảnh thư’, mình khoác áo choàng trắng, ngồi trước một cái bàn nhỏ, trên bàn đặt một ngọn đèn, thoạt trông thật âm áp trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nàng hần là quay về U Minh phủ để tìm sách, còn tra cứu gì thì Thanh Hòa chỉ nhìn lướt qua cũng hiểu đại khái.

Hắn cười, sải bước tiến lại gần: “Ti chủ đêm khuya không ngủ không tốt cho sức khỏe đâu.”

“Ngươi là Ma thần Thái Uyên.” Diệp Tiểu lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt lại bình tĩnh.

Thanh Hòa hơi kinh ngạc nhướn mày: “Vì sao biết?”

“Linh hư ảo cảnh là do Thái Uyên tạo ra, muốn khôi phục trí nhớ trong linh hư ảo cảnh thì có mấy thần tiên đương thời có khả năng? ‘Úc tình’ để Dạ Tịch khôi phục trí nhớ là ngươi cho, dĩ nhiên không khó đoán được.

“Ngươi tới đây,” Diệp Tiểu nhếch môi, “Là muốn Âm dương phiên?”

“Ah, thật thông minh.” Thanh Hòa gật gù đập đập sáo ngọc nói, “Ngươi biết ta là Thái Uyên thì nên biết ngươi không phải đối thủ của ta, nếu ngoan ngoan giao Âm dương phiên ra đây, ta có thể bảo toàn mạng sống cho ngươi.”

“Ngươi cần đến Âm dương phiên là vì muốn lấy lại sức mạnh lúc trước của ngươi. Hiện giờ ngươi bắt quá chi là một thượng thần vừa sống lại, nói năng với ta kiểu này hình như cuồng vọng quá đấy,” Diệp Tiểu cũng nhướn mày cười lạnh nhạt, “Phượng nhi vài lần bị thương nặng nhưng hiện giờ đang nói về thực lực. Ngươi tưởng rằng người của thiên giới đều vô dụng hết cả sao? Ta tốt xấu gì cũng là U Minh Ti chủ, ngươi thể này...” Lời còn chưa dứt, Thanh Hòa cảm thấy một trận cuồng phong ập đến, hần trợn mắt, nghe thấy tiếng cười lạnh lẽo của Diệp Tiểu, “quá mức ngông cuồng rồi!”

Thanh Hòa thuận theo hướng gió xoay người, đồng thời âm thầm gia tăng kết giới, không cho trận đánh này lộ ra ngoài.

Xong xuôi thì hần cũng choáng váng.

Đúng như lời Diệp Tiểu, thực lực của hần hiện không còn được như năm xưa. Một mình đối phó với nàng quả thật có chút gượng gượng.

Hắn mỉm cười, giờ sáo ngọc lên, chính lúc này, một luồng kiếm phong từ phía sau Diệp Tiểu đánh tới, Diệp Tiểu thấy bên cạnh nhoáng lên một cái, Dạ Tịch vọt tới chỗ Thanh Hòa.

Gặp được người quen, là vị hôn phu tương lai của Phụng Âm, Diệp Tiểu hơi thả lỏng cảnh giác.

Nàng là vậy đó, nếu đã tin tưởng ai thì sẽ hoàn toàn đặt trọn niềm tin. Dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không mảy may thay đổi. Nàng khẽ thở phào, nhưng chỉ chốc lát, thanh kiếm vốn vẫn đang hướng về phía Thanh Hòa đột nhiên chuyển hướng đâm thẳng vào ngực Diệp Tiểu.

Diệp Tiểu ngẩng đầu không thể tin nổi, thấy khuôn mặt trầm tĩnh của Dạ Tịch, đầu óc nhất thời quay cuồng, không thốt nên lời.

“Ngươi...” Nàng mở miệng, máu tươi tràn ra. Dạ Tịch lạnh lùng nhìn nàng: “Muốn nói gì, muốn ta chuyển lời cho ai?”

“Ngươi... yêu nàng ấy... không?” trong mắt Diệp Tiểu vẫn là một nỗi khó tin thấp thoáng nét kinh hoàng. Dạ Tịch gật đầu: “Đã yêu.”

Là đã yêu, không phải yêu.

Hắn từng âm thầm tha thiết yêu thương một cô nương nhưng tình yêu của hắn luôn luôn lỡ mất.

Toàn thân Diệp Tiểu run rẩy, ánh sáng trong mắt cũng dần tối đi. Nàng chậm rãi mỉm cười, nụ cười nhợt nhạt suy yếu, nước dâng lên quanh tròng mắt.

“Nói với... Quân Hoa...” Nàng thở dốc, giọng nói nhỏ dần, “ta... không đợi được chàng trở về.”

Lời vừa xong liền im bặt.

Nàng như nhớ tới điều gì, từ từ gục đầu xuống, hai mắt nhắm lại.

Thanh Hòa ở bên im lặng chứng kiến, ánh mắt lại thâm trầm bất định. Dạ Tịch rút kiếm ra, trong tay phát ra luồng sáng trắng áp xuống đỉnh đầu Diệp Tiểu.

“Sao ngươi lại giúp nàng tặc hôn?” Thanh Hòa nhíu mày. Dạ Tịch thản nhiên nói: “Nếu ta thực sự giết nàng thì không biết Bách Lý sẽ làm ra chuyện gì. Hắn cũng là vị thần từ thượng cổ còn sót lại, tư chất trời sinh đã có một không hai, thời điểm ta còn là Ma thần cũng chỉ cân sức ngang tài với hắn, người như thế không nên chọc vào.”

“Ngươi muốn...”

“Ta hạ độc.” Dạ Tịch đứng dậy, “để hắn bận việc cứu người của hắn đi.”

Khi Phụng Âm tỉnh lại đã qua đêm thất tịch.

Bên cạnh là Dạ Tịch còn đang ngủ, tối hôm qua hắn về rất muộn, đáng vẻ vội vàng. Phụng Âm cũng không làm âm ỉ với hắn, chỉ cùng hắn ngủ cho đến khi hắn tỉnh lại.

Sau khi thức, hắn thấy Phụng Âm đang tròn to mắt nhìn hắn.

Ánh mắt trong trẻo, thần sắc thanh thuần không tỳ vết, cho dù trải qua năm tháng đằng đẵng, nàng vẫn giản đơn như trước. Hắn vươn tay ôm lấy nàng, cảm giác chỉ cần có nàng trong vòng tay, đó là nơi ấm áp nhất.

Hai người lẳng lặng ôm nhau trong nắng sớm, đã qua rất nhiều rất nhiều năm, Dạ Tịch chưa bao giờ được cảm nhận cảm giác bình yên thanh thản thế này.

“Đêm nay ta có lễ vật muốn tặng nàng.” Hắn thấp giọng thì thào, “nàng nhất định sẽ thích.”

Đêm đến, Phụng Âm ngồi trong phòng, bị Dạ Tịch hạ chú nên không thể nhìn thấy gì. Đến khi nghe thấy những tiếng ồn ào bên ngoài, mặt đất còn ầm ầm vang dội như có quái vật khổng lồ xuất hiện, làm cho Phụng Âm ngửa ngác trong lòng.

Đợi một lúc lâu Dạ Tịch mới dẫn nàng ra ngoài.

Nàng không nhìn thấy nên hắn cẩn trọng nắm tay nàng, dìu nàng chậm rãi đi.

Nàng không muốn gì cả, cũng không cần gì, chỉ cần được nắm tay hắn, đi theo hắn.

Ra khỏi phòng, lọt vào tai là tiếng gió gào thét trong đêm của Hồng Hoang, chớp mũi là mùi bụi đất Hồng Hoang. Hắn gỡ bỏ chú thuật cho nàng, chờ mặt nàng thích ứng được thì thấy, trên mặt đất bằng phẳng có vô số ngọn đuốc.

Giống với thế trận năm đó hai người đối mặt với cuộc đột kích của Ác long tộc, hoặc có thể nói là còn lớn hơn thế nữa.

Vô số quái thú Hồng Hoang xếp thành hàng trước mặt nàng trên bãi đất trống, phía trên là một ngọn đuốc lơ lửng trôi do được pháp thuật khống chế, liếc mắt một cái là ánh lửa lập lánh vô biên vô hạn, kéo dài ngàn dặm, những đàn thú mệnh mông trùng điệp, ai nhìn thấy cũng phát run.

Sau đó có tiếng trống truyền đến.

Phượng Âm quay đầu thấy Dạ Tịch đang đứng trên một cái trống cổ lớn, dùng Thái A gõ từng tiếng vang xa.

Tiếp theo lại là một tiếng trống cao vang, vọng khắp Hồng Hoang. Trận thú đột nhiên chuyển động, tiếng trống liên tục dồn dập, từng hàng chấn động có tiết tấu. Chúng chốc lát tản ra, chốc lại họp lại, chốc bày trận, chốc lại thành hình tròn. Cứu vĩ hồ tộc phe phẩy cái đuôi khổng lồ, long tộc bay lượn trên trời quanh ngọn đuốc, biến ảo đủ loại tư thế... Còn người bên cạnh, trên trống cổ, tay cầm thần kiếm Thái A, như đang múa kiếm mà đập thùng thùng lên mặt trống.

Tiếng trống ngày càng kịch liệt, vũ đạo cũng tới hồi cao trào. Long tộc đột nhiên nâng trống lên, bay tới giữa không trung.

Sau đó, tiếng trống đột nhiên tĩnh lặng.

Mọi người nhìn thấy, nam tử mình vận tử sam, phóng lên cao, mũi kiếm như chim hồng phá vỡ tầng tầng mây đen trong đêm tối, tiếp theo là ánh hào quang toát ra.

Từ y nam tử lơ lửng giữa tầng mây, lỗ hồng càng lúc càng lớn, mây tán sương tan, bóng đêm lùi bước, không lâu sau, ánh mặt trời chọc xuyên chiếu sáng Hồng Hoang.

Từ y nam tử xoay người trở về, đáp xuống mặt trống.

Khi hắn trở lại, một xung lượng lớn làm cho trống cổ phát ra một tiếng nổ, tất cả quái thú đều nhất loạt quỳ xuống.

“A Âm, ta nguyện vì nàng, cuộn cuộn ngày đêm, điên đảo càn khôn.” Giọng nói của nam tử xuyên qua màn không, hắn đứng trên mặt trống, y phục hoa sam phát phơ theo gió, “vậy nàng có bằng lòng theo ta, mãi mãi không rời?”

Phượng Âm nhìn hắn.

Nam nhân giữa không trung được bao quanh bởi vạn trượng hào quang.

Nàng dõi theo hắn từ thuở niên thiếu ngây ngô chân thật, từ khi hắn trở thành thanh niên kiệt ngạo ngông cuồng. Nàng từng vì hắn đau đớn như đứt từng đoạn ruột, cũng từng vì hắn mà hoan vui sướng. Một đoạn đường, từng bước đến nay, nàng nghĩ họ bây giờ đang ở đây, ngay lúc này, cuối cùng cũng nói được với nhau câu nói ấy.

Trước mặt nàng là quái thú Hồng Hoang, là ánh quang rực rỡ.

Hắn nguyện vì nàng cuộn cuộn ngày đêm, điên đảo càn khôn, nàng bỗng nhiên...

Gió thổi qua, nàng chậm rãi mở miệng, tiếng nói hỗn loạn hòa cùng tiếng phàn phật từ ống tay áo, “Theo chàng bên chàng, mãi mãi không rời!”

Đứt lòi, xung quang yên tĩnh như tờ. Một lát sau, tiếng hoan hô dậy đất trời. Vạn thú phát ra đủ loại tiếng kêu kỳ dị biểu đạt niềm vui sướng. Có thể nói tiếng người tiếng thú hòa cùng một chỗ, quỳ trên mặt đất lặp lại từng lời của nàng.

Theo chàng bên chàng, mãi mãi không rời!

Hai người đứng ở hai nơi, xa xa nhìn nhau. Một lúc sau Dạ Tịch bay tới, nhẹ nhàng dừng lại trước mặt Phượng Âm: “Chúng ta thành thân nhé?”

Phượng Âm nhìn hắn, chậm rãi, ôn nhu nở nụ cười: “Vâng!”

Đó là lời cầu hôn thanh thế nhất, nên đương nhiên cũng sẽ có một hôn lễ phô trương nhất.

Hôm sau, Dạ Tịch dắt Phượng Âm rời khỏi Hồng Hoang, chuẩn bị hôn lễ, nhưng Phượng Âm mới vừa trở về Thiếu Hoàng cung đã thấy phán quan Liễu Thư của U Minh phủ đứng trước cửa.

Liễu Thư thường ngày vẫn một bộ dáng trầm ổn, khi gặp nàng luôn không vui không buồn nhưng lại có biểu hiện khác thường.

“Đế quân,” hắn tiến lên từng bước, giọng ngọc bản hành lễ, “Tham kiến ngài!”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Phượng Âm mở lớn mắt kính ngạc. Liễu Thư nghe thế thì bỗng dưng hốc mắt đỏ ửng, câu nói đến miệng tuy vững vàng nhưng lại đứt quãng, run rẩy: “Ti chủ bị tập kích, sinh tử khó lường, xin Đế quân hỗ trợ chủ trì buổi lễ Bách quý dạ vào mười bốn tháng bảy.”

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiếu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Âm dương phiên

14 tháng 7 hàng năm, U Minh Ti chủ sẽ tế Âm dương phiên để mở ra thông đạo hai giới âm dương, thả chúng quỷ trong U Minh phủ ra, được quỷ soa dẫn đường đến nhân gian và sau một đêm sẽ trở về.

Đó là nghi thức vô cùng long trọng của U Minh phủ, từ khi U Minh phủ mở ra đến nay, ngay cả khi Quân Hoàng Ti chủ ra đi cũng chưa từng gián đoạn.

Diệp Tiểu bị tập kích, người biết cách sử dụng Âm dương phiên trên đời này chỉ có Phượng Âm— người bạn tri kỷ của Diệp Tiểu, Liễu Thư tới cửa tìm nàng cũng không dám quả trách nặng lời.

Phượng Âm nghe tin bỗng thấy choáng váng, một lúc sau mới bình tĩnh lại. Lần nữa lên tiếng đã mang theo sát ý: “Cái gì mà sinh tử khó lường? Bách Lý Quân Hoa chết rồi hả? Nếu chưa chết thì sao Diệp Tiểu lại có thể sinh tử khó lường được?”

“Bách Lý... Bách Lý Đào chủ đi Tây phương nghe giảng, Ti chủ mới tự ý trở về U Minh phủ. Bách Lý Đào chủ đến U Minh phủ tìm người mới thấy... mới thấy...”

“VẬY NÀNG ẤY HIỆN GIỜ RA SAO?” Phượng Âm ngắt lời Liễu Thư đang hốt hoảng lắp bắp, hỏi ngắn gọn. Liễu Thư cũng trở về dáng vẻ trầm ổn thường ngày, khom người nói: “Ti chủ thân trúng kịch độc, lại bị trọng thương, Đào chủ đã đưa Ti chủ về bể quan chữa thương. Hiện giờ Bồng Lai đảo và U Minh phủ đều phó thác cho ngài.”

“Bảo hấn yên tâm” Phượng Âm cup mắt, “ta sẽ trông nom.”

Nói xong, hai người thương lượng một chút biện pháp trấn an U Minh phủ, định sẽ tuyên bố ra ngoài Diệp Tiểu bế quan, từ đây sẽ do nàng thay mặt Ti chủ để tránh sinh loạn. Chờ xong xuôi, khi Phượng Âm tiễn Liễu Thư ra về trời đã sẩm tối. Dạ Tịch mượn nhà bếp của Thiếu hoàng cung làm cơm rồi đến chính điện kêu Phượng Âm ăn cơm.

Lúc ấy nàng đang ngồi trên bậc thang, dựa vào chân ý tọa, hai tay nắm tóc như chiều đang suy nghĩ. Dạ Tịch tới gần, ngồi xuống cạnh nàng: “Nàng đang làm gì vậy?”

“Tiểu Tiểu đã xảy ra chuyện.” Nàng thở dài thườn thượt, “Ta phải thay nàng chấp chương U Minh phủ. Cái khác không nói, nhưng 14 tháng 7 này là lễ Bách quỷ dạ.”

“Ừ, thì sao?” Dạ Tịch nói xong, trong mắt lóe lên thứ ánh sáng không rõ, vẻ đang tính toán gì đó.

“Ta sợ ta không làm được.” Phượng Âm ngẩng đầu lên, cau mày nói, “Chàng có biết, vì cứu Thanh Hòa ta đã tiêu phí rất nhiều linh lực. Ta... ta không dám nói cho Liễu Thư nghe, ta sợ ta không điều khiển được Âm dương phiên.”

“Nàng nói chuyện này với ta là muốn ta làm gì?” Dạ Tịch gật đầu, nửa cười nửa không, “muốn ta giúp nàng?”

“À, ý là...” Phượng Âm ngưng ngưng. Dạ Tịch nhìn nàng, vô thức muốn nói vài lời ngon tiếng ngọt nhưng đến miệng, lại nhất thời ngậm ngẩn.

Hắn đột nhiên không dám nói ra.

Hắn đột nhiên cảm thấy ghê tởm, cảm thấy bản thân thật ghê tởm. Hắn từng nói Phượng Âm chỉ ý vào hắn thích nàng, nhưng hiện giờ, hắn cũng có khác gì đâu?

Lợi dụng tình cảm của người khác, hưởng thụ sự dâng tặng của người khác, rồi thấy đó là lẽ thường tình.

Hắn nhắm mắt lại, vươn tay ôm lấy cô nương trước mặt vào trong lòng.

Nàng tồn tại một cách chân thật ấm áp thế này, ôm vào lòng thì tất cả những lo sợ đều lắng xuống.

Hắn cười khò, nếu bây giờ lại yêu nàng lần nữa...

Thì chẳng phải, đây là lần thứ ba hắn yêu nàng rồi?!

Diệp Tiểu xảy ra chuyện, Phượng Âm đương nhiên không còn tâm tình nghĩ đến thành thân. Mỗi ngày đều đi lại ba nơi xử lý sự vụ, đôi khi bận đến đêm là bình thường.

Dạ Tịch thường xuyên đến giúp đỡ, hắn tuy rằng vẫn là Tấn tiên nhưng khi giúp Phượng Âm phê tấu chương, Phượng Âm phát hiện hắn rất có tư chất lãnh đạo. Những chuyện phức tạp hắn đều có thể nghĩ ra người thực hiện thích hợp, nghĩ được phương án giải quyết thích hợp.

Phượng Âm cùng hắn thảo luận vấn đề này, suy nghĩ lý giải vì sao hắn lại có năng lực lãnh đạo cường đại bằng mười mấy quản gia được vậy?

Thế mà hắn chỉ cười nhạt, “ta nếu có thể lãnh đạo được nàng thì còn ai là không thể lãnh đạo?”

Phượng Âm: “...”

Tuy rằng thường trêu đùa nhưng khi gặp chính sự, hắn lại rất nghiêm túc.

Táo chuông có đôi khi phải phê duyệt suốt đêm, Phượng Âm đến nửa đêm là gục, đến khi nàng tỉnh dậy, thấy mình đã nằm trên giường, trên mình còn đắp chăn, cách đó không xa, bên thư án, Dạ Tịch vẫn ngồi ngay ngắn, chấp bút ghi ghi chép chép, thỉnh thoảng cau mày, cẩn thận nắn nót phê vào táo chuông.

Khi phát hiện ra nàng đã tỉnh, hắn ngẩng đầu lên, mỉm cười hỏi nàng: “Tỉnh rồi? Sao không ngủ thêm một lát?”

Hai người cứ vậy bận rộn tới ngày 14 tháng 7. Sáng ngày đó, hắn ra ngoài từ sớm, đến trưa mới mang theo một hộp gỗ trở về.

Sau đó hắn dẫn nàng vào phòng, để nàng mở hộp gỗ ra.

Bên trong hộp đặt ngay ngắn một bộ hi phục màu đỏ, Dạ Tịch nâng niu lấy bộ y phục ra, đặt trước mặt Phượng Âm.

Ánh sáng lấp lánh chiếu lên thân người.

Cả đời này Phượng Âm chưa từng thấy y phục nào đẹp đến vậy, dù có là Thiên công tinh xảo nhất trên thiên đình cũng không làm ra được y phục đẹp nhường ấy.

Hắn đặt y phục trước mặt nàng, kéo nàng đến trước gương, khẽ nói: “Đây là thứ ta làm cho nàng.”

Nói xong, hắn cời y kết của nàng, nhìn vào gương, từng chút từng chút cời y phục trên người nàng: “Nàng có muốn biết, đến ngày nàng mặc hi phục vào thì xinh đẹp đến dường nào không?”

Hi phục đỏ thắm dưới ánh mặt trời, chậm chậm được khoác lên người nàng.

Hắn từ phía sau vòng qua thắt lưng nàng, chạm vào y kết trên người nàng, sau khi cài xong cứ lảng lảng ôm nàng, đặt cằm lên vai nàng, nhìn vào hai người trong gương mà mỉm cười: “Nàng xem, không phải rất đẹp sao?”

Hai người không ai nói chuyện nữa. Họ chỉ lặng lẽ nhìn ngắm nhau qua gương, thời gian như đang dừng lại ở giây phút này.

Đau khổ cả đời, bi thương cả đời, tựa như đã hoàn toàn viên mãn tại giờ khắc này.

Phượng Âm nghĩ, điều tốt đẹp này dù có một ngày ông trời lấy lại, nàng cũng sẽ không hối tiếc.

Bởi vì vốn không nên có lại có được, nàng thật có phúc vô cùng.

Họ cứ im lặng ôm nhau, một lúc sau, Phượng Âm cầm tay hắn.

“Dạ Tịch!”

“Hử?”

“Chàng sẽ luôn... tốt với ta chứ?”

“Đương nhiên.”

Đương nhiên...

Đêm hôm đó, chào đón buổi lễ long trọng nhất của U Minh phủ. Còn chưa tới giờ nhưng tất cả những tiểu quý được phóng thích đều tụ tập bên bờ Vong Xuyên, chỉ chờ Phượng Âm mở Âm Dương đạo là sẽ theo quý soa ra ngoài.

Phượng Âm đứng cùng Dạ Tịch, trầm tĩnh mà nhu mì như một đầm nước sâu phẳng lặng, trong suốt, không nhìn ra được biểu tình gì.

Liễu Thư đứng trước tế đàn, rồi tiến đến mời Phượng Âm đi lên. Phượng Âm gật đầu, theo Liễu Thư lên phía trước. Được nửa đường nàng đột nhiên dừng bước.

Nàng không biết vì sao lại có cảm giác sợ hãi đến vậy, buộc nàng phải dừng bước, tựa hồ nếu cứ tiếp tục tiến lên sẽ là vực sâu vạn trượng.

Nhưng nhiều cặp mắt đang nhìn nàng, nghi lễ long trọng này sao nàng có thể dừng bước. Điều duy nhất nàng có thể làm là quay lại đường cũ, đứng trước mặt Dạ Tịch, nhìn về mặt ngọc nhiên của hắn mà chân thành nói: “Dạ Tịch, chờ ta trở lại, ngày mai chúng ta sẽ thành thân nhé.”

Đôi phương bấy giờ mới hiểu ra, gật đầu mỉm cười: “Được, ta chờ nàng.”

Dứt lời Phương Âm hít sâu một hơi, xoay người đi lên tế đàn.

Nàng mặc một chiếc váy dài đỏ như lửa, đứng trên tế đàn. Trên đó đã sắp sẵn nghiên bút, nàng cầm lên, trên mặt giấy óng ánh vàng có một mặt là chú ngữ đề ngâm xướng, mặt kia là hoa văn miêu tả phức tạp, tổng cộng có tám trang phù chú khác nhau, nàng đọc hết tám trang rồi đưa cho quý sai, gã sẽ phóng tới các hướng đông, nam, tây, bắc, đông nam, tây nam, đông bắc và tây bắc, đứng giữa tế đàn, nàng đón lấy chuông đồng rồi rung rung, cổ tay chuyển động, bước chân nhảy múa nhìn như đơn giản nhưng lại rất phức tạp, miệng khẽ ngâm xướng.

Nàng xướng một lúc, dưới đất bỗng nhiên chấn động. Rất nhiều tiểu quý la hoảng lên, bị quý sai chế trụ. Con quý nào có chút kinh nghiệm thì mắt lóe xanh, hưng phấn ngẩng đầu nhìn trời.

Bầu trời dần biến thành lốc xoáy, ở mắt lốc là phạm kỳ (cờ buồm) thù hình đóa lan tươi đẹp đang chậm rãi xoay tròn đáp xuống.

Cả U Minh phủ ồn ào náo loạn.

Những hồn phách chạy tán loạn lập tức bị quý sai trấn áp, phán quan cũng nín thở, Thập điện Diêm La thì neho mắt thận trọng quan sát.

Hai người Dạ Tịch và Thanh Hòa ánh mắt đều không rời khỏi phạm kỳ.

Phạm kỳ chậm rãi hạ xuống từ các tầng mây, giữa lúc đó, Thiểm điện ầm ầm tiếng sấm. Đến khi phạm kỳ hiện ra hoàn toàn trước mặt chúng quý và tiên thì ngoài ba người Dạ Tịch, tất cả những ai liên quan trong U Minh Phủ đều phục người quý xuống, ngay cả tiểu quý cũng e dè nín thở, dập đầu trên đất. U Minh phủ rơi vào tĩnh lặng, biểu đạt lòng tôn kính đối với phạm kỳ.

Đúng thời khắc đó, một tiếng kêu sợ hãi vang lên: “Dừng!”

Gần như không kịp phản ứng, Phương Âm thậm chí không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết ra tay đoạt lấy, hai người dừng lại giữa không trung, đồng thời vươn tay về phía Âm dương phiên, trong sát na đó, một bàn tay trắng thuần đã giành được Âm dương phiên trước, xoay người bay về phía cây tùng cách đó không xa. Mọi người trong U Minh phủ ngẩng đầu vừa thấy người tới thì lập tức kêu lên kinh sợ: “Ti chủ?!”

Xung quanh chìm trong tĩnh lặng, chỉ có dòng Vong Xuyên vẫn róc rách không ngừng chuyển động cùng với gió.

Diệp Tiểu minh mặc tố y, sừng sững đứng trên ngọn tùng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhưng nhìn kỹ thì phát hiện bên dưới ống tay áo, bàn tay vốn trắng như ngọc lại đen sẫm mùi tử khí.

Nàng thờ hạo hển đứng trên đỉnh cây, dường như việc tranh đoạt lúc nãy đã hao hết khí lực của nàng. Nàng chăm chăm nhìn thẳng Dạ Tịch, thậm chí ngay cả Phương Âm đang kinh ngạc đứng bên cũng không nhìn đến. Phương Âm ngăn người, ngạc nhiên thốt lên: “Tiểu Tiểu...”

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Ma thần Thái Uyên

“Ma thần Thái Uyên.” Diệp Tiểu bỏ qua tiếng nàng gọi, trừng trừng nhìn Dạ Tịch, từ tốn nói, “hôm nay nếu ngươi lui bước, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ.”

Nghe thế, Phương Âm quay phắt lại, bàng hoàng nhìn Dạ Tịch đang đứng bên.

Dạ Tịch cũng không trốn không tránh, ngửa đầu nhìn Diệp Tiểu trên ngọn cây, ánh mắt lại ngập ý cười: “Bỏ qua chuyện cũ? Ti chủ khẩu khí cũng lớn thật, nếu biết ta là ai, còn có thể nói vậy thì quả là can đảm đấy.”

“Thái Uyên.” Diệp Tiểu thờ dài, “Ngươi nay đã có thân phận mới, cuộc đời mới, hà tất phải nhất nhất muốn trở về thời sáng thế, năm đó thần tộc bị hủy diệt còn chưa đủ sao?”

“Đù?” Nghe nói thế, Dạ Tịch cười khẩy, “ma tộc ta năm đó bị giăng bẫy giết hại gần như không còn ai, bốn mươi vạn con dân sau khi đầu hàng vẫn bị truy cùng diệt tận, giờ ngươi hỏi ta thần tộc bị hủy diệt còn chưa đủ sao?! Vậy bốn mươi vạn con dân của ta sau khi bị giết, ngươi có hỏi chúng có thấy đủ không?”

“Thần Quân,” Diệp Tiểu nhú mày, “Oan oan tương báo đến khi nào?”

“Đến khi ta báo xong các ngươi mới có thể yên ổn. Nếu các ngươi thấy vẫn muốn tìm ta báo thù, trường kiếm của bản quân tất nhiên sẽ phụng bồi, cả đời không dứt!” Dứt lời, Dạ Tịch nắm chặt Thái A, “Ti chủ thật sự phải đối đầu với bản quân?”

Diệp Tiểu không trả lời. Nàng điểm chân phóng ra khỏi U Minh phủ. Dạ Tịch theo sát phía sau, vô số quỷ sai lập tức nhảy lên nhưng chỉ chốc lát, đám tiểu quỷ hét lên hoảng loạn, đánh về phía quỷ sai như vừa nhận được sự cổ vũ lớn lao, đám quỷ hồn không còn sợ sệt, từng tên từng tên lao vào chiến đấu với quỷ sai.

U Minh phủ trong thoáng chốc loạn lạc, lúc đó Dạ Tịch vẫn đuổi theo Diệp Tiểu. Tay vừa chạm đến bỗng một tia sáng phóng tới, một bóng hồng lác mình xen vào giữa hai người, đỡ lấy Diệp Tiểu sức cùng lực kiệt, mắt lạnh nhìn Dạ Tịch đang cầm kiếm.

Thanh Hòa vuốt cây sáo ngọc tiến đến, đứng sòng vai cùng Dạ Tịch, giọng nói trầm trầm chậm rãi cất lên: “A Âm, buông nàng ra, tránh ra!”

Phượng Âm không đáp lời. Nàng nhìn họ mà chỉ thấy hỗn loạn.

Bên cạnh là những hồn phách đang lên đi, còn thêm những lệ quỷ không biết đã được ai phóng thích khỏi địa phủ. Vô số quỷ hồn dưới pháp thuật của quỷ sai mà tan thành mây khói, lại có rất nhiều quỷ sai bị quỷ hồn gặm cắn mà chết.

Máu me lênh láng, tiếng gào thét đỉnh tai của hồn phách, nước chảy róc rách dưới dòng Vong Xuyên, cả tiếng gió u u len lỏi của U Minh phủ.

Một lúc trước, nơi này còn đang cử hành đại lễ tế long trọng.

Một lúc trước, nàng còn cảm thấy hạnh phúc của mình như một giấc mộng.

Vậy mà khắc này, mộng tan.

Từng mảnh từng mảnh bong ra, giấc mộng tan biến nơi đâu?

Chuyện xưa hiển hiện, từng mảnh ghép nối tiếp đan xen, hai nam tử đoạn chính trước mặt đây đã mang đến cho nàng biết bao hạnh phúc, tốt đẹp và yêu thương, nàng chớp mắt môi.

“Các ngươi, có phải muốn giết ta?”

“A âm,” nghe thế, Thanh Hòa nhíu mày, “Mau trở lại. Đừng làm vậy!”

Đừng làm vậy!

Nam nhân này đẹp như dòng thác chảy xuống từ đỉnh núi trong bức tranh thủy mặc, khi nàng còn rất trẻ, hắn đã từng nói thế với nàng. Nhưng trước kia, nàng buồn bã, xấu hổ, thấy mình đã thật sự làm sai rồi. Còn lúc này, lời hắn nói nàng chỉ thấy nực cười.

“Là ta làm vậy hay là ngươi sợ ta biết chân tướng?” Phượng Âm bật cười, nét mặt lại rét lạnh, “Các ngươi hãy nói thật với ta. Chỉ một lời thành thật thôi, các ngươi cũng không muốn?”

“Nàng muốn nghe gì?” Dạ Tịch cuối cùng cũng mở miệng, nhìn nàng bằng đôi mắt trầm tĩnh như thể dù có phát sinh chuyện gì cũng chẳng làm hắn xao động.

Nàng nhìn hắn, nam tử tuấn mỹ này, tay đỡ người tỷ muội tốt nhất đời mà thấy tim đập loạn, hơi thở nặng nề.

Không nên hỏi...

Không thể hỏi.

Nàng biết.

Nhưng nàng làm không được, nàng biết chân tướng, nhưng nàng đã trốn tránh quá lâu. Hôm nay đã đến lúc vạch trần.

Nếu nàng sớm nhìn thẳng vào, sớm nhận ra, có lẽ bây giờ nàng và tỷ muội của mình sẽ không chật vật đứng đây.

“Ngươi đã bắt đầu âm mưu này khi nào?”

“Cái nào?”

“Vào Linh Hư ảo cảnh là âm mưu của ngươi?”

“Phải!”

Đối phương đáp thân nhiên lại làm cho Phượng Âm run rẩy. Nàng gần như đứng không vững, nắm chặt tay Diệp Tiểu mà không dãn được con run.

“Vì sao? Bí thuật phượng tộc?” trong mắt Phượng Âm đã thấp thoáng lệ.

Nhớ lại thiếu niên trong ảo cảnh, hắn từng nắm chặt tay nàng, dịu dàng nhưng kiên định che chở trước mặt nàng. Dù có gặp sinh tử, biệt ly, dù có đau

khô, ly thương, hấn cũng không hề chùn bước.

Bởi vì nàng ở phía sau.

Bởi vì hấn yêu nàng.

Nàng nghĩ, đây là tình yêu chân thành tha thiết nhất; nàng nghĩ, trên đời này, nàng sẽ không tìm được tình yêu trong sáng đến vậy.

Nhưng lại là giả.

Này yêu thương, này bảo hộ, này dũng khí, tất cả chỉ là vở kịch mà trong đó có một mình nàng tin. Nàng nghĩ hấn đã chết, nàng nghĩ hấn vì nàng bất chấp sinh tử, vì thế nàng đem bí mật đã cất giữ ngàn năm cho hấn. Vì thế nàng đem trái tim quý giá nhất cho hấn.

Nhưng tất cả đều là giả dối, chỉ là giả dối.

Nàng như rơi vào làn nước lạnh giá, cái lạnh thấm vào xương tủy, tràn vào tim gan đau đớn. Nàng hít thở khó khăn, nhưng vẫn cố chấp hỏi, “Vậy bây giờ người đã nhớ lại chuyện cũ?”

“Đã nhớ.”

“Người có từng yêu ta?” Nàng ngẩng đầu lên, mắt mờ vì nước nhưng vẫn chấp nhất nhìn hấn, hấn không trả lời, Thanh Hòa lại cất giọng, “Đủ rồi! Phụng Âm, quay lại đây!”

“Người câm miệng!” Phụng Âm quát lên, quay đầu cố chấp nhìn Dạ Tịch, lặp lại một lần nữa, “ta đang hỏi người, có yêu hay không?”

“Phụng Âm!” Thanh Hòa lần đầu tiên giận dữ quát lên.

“Thanh Hòa!” Dạ Tịch cuối cùng cũng cất lời, ngắt lời Thanh Hòa, giọng nói của hấn ý cười rõ ràng, nét mặt hết sức bình thản, “Nàng muốn biết chân tướng, chúng ta cứ để nàng biết. Ta đã yêu nàng, nhưng hiện tại ta không biết ta còn yêu hay không. Ta nói muốn thành thân cùng nàng là giả. Ta với nàng, ngay từ lúc bắt đầu đã là giả dối.”

Bình thản nói xong, Dạ Tịch bật cười, “Phụng Âm, nàng muốn biết, ta đã cho nàng biết. Nàng nghĩ thế giới này tàn nhẫn, vậy ta sẽ cho nàng xem thế giới này tàn nhẫn đến thế nào.”

“Nàng từng yêu Thanh Hòa?” Hấn vung tay lên, chỉ vào nam tử ôn nhuận như ngọc bên cạnh, sắc mặt vẫn mang nét cười, “Vạn ngàn vạn năm qua, nàng không phải vẫn nghĩ nàng thiếu nợ y sao? Y vì nàng, bị lưu đày đến Hồng Hoang, cuối cùng thì chết. Nếu không phải nàng, hấn sẽ không chết, không chịu những khổ đau đó?”

“Thật ngại quá,” Dạ Tịch cười phá lên, ánh mắt lại ngập đầy thương tiếc và đau đớn không rõ, “chỉ là lừa gạt nàng thôi. Vào lúc biết ta đã chuyển thế ở Hồng Hoang, y phải tạo nên hỗn phách và trí nhớ cho ta nên cần một lý do hợp lý để đến Hồng Hoang. Khi đó Hồng Hoang không thể tùy tiện mở ra, để mặc đội quân nàng cầm đầu diệt chính là hấn, cứu nàng, cũng chẳng qua là lấy cớ mà thôi.”

Phụng Âm quay đầu ngậy ngốc nhìn nam tử đang đứng cạnh, hỏi sau khàn giọng hỏi: “Thật ư?”

Thanh Hòa không trả lời, y chỉ thờ dài, quay sang hỏi Dạ Tịch: “Cần gì phải thế?”

Có gì đó vỡ vụn.

Vang lên tiếng kêu, từng mảnh sắc nhọn xẹt qua trái tim. Phụng Âm ngậy ra nhìn hai người nàng từng vô cùng yêu thương.

Nàng nhớ lại rừng đào năm đó khi còn bé, nhớ tới kiếp nạn diệt thiên nơi Hồng Hoang.

Một người là thiếu niên từng mang đến cho nàng niềm hạnh phúc nhất, từng chứng kiến nàng trưởng thành, dạy nàng cách yêu thương. Một người từng đem đến cho nàng tình yêu cao đẹp nhất đời, trong khoảnh khắc hấn ra đi, nàng đã đau đớn, đã tiếc nuối, đã vì thế mà trắng đêm không ngủ, còn bây giờ, lần đầu tiên nàng nghĩ...

Hấn vì sao không chết đi?

Hấn vì sao không chết trong kiếp nạn diệt thiên ở Hồng Hoang? Chết vào khoảng thời gian tươi đẹp nhất của đời nàng? Bởi như vậy sẽ không có âm mưu, không có người nói với nàng, với tình yêu của nàng rằng tất cả chỉ là giả dối.

Nàng đã nắm giữ hạnh phúc cuộc đời, niềm vui lớn lao đó hóa ra lại chỉ là bọt nước hư ảo trong một âm mưu đen tối.

Cả người run lẩy bẩy không kiềm chế được, nước mắt nàng trượt dài lại không biểu đạt được hết nỗi đau xé tâm can.

Vì sao lại thế này...

Nàng nghĩ, nàng vốn đã nghĩ, khi nàng dùng tánh mạng đánh đổi, đợi Thanh Hòa trở về thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.

Nàng sẽ có tình yêu hoàn mỹ, có thân tình chân thật, có bằng hữu vững bền.

Nhưng đương lúc nàng hy vọng thì lại nghênh đón một sự thật tàn nhẫn ngàn này.

Nàng từng nghĩ mình thật đáng thương, thật đáng buồn đến mức không thể buồn hơn được nữa.

Mãi đến hôm nay nàng mới hiểu được, hóa ra trên đời này thật sự có chuyện tàn nhẫn đến độ người chưa bao giờ dám tưởng tượng đến.

Nàng bật cười thành tiếng, rồi cười lớn hơn, cuối cùng hóa thành tiếng gào thét.

Nàng kéo theo Diệp Tiểu lui xuống, vừa khóc vừa cười chỉ vào Dạ Tịch và Thanh Hòa.

“Các người... đủ độc ác, thật độc ác!”

Nàng đối với họ tốt đến vậy, không tiếc vì họ chịu chết, nhưng họ lại vẫn đẩy nàng đến bước này.

Thanh Hòa lắc đầu: “A Âm, nàng quay lại đây đi, chúng ta sẽ bù đắp cho nàng.”

“Không...” Phụng Âm lắc đầu tiếp tục lùi.

Chính lúc đó, Diệp Tiểu mang Âm dương phiên nhét vào tay nàng rồi đẩy nàng tránh ra, còn mình xông về phía Dạ Tịch.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong tích tắc. Phụng Âm không kịp phản ứng lại đã bắt đầu chạy. Một luồng sáng ập về phía nàng, nàng thậm chí còn chưa nhận ra đã ngã quỵ xuống đất.

Âm dương phiên rơi ra ngoài, không kịp đỡ lấy. Diệp Tiểu búng ra một ngụm máu trên mặt nàng, lão đảo đẩy nàng: “Chạy, chạy mau!”

Các nàng không phải lần đầu tiên gặp tình huống nguy hiểm. Phụng Âm không chút do dự, bỏ chạy ra ngoài.

Nàng nghĩ, nàng phải nhanh lên, phải nhanh ra ngoài gọi người tới cứu Tiểu Tiểu.

Phía sau vẫn vang lên tiếng pháp lực chạm nhau, nàng chạy không ngại nghĩ, đến khi ngoái đầu nhìn lại, nàng thấy Diệp Tiểu ngã xuống đất, trong tay nắm chặt một luồng sáng, ánh sáng thoát khỏi tay nàng biến thành hai sợi dây quấn quanh người Dạ Tịch và Thanh Hòa.

Trên người nàng đầy rẫy vết thương, máu nhiễm đỏ lưng áo, nàng ngửa đầu trông thấy Phụng Âm quay lại, nàng mỉm cười.

Nụ cười nhợt nhạt suy kiệt, thoáng như đóa hoa lan khai nở trong U Minh phủ.

Phụng Âm vẫn còn nhớ, không lâu trước đây nàng ấy từng nói với nàng.

Nếu có một ngày, nàng bất hạnh táng thân dưới hoàng thổ, đến ngày giỗ hàng năm của nàng hãy mang đến một vò nữ nhân hương, cùng nàng đối ẩm.

Bao vạn năm đã qua, các nàng đều làm vậy.

Rượu ngon cùng uống, hoa đào cùng thưởng.

Nước mắt nàng không ngừng rơi xuống, khi ra khỏi U Minh phủ đến Thiên cung, mọi người thấy một nữ tử mình đầy máu nhìn Thiên đế, quỳ xuống, và bắt đầu gào khóc tang thương.

“Là ta có lỗi với nàng...” Nàng nắm chặt tay giơng mạnh xuống đất, hết lần này đến lần khác cho đến khi máu nhuộm đỏ thảm vẫn không ngừng thét gào, “là ta... là ta có lỗi với nàng...”

Người ngồi trên tòa cao trầm mặc nhìn nữ tử đang khóc than bên dưới mà một lời ủi an cũng không thốt ra được.

Nàng đã trắng tay, dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng trở nên rỗng tuếch.

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Vô phương giới

Ma thần Thái Uyên trở về, chiếm lấy U Minh phủ.

Ma tộc chờ xuất quân, trên Thiên giới không khí ngưng trọng. Đám người tiểu bá vương thiên đình thường ngày quậy phá nay lại chiến trang nghiêm chỉnh, sắc mặt nặng nề, thật nhuốm mùi chiến sự.

Còn Đào chủ Bồng Lai đảo Bách Lý Quân Hoa đã đẩy binh bao vây U Minh phủ. Đến khi Thái Uyên đưa Diệp Tiểu trả về cùng với giải được thì Bách Lý Quân Hoa mới lui binh, tự mình tìm kiếm giải được, toàn bộ binh quyền Bồng Lai đảo đều giao cho Thiên giới.

Hắn để lại cho Thái Uyên bốn chữ.

“Không đội trời chung!”

Thái Uyên lắc đầu: “Đáng tiếc. Đã bảo ngươi phải coi chừng vợ ngươi, đừng để nàng ta xen vào chuyện thiên hạ.”

Bách Lý Quân Hoa kiềm chế xúc động muốn lập tức khai chiến, ôm Diệp Tiểu đang hấp hối quay trở về.

Thái Uyên đưa đan dược nhưng chưa hoàn thành. Hơn nữa, linh đan diệu dược còn có thể tập hợp chứ thành phần ‘thanh tử mai’ trong phương thuốc chỉ có trong đệ tử giới Vô phương trong truyền thuyết mới có được.

Vô phương giới là một lãnh địa chết trong truyền thuyết, cho đến nay, các thần tiên đi vào đó chưa từng có người nào trở về. Không ai biết phía bên đó có gì, chỉ biết là có một nơi như vậy trong bản tàn thư ghi chép những điều trong thiên địa được phụ thần lưu lại.

Bách Lý Quân Hoa là vị thần duy nhất đủ khả năng đối đầu với Thái Uyên. Nhưng Mặc Tử Dạ đã mời nhiều lần mà hắn vẫn không ra mặt, đến ngày sau, hắn đi vào thiên cung, nói với Mặc Tử Dạ: “Ta sẽ đi Vô phương.”

Phương pháp mở cửa Vô phương, ngoại trừ tự nó mở ra thì cách khác chỉ có Thiên quân biết. Khi Bách Lý Quân Hoa cất lời, trong lòng vẫn ôm một cô nương, mình mặc áo trắng, da dẻ toàn thân đã hóa sạm đen. Nhưng dù có xấu xí đáng sợ, Bách Lý Quân Hoa vẫn ôm chặt nàng như ôm báu vật hiếm có trên đời.

Hắn dường như đã lâu không ngủ an giấc, trong mắt vẫn tia máu lẳng lẳng nhìn Mặc Tử Dạ, cứ như đang thực hiện một cuộc giao dịch hết sức thoải mái: “Ta đồng ý giao toàn bộ binh lực Bồng Lai đảo cho ngươi, thay ta mở Vô phương giới, ta muốn vào đó.”

Nghe thế, dù có dứt khoát thế nào, Mặc Tử Dạ vẫn rơi vào im lặng.

Một lúc sau hắn mới cất lời cự tuyệt: “Không được.”

“Phải được!”

“Ngươi không thể chết được.” Bách Lý Quân Hoa ngang ngạnh, Mặc Tử Dạ còn ngang ngạnh hơn, “Nếu ngươi chết, Thái Uyên sẽ không còn đối thủ. Toàn bộ đệ tử Bồng Lai đảo cũng không địch nổi trăm chiêu của hắn.”

“Tiểu nhi sắp chết,” Bách Lý Quân Hoa cười ngốc nghếch, “Nếu nàng chết, ngươi nghĩ rằng ta vẫn sống được?”

“Ngươi không báo thù?” Mặc Tử Dạ bình tĩnh hỏi.

“Nàng còn chưa chết, ngươi đã xúi ta báo thù?” Nghe nói vậy Bách Lý Quân Hoa trào phúng cười, “Chủ đích của ngươi chỉ muốn đánh trận thôi!”

“Tóm lại, ta sẽ không mở Vô phương giới.” Ý đồ bị nhìn thấu, Mặc Tử Dạ cũng không chút hoang mang, chậm rãi nói, “Diệp Tiểu có thể chết nhưng ngươi thì không thể.”

“Ngươi...” Bách Lý Quân Hoa rút kiếm, đang muốn xông tới thì bên ngoài đại điện, Phượng Âm đã thẳng lưng đứng đó.

Nàng mặc chiến bào nhiễm máu, tay cầm trường thương, dường như mới từ chiến trường về. Nàng lặng lẽ nhìn hai người, ánh mắt lại an tĩnh lạ thường, vẻ như việc liên quan đến sinh tử này đều chẳng phải chuyện gì lớn lao. Hai nam nhân nhìn nhau, Bách Lý Quân Hoa nhìn về phía trường thương nhiễm máu trong tay nàng, nói khẽ, “Phượng Âm, ta thật sự rất ghét ngươi!”

Phượng Âm hơi nghẹn ngào nhưng vẫn giữ nguyên nụ cười, tiếp tục nghe.

“Con người ngươi không bao giờ an phận, luôn mang lại phiền toái. Tiểu nhi ở cùng ngươi, ta vẫn luôn không thích. Nhưng vì yêu nàng, ta đồng ý chiều theo nàng, ta muốn yêu thương nàng, để nàng làm những điều nàng thích.

“Khi ta đỡ được nàng từ tay Dạ Tịch, ta đã vô số lần nghĩ, nếu nàng chưa từng quen biết ngươi thì tốt biết bao.

“Nhưng bây giờ ta cũng có thể hiểu được.” Nói xong, hần thở dài, “Nàng chấp nhận vì nguoi vào sinh ra tử, nguoi cũng vì nàng không quản hiểm nguy, tình nghĩa đó thật đáng kính trọng.”

“Dĩ nhiên rồi!”

Phượng Âm cười, nhướn mày, thần sắc cao ngạo không ai bì nổi, như bao nhiêu năm qua, một Đế quân phượng tộc cao cao tại thượng.

Ý đã quyết, sáng hôm đó nàng xử lý hết tất cả sự vụ và xác định người thừa kế trong tộc, buổi chiều, Phượng Âm đi tìm bạn bè uống rượu.

Các thành viên của nhóm tiểu bá vương Thiên đình – Giản Hề, Đại Miêu, thêm một Ti mệnh tinh quân Quán Thanh U ngay thẳng chính trực, cùng một Mộc Tử Du trung thành, mấy người đến nhân gian tìm một bàn, rồi kêu rượu, nguoi một ly ta một ly.

Uống mãi, đến lúc mấy người nói linh ta linh tinh.

Phượng Âm dựa vào cửa sổ, một chân khoát lên ghế, dùng chiếc đũa gỗ chén rượu hỏi: “Nếu ta chết, các nguoi ai sẽ khóc?”

Không ai trả lời nàng, mọi người đều tự bê một vò rượu, khóc cứ khóc, ngủ cứ ngủ, ca hát cứ ca hát, một đám người vui chơi thỏa sức, đến cả lời nàng nói còn chẳng nghe lọt.

Rõ là đã gọi rất nhiều rượu nhưng nàng vẫn thấy đầu óc tỉnh táo, thậm chí còn tỉnh hơn ngày thường. Nàng chưa bao giờ thấy bản thân lại thông suốt đến vậy, hồi tưởng lại cả cuộc đời mình nhưng thốt nhiên thấy cũng chẳng tột tệ lắm.

“Nguoi muốn đi Vô phương sao?” Đối diện đột nhiên có người mở miệng hỏi, Phượng Âm ngẩng đầu lên, là Quán Thanh U đã say mèm.

Nàng ta còn giờ chén rượu, sắc mặt lơ đãng. Phượng Âm cười vui vẻ: “Phải, muốn kết giao há?”

“Ngoài nữ nhi hồng, còn thích rượu nào không?” Quán Thanh U không để ý đến lời trêu chọc của nàng, tiếp tục hỏi. Phượng Âm hiếm khi đứng đắn trả lời: “Son túy cũng không tột, ta không thích rượu quá mạnh.”

“Còn thích gì nữa?” Quán Thanh U tiếp tục hỏi.

Phượng Âm nhấp ngụm rượu cuối cùng trong chén rồi nện mạnh xuống bàn, nói như phát tiết: “Có, ta từng thích một nam nhân.”

“Được.” Quán Thanh U không hỏi đối phương là ai, chỉ nói với nàng, “Năm sau chờ mộ phần nguoi xanh cỏ đến thất lưng, ta bất luận thế nào cũng bắt hần đem tột mộ gặp nguoi.” Nói xong, nàng ngửa đầu, mày cong cong, “thấy sao?”

Nói xong trong mắt đã ngập nước, Phượng Âm cảm thấy tầm mắt càng lúc càng mờ mịt nhưng vẫn gật đầu: “Được, còn gì bằng.”

Hai người giờ chén lên, rót rót, uống uống. Đám người bên cạnh bỗng dưng cũng lặng hần đi, sau đó vang lên tiếng khóc đứt quãng. Phượng nhi quét mắt nhìn mọi người rồi mỉm cười, giờ chén rượu kính một vòng rồi hơi cúi người: “Kiếp này có thể gặp các vị đã không uống phí.”

Mọi người mở mắt ra lẳng lặng nhìn nàng, sau một hồi cùng bật cười.

Đại Miêu giờ chén rượu kính nàng rồi cười gượng: “Năm sau sẽ cùng nguoi cộng âm.”

Bất luận Hoàng Tuyền, Thiên giới hay Địa phủ mịt mờ. Năm sau mộ phần xanh cỏ sẽ cùng nguoi cộng âm.

Bất luận sinh tử, vẫn là tri âm.

Đám người uống đến canh khuya mới khóc nháo hồi phủ, sau đó nằm la liệt trên đất, một đám vừa ngã xuống đã ngủ say như chết. Chờ đến bình minh, khi tia nắng đầu tiên len lỏi vào phòng, Phượng Âm đã mở mắt. Nàng ước chừng thời gian, thấy chưa muộn thì trở về phủ, tắm rửa, thay y phục. Nàng không thấy, khi nàng ra khỏi cửa, đám người vốn ngủ li bì kia vừa nghe thấy tiếng cửa đóng lại thì tất cả đều yên lặng rơi lệ.

Nàng ăn mặc đơn giản, váy dài đỏ thẫm, tay cầm trường thương, tóc xoắn dài, giản dị đi ra.

Đúng giờ ước định đến nơi đã thấy Bách Lý Quân Hoa cùng Mặc Tử Dạ đã chờ từ trước.

Cửa vào Vô phương giới ở trên đỉnh núi ngọc Tuyết Sơn Phong, nơi này hàng năm phong tuyết phủ kín, đập vào mắt chỉ một màu trắng xóa. Mặc Tử Dạ thi pháp mở ra một cánh cửa đi vào Vô phương giới, rồi quay đầu hỏi Phượng Âm phía sau: “Nguoi có lời nào muốn chuyển cho ai không?”

Phượng Âm suy nghĩ rất lâu.

Nàng nghĩ đến rất nhiều người, rất nhiều việc nhưng đến cuối cùng lại phát hiện, cho đến hôm nay nàng không ngờ mình đã không còn nhớ mong gì nữa.

Vì thế nàng thần nhiên mà cười: “Không có.”

Đứt lời, nàng rào bước vào.

Đó là một thông đạo tối tăm, nàng vẫn cứ đi, đi mãi.

Đi không biết bao lâu, đột nhiên có ánh sáng rọi tới. Đó là ánh sáng vô cùng nhỏ, nàng ngẩng đầu lên, bắt gặp một không gian trống trải, như có điểm tận cùng lại cũng như không có.

Giữa bóng tối, nàng đang đứng ở vị trí hình tròn cao cao, trên nữa là những bậc thang, dọc theo những bậc thang cách đoạn có một ngọn lửa màu xanh đang trôi lơ lửng, trở thành nguồn sáng duy nhất.

Phượng Âm leo lên những bậc thang, đến bậc cuối mới thấy được người.

Đó là một thiếu niên chừng mười bảy, mười tám tuổi, mình mặc y phục trắng bạc, lười biếng nằm trên kim tọa rộng rãi, buồn chán xem sách.

“Vào Vô phương giới của ta, đã là người của Vô phương giới ta. Đến đây là không thể quay đầu, trong lòng chỉ còn Vô phương giới ta.”

Thiếu niên ưỡn oải kéo dài lời nói, cuối cùng, hắn quay đầu, môi cong cười nói: “Tiểu tiên, hãy xưng tên ra.”

“Phượng Âm” Phượng Âm quan sát xung quanh, nét mặt không vui không buồn, chậm rãi nói, “Từ Thiên giới đến đây là cố ý muốn xin Thần quân cho một loại thuốc để cứu bằng hữu.”

“Có thể cứu bằng hữu của ngươi nhưng ngươi không thể đi.” Thiếu niên ngồi dậy, tay đặt lên tay vịn, nghiêng người, “Ngươi nên biết, Vô phương giới của ta chưa bao giờ để người còn sống ra ngoài.”

“Đã đến đây là sẽ không đi.” Phượng Âm mỉm cười, “Nhưng xin Thần quân ban cho tại hạ Thanh tử mai, tại hạ dùng hồn phách quay về Thiên giới một chuyến.”

“Ngươi... quyết ý ở lại đây?” Về mặt thiếu niên thoáng buồn cười, “Nhìn rõ nơi này chưa? Ở đây chỉ có hai chúng ta, chúng ta sẽ rất lâu rất dài ở cùng nhau. Ngươi sẽ không chết.” Thiếu niên mỉm cười, nói ra lời vô cùng tàn nhẫn, “Ở nơi này, ta có thể cho ngươi quyền được chết nhưng cũng có thể bắt ngươi bất tử. Lúc này nếu ngươi lấy thứ ta cho thì phải giao tánh mạng cho ta, từ nay về sau, chỉ có ta cho ngươi chết, ngươi mới có thể chết.”

Phượng Âm hơi hoảng hốt.

Nàng nhìn không gian nhỏ hẹp tối đen này, nhìn con người duy nhất trong không gian này, nghĩ về quãng đời sau này...

Nàng đột nhiên thấy, như vậy thật là đáng sợ.

Nhưng nàng không còn cách nào khác, Diệp Tiểu đang chờ nàng.

Nàng chỉ có thể mỉm cười, gật đầu nói: “Được!”

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cáo biệt

Cuộc đời này của nàng đã đủ thâm trầm rồi, lại vì người nàng quý trọng nhất thâm càng thêm thâm, không còn gì để luyến tiếc.

Trong mắt thiếu niên vụt qua chút sắc thái khác thường, một lát sau, hắn giang hai tay, trong tay xuất hiện một viên thuốc nhỏ.

“Ta cho ngươi thời gian một đêm, ngươi đưa thuốc xong có thể tìm người mà ngươi trân trọng nói lời từ biệt. Sau đó, ngươi hãy quay lại đây.”

Dứt lời, viên thuốc từ trong tay thiếu niên là bay tới, Phượng Âm đưa tay bắt lấy, nắm chặt viên thuốc rồi cười.

“Đa tạ.”

Nàng ngồi xuống, niệm Xuất hồn thuật để hồn phách nhẹ nhàng xuất ra. Thiếu niên mở cửa Vô phương giới để nàng phiêu phiêu theo gió bay về phía thiên cung.

Nàng đi không nhanh không chậm, vừa đủ để ngắm núi sông bên đường.

Đây là lần đầu tiên nàng tĩnh lặng quan sát thế giới này, núi non tươi đẹp, sông nước thanh thanh, sinh linh vạn vật, luân chuyển tuần hoàn. Hồn nàng đứng giữa đất trời, gió mát vờn quanh thân, tự do tự tại.

Sau khi đến Thiên đình, nàng dừng bước trước Nam Thiên môn. Nơi đó đã có đông đảo các vị thần tiên, họ nhìn thấy nàng thì nhiều người mắt lấp lánh nước.

Nàng đến gần đưa viên thuốc cho Bách Lý Quân Hoa, rồi quay đầu lướt nhìn những người đang chăm chú dõi theo nàng. Một lát sau, nàng cười rạng rỡ, lui từng bước, xoay người sang chỗ khác bãi thiên địa: “Tạ ơn thiên địa đã cho Phụng Âm một cuộc đời đủ những buồn vui.” Dứt lời nàng quay lại cúi chào mọi người, nói lớn, “Tạ ơn mọi người nhiều năm bầu bạn. Nếu có năm nào...” Nàng đứng dậy, cười nói từng chữ rõ ràng, vô cùng phóng khoáng, “Không hẹn gặp lại.”

Một trận gió mát phát quá, nàng nhắm mắt lại, theo gió mà đi.

Phía sau vọng đến tiếng bạn bè gào khóc, nàng quay đầu thấy Gian Hề đang được rất nhiều người níu lại vì dường như hắn muốn chạy về phía nàng.

Bao năm qua, nàng chưa từng thấy hắn thất thố, vậy mà lúc này trên mặt toàn nước mắt, đang khóc gào gọi nàng: “Phụng nhi! Phụng nhi!”

Nàng muốn quay đầu lại nhưng không dám.

Bởi vì nàng biết, nếu nàng quay lại, có lẽ nàng sẽ không còn dũng khí trở về. Tình nguyện chết ở chỗ này, cũng không muốn quay về Vô phương giới.

Nàng nương theo gió bay đi, quên tính thời gian, chỉ còn chút nữa là phải trở về rồi. Suy nghĩ về người cuối cùng muốn gặp.

Thật ra cũng không cần phải nghĩ cũng đã biết trước.

Nàng lướt về phía Trường Hằng Sơn, nàng nghĩ, đến giờ phút cuối cùng của cuộc đời, nàng muốn gặp nhất vẫn là hắn.

Người đã cho nàng niềm vui lớn lao nhất cùng nỗi đau tận cùng nhất.

Khi đến được Trường Hằng Sơn, nơi này đã không còn giống trước nữa, mà bình đứng gác dọc từ dưới chân núi lên, khắp núi mà khí dày đặc, vừa nhìn đã biết ai đang ở đây. Nàng dùng thuật ẩn thân, đi vào phòng hắn rồi tiến nhập vào giấc mộng của hắn.

Nàng dù sao cũng là hồn phách, nhập vào mộng của một người rất đơn giản. Trước khi vào, nàng đã từng nghĩ ở trong mộng hắn thế nào. Có phải là thời điểm hắn nhất thống tam giới? Có phải là khi hắn không cam lòng bị ngũ xa phản thầy năm đó?

Nàng nghĩ rất nhiều, nhưng đến khi vào trong giấc mộng đó rồi, nàng lại ngẩn người.

Trong mộng là Hồng Hoang, là màn đêm đen kịt, là mặt đất khô cằn, trong không khí còn vương mùi bụi đất.

Mái nhà tranh treo tấm biển ‘Thanh Hòa’, thiếu niên mặc tử y đeo ngân kiếm đang nằm trên giường, bên cạnh là một con gà rừng lông đỏ rực đang ngủ say sưa.

Có lẽ đây là khoảnh khắc an bình nhất trong cuộc đời hắn, cũng là của nàng.

Phụng Âm vẫn không nhúc nhích, chỉ như nhìn mảy nhìn hắn cười. Kiếm của hắn chỉ cách một tấc thì dừng lại, thiếu niên nhìn nàng, miệng mở ra muốn nói nhưng không nói được gì, hồi lâu sau mới khàn khàn gọi tên nàng: “Phụng Âm...”

Có lẽ sẽ mau chóng rời khỏi nên khi nhìn thấy mặt hắn, nghe được giọng nói của hắn, Phụng Âm không còn cảm thấy chút đau đớn nào.

Dù là giả dối hay mưu toan, khi nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên, nàng lại nghĩ, không sao cả.

Mãi cho đến lúc này nàng mới hiểu được, hóa ra thanh thân nhẹ nhõm là thế nào.

Trên đời này có quá nhiều yêu hận, biết bao khổ oán, vô luận phạm nhân hay tiên tử đều có nỗi u sầu, nếu chỉ cần được vui vẻ trong phút chốc thì sợ gì đau thương đắng đắng, cứ tiêu sái phong lưu thôi.

Ai lại không có đau khổ? Nhưng ai có thể được như nàng, từng có những hạnh phúc vô cùng?

Nghĩ thông suốt rồi, nàng bắt giác cảm kích con người này.

Nàng dịu dàng vươn tay vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ của thiếu niên. Dạ Tịch bị cử chỉ của nàng làm giật mình, chẳng nói được câu nào, chỉ có thể ngẩn ra nhìn nàng.

“Dạ Tịch.” nàng ôn nhu gọi tên hắn, cố chấp không chịu gọi cái tên ‘Thái Uyên.’

“Ta đến cáo biệt chàng!” Nàng nói xong thì mỉm cười nhưng đáy mắt lại lấp lánh. Dạ Tịch không biết vì sao nhưng mắt hắn cay xè. Tim như bị ai đó giầy xéo mà cả chính hắn cũng không hiểu được.

Hắn vẫn nghĩ bản thân đã không còn biết yêu nữa nhưng khi nhìn thấy người con gái ấy mang theo nụ cười dịu dàng đến từ biệt, hắn lại bắt giác cảm nhận được nỗi đau đớn lạ kỳ. Đau đến độ... muốn rơi lệ.

“Nàng... muốn đi đâu?” Giọng nói khàn khàn, hần hồi lâu mới hỏi được. Phụng Âm mỉm cười nhưng không nói thêm. Nàng quay lại nhìn ra ngoài bầu trời đầy ánh sao. Nàng giờ tay chỉ về hướng ngôi sao đó: “Có lẽ là phía đó!”

“Đương nhiên là vì...” Dạ Tịch vội cắt lời nhưng câu ‘Ta nợ nàng nhiều lắm’ còn chưa thốt ra, hần đã ngẩn người.

Bấy giờ hần mới phát hiện, cơ thể Phụng Âm đang lấp lánh ánh sáng xanh nhạt, dưới ánh trăng lại trong suốt như chỉ cần một cơn gió nhẹ quét qua cũng có thể cuốn nàng đi. Hần biết đó là gì, từ thuở khai thiên lập địa mấy ngàn năm trước, hần đã nhiều lần chứng kiến sinh ly tử biệt, đương nhiên biết đó là gì.

Hần mở miệng nhưng đến cùng vẫn chẳng nói được. Lần đầu tiên trong đời hần biết rõ, không thể nói những lời gây tổn thương đến người khác.

Không thể chỉ vì kiêu ngạo, chỉ vì viện cớ.

Hần không nói nữa, nữ tử cũng mất kiên nhẫn, cười tủm tỉm hỏi lại: “Đương nhiên là gì?”

“Đương nhiên là...” Dạ Tịch nghẹn ngào nhìn bóng dáng nàng dưới bóng trăng mà một hồi sau, trong đầu không biết là ai đang nói, từng tiếng vọng lại, bức bách hần thốt nên lời đã chôn dấu trong lòng từ lâu, “ta thích nàng!”

Lời vừa nói xong cả hai đều sững sờ.

Phụng Âm kinh ngạc nhìn hần, sau một hồi mới nở nụ cười. Nhưng khóe miệng vừa nhếch lên nước mắt đã rơi xuống.

Nàng đợi đã lâu, đau đớn vậy, khổ sở vậy, sau rốt mới nghe được lời nói này của hần.

Còn hần, cũng đợi đã lâu, thời gian đằng đẵng mới có thể thấy rõ được chân tâm của mình.

Mất hồn cũng được, vong tình cũng thế, dù là trong Linh Hư ảo cảnh hần đã một lần quên nàng nhưng lại hết lần này đến lần khác yêu thương nàng.

Thế nhưng mỗi lần ấy hần đều lo sợ, mỗi lần ấy hần đều đau đớn.

“Ta cũng vậy,” Phụng Âm nheo mắt cười, “Ta cũng vậy, rất thích chàng!”

Nói xong, một cơn gió lạnh thổi tới, bóng hình Phụng Âm từ từ tan biến. Dạ Tịch ngây người nhìn thân thể nàng dần biến mất, cuối cùng không thể kìm nén được nữa, ngửa đầu hét lớn: “Đừng!”

Tiếng hét vừa thốt ra, hồn phách nàng cũng vỡ vụn. Dạ Tịch trừng mắt nhìn từng mảnh nhỏ tan vào hư không mà cảm thấy có gì đó trong lòng cũng đang tan nát.

Hần vẫn còn nhớ bộ dáng gà rừng của nàng, nhớ khoảng thời gian nàng và hần cùng ở Hồng Hoang. Nhớ tới lần lịch kiếp, hần cũng từng yêu cô nương ấy, cũng từng có dùng khí vô hạn giương trường kiếm che chắn cho nàng.

Hần nhớ khi hần vẫn còn là Dạ Tịch Nguyên quân, điệu bộ nàng khi cười, khi khóc, khi nép mình vào lòng hần thủ thi rằng ‘Dạ Tịch, ta thích chàng!’

Pháo hoa mừng năm mới long trọng, trận tuyết lớn vần vũ, từng sự việc ào ào ập tới khiến hần gần như không thở nổi.

Quả nhiên là kiếp, quả thật là kiếp.

Dù có vong tình khó cưỡng nhưng vào khoảnh khắc tiền đưa ấy, lại nhớ được hết tất cả những yêu hận ly thương. Nàng bồn ba ngàn dặm đến đây, chỉ để nói lời tử biệt tuyệt vọng này.

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chân tâm

Dạ Tịch bị tiếng ồn đánh thức, hần còn chưa kịp mở mắt đã nghe loáng thoáng những âm thanh huyền ảo bên ngoài. Còn chưa nhận ra chuyện gì hần đã bị trúng một quyền, động tác đối phương túm lấy áo hần cực nhanh, đôi mắt đỏ bừng, toàn thân giống như một con mãnh thú đang nổi giận, trừng trừng nhìn hần như muốn ăn tươi nuốt sống hần.

Dạ Tịch sững sờ nhìn người vừa đến mà không thốt nổi nên lời.

“Nàng đã vào Vô phương giới.” Thanh Hòa khàn giọng nói, tay nắm áo hắn không ngừng run rẩy, “Thiên đình vừa thông cáo. Nàng đã vào Vô phương giới, sẽ không về nữa!”

Hắn không nói gì, trong đầu như có sóng triều đang ầm ầm ập tới, nhấn chìm hắn.

Hắn im lặng nhìn Thanh Hòa, đáy mắt mờ mịt, một lúc sau mới như vực tỉnh, hất tay Thanh Hòa ra, lao đảo đứng dậy lao ra ngoài. Nhưng hắn chưa đi được mấy bước đã thấy choáng váng, tựa vào khung cửa cố định lại thân mình, hắn che miệng ho dữ dội. Máu từ những kẽ hở bàn tay nhỏ xuống, rơi trên đất thành những đóa mai đỏ rực. Hắn vừa ho vừa cố gắng bịt miệng ngăn mình phát ra tiếng, tiếng ho khan từ đầu sau lại trở thành những tiếng nấc.

Thanh Hòa cũng ngăn người nhìn biến cố này.

Y và hắn kết giao đã mấy vạn năm, chứng kiến hắn từ khi còn là một thiếu niên hết sức ngông cuồng oai phong một cõi, chứng kiến hắn trở thành Ma quân một tay che trời, lại cũng từng tận mắt thấy hắn bại vong thân, hồn phi phách tán. Nhưng bao nhiêu năm qua y chưa từng thấy hắn rơi một giọt nước mắt.

Trong một sáng bình thường này, không có long trời lở đất, không có kiếp nạn diệt thế, nam tử đã từng kinh qua bao năm tháng thăng trầm lại giống như một đứa trẻ, bật khóc vì một cô nương.

Hắn nhiều lần ở sai thời điểm gặp gỡ nàng, sau đó lại nhiều lần lãng quên nàng.

Nhưng cho dù có quên bao nhiêu lần, chung quy hắn vẫn có thể dựa vào dũng khí kỳ lạ để nhớ lại.

Hết thấy mọi việc để vấn hồi số mệnh đều đã sai cả, vì thế hắn cứ dần bước, đến tận khi không còn có thể vấn hồi được nữa.

Trong Vô phương giới, sau khi đưa thuốc và nói lời từ biệt, hồn phách Phượng Âm bị triệu hồi.

Nàng mở mắt nhìn phía trước, trong đầu chỉ còn lại một hình ảnh cuối cùng...

Đó là khi còn trong Linh Hư ảo cảnh, Dạ Tịch kéo tay nàng. Phía trước là hàng hàng ác long, phía sau là nàng. Gió cuốn theo mùi máu và bụi đất quất vào mặt, trường kiếm của hắn vẫn vững vàng, thiếu niên mới chỉ mười bảy đã mang theo khí chất lạnh nhạt mà nhiều tiên nhân thần quân cả đời cũng không thể có được.

Họ tay cầm kiếm, vai kề vai. Khoảnh khắc đó, không có nghi kỵ, không có oán hận, không có tiếc nuối.

Nàng nghĩ, lựa chọn cả đời này của nàng đều do nàng làm chủ.

Duy chỉ một lựa chọn hối tiếc nhất, là trong họa kiếp, nàng không chọn cùng hắn táng thân ở nơi ảo cảnh xinh đẹp ấy.

Hình ảnh thiếu niên nữ tử tay trong tay ngày càng xa, Phượng Âm bật cười.

“Dạ Tịch...”

Nàng mở bừng mắt.

Lọt vào mắt là một màn đen kịt.

Nhiều năm trước, nàng đã từng là nữ tử y yêu nhất.

Y cũng cam nguyện dùng tánh mạng bảo hộ nàng, nhưng y còn nhiều thứ phải làm, nhiều nghĩa vụ phải thực hiện.

Năm đó y không bỏ được tình nghĩa huynh đệ với Thái Uyên, còn giờ, y lại bận lòng sự hưng suy sinh tử của Ma tộc.

Nghe y nói, Thái Uyên lại cười. Hắn ngẩng đầu nhìn vạn vì sao phát sáng đang luân chuyển theo quỹ tích.

“Ta e là đã quên nàng nhiều lần quá rồi.” Hắn cười, thờ dài thành tiếng, “mỗi lần ta đều biết sẽ có kết cục như hôm nay. Ta đã lo sợ kết cục này, khi ra khỏi Linh Hư ảo cảnh ta đã sợ, ta nghĩ nữ tử này sớm muộn gì cũng hủy hoại ta.

“Nhưng thế thì sao?” Hắn nhắc tay đặt lên lồng ngực, vuốt trái tim đang đập trong đó, “khi tất cả dồn nén lại, tình cảm đã không còn là thứ mà tiên đàn diệu dược có thể loại trừ được. Khi nàng nói lời từ biệt, Vong tình đã trở nên vô hiệu, sau đó ta biết, ta trốn không thoát.

“Ngươi xem, nàng ở trong tim ta. Bây giờ ta muốn đi Vô phương, ta không còn cảm thấy đau khổ nữa. Đột nhiên ta phát hiện, hóa ra ta không sợ chết, chỉ cần có thể cùng chết với nàng thì không còn gì đáng sợ nữa.

“Khi người nói cho ta biết nàng đã đi Vô phương, ta lập tức hiểu ra. Ta vẫn còn sống, sống bao nhiêu năm chỉ để chờ ngày hôm nay.

“Chỉ vì chờ đợi nàng, đợi được yêu nàng, đợi được cùng nàng đồng sinh cộng tử, thế thôi.”

Dứt lời, hắn mỉm cười nhìn Thanh Hòa mà mắt lấp lánh, đoạn chậm rãi nói: “Không hẹn gặp lại.”

Thanh Hòa cười nhìn theo hắn đằng vân giá vũ mà đi.

Sau đó, Thanh Hòa trở lại cung điện của mình, bước lên từng bậc thang được làm bằng vàng ròng trải thảm đỏ, y xoay người, ngồi xuống. Đấng La đứng trên đại điện, cảm thanh đấng nhìn y, ánh mắt không bi không hi, tĩnh lặng như hồ.

Y cười buồn: “Ta từng yêu một tiểu cô nương mà ta nhất định không thể yêu. Vậy có phải ta nên quên nàng đi?”

Đấng La không đáp lời, chỉ im lặng nhìn y, Thanh Hòa giờ Vong tình lên, uống cạn.

Y dựa vào kim tọa, nhắm mắt lại rồi cười lớn.

Cười một hồi, rồi khóc.

Đấng La nghiêng người nhìn ra bên ngoài ma cung.

Nàng nhớ đến ngọn đèn vạn năm bất diệt trên Linh Hoa sơn. Nàng là ngọn đèn được tạo thành từ mối tình si nhưng dù cho Thương Phú có thâm tình thế nào thì nữ tử chủ nhân nàng chờ cũng chưa bao giờ trở về.

Đôi khi bỏ lỡ có thể bù đắp, nhưng đôi khi bỏ lỡ là cả đời.

Thái Uyên đi vào thiên cung, Mặc Từ Dạ đã chờ hắn từ sớm.

Sau khi chuyện hai bên được bàn bạc xong, Hiệp thư được ký kết, cả hai đều im lặng. Mặc Từ Dạ chờ Thái Uyên mở miệng, Thái Uyên lại cân nhắc nên mở lời thế nào.

Sau một hồi, hắn nói: “Ta muốn vào Vô phương.”

Nghe vậy Mặc Từ Dạ như đã đoán được từ trước nên chỉ bình thản gạt đầu rồi ra điều kiện: “Huyết chú.”

Hắn ngẩng đầu lên, đáy mắt thăm thẳm như bóng đêm lạnh đạm nhìn người trước mặt, “Người và ta cùng lập khế ước huyết chú, từ nay về sau, ta là chủ nhân của người, sinh tử đều phải do ta định đoạt.”

Nghe điều kiện này Thái Uyên xiết chặt nắm tay.

Cả đời hắn chưa bao giờ cúi đầu, dù năm đó bị vỡ tan hồn phách hắn cũng chưa từng lui bước nhưng lúc này, chỉ là một văn bối mà dám nói với hắn ‘sinh tử đều phải do ta định đoạt’?

Mặc Từ Dạ cũng biết điều kiện này phỏng chừng làm khó Thái Uyên. Dù sao hắn cũng là thân đệ của Phụ thần, tôn thần tôn quý nhất. Nhưng không còn cách nào, đây là cơ hội duy nhất để áp chế hắn.

Vì thế hai người cứ lẳng lặng giằng co, hồi sau, Thái Uyên chợt bật cười, hắn hít sâu rồi nói: “Được, ta lập huyết chú với người. Nhưng người cũng phải hạ lời thề, nếu ta không phạm thân tộc, người cũng không được can thiệp vào chuyện của ta.”

“Đương nhiên.”

Mặc Từ Dạ khép mắt, cuối cùng cũng yên lòng.

Sau khi hai người hạ huyết chú, Mặc Từ Dạ đưa Thái Uyên đến cửa vào Vô phương giới. Giữa đất trời tuyết trắng, Thái Uyên đột nhiên nhớ tới đêm tất niên ấy, đại tuyết ngập trời, pháo hoa rực rỡ, một nữ tử cười tươi như hoa.

Hắn nhếch miệng: “Thật ra người ngày đó đốt pháo hoa, ta nghĩ người thật ngớ ngẩn, tiêu tiền như rác.”

“Không phải tiền nhiều mà nhà ta thích xem pháo hoa nên hàng năm ta đều cho nàng xem.” Nhắc đến vị Đế hậu trong nhà, ngữ khí Mặc Từ Dạ nhu hòa hẳn. Thái Uyên bật cười: “Đúng vậy, đến khi ta có người ta yêu, cùng nàng ngắm pháo hoa mới thấy, pháo hoa của người cũng không tệ.”

Nghe thế Mặc Từ Dạ cười không nói. Lúc ấy, hai người đều hiểu nụ cười ấy mang ý nghĩa gì.

Ôn nhu, chiều chuộng, hạnh phúc, đều vì người họ yêu.

Họ nguyện vì ái nhân tạo dựng đất trời, tạo dựng một thế giới mới, bỏ qua sinh tử, không còn sợ hãi.

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chuộc tội

“Sao người lại đến đây?”

Rõ ràng đã khóa người lại trên đất mộng, kinh thư nhật nguyệt, phấn đại xuân thu. Người nhưng lại bay qua quan lĩnh, đuổi kịp tháng năm chưa muộn, đến trước mặt tôi.”

Sau khi Vô phương giới mở ra, Thái Uyên lập tức đi vào.

Hắn không hề quay đầu lại.

Bởi người quý trọng nhất trên đời cũng là niềm hạnh phúc lớn nhất của hắn đang ở phía trước rồi.

Xung quanh dường có dường không tiếng nước chảy tí tách.

Phượng Âm nghiêng người dựa vào tay vịn, lắng lắng nghe Vô Phương nói chuyện.

Vô Phương chính là chúa tể Vô phương giới, là người sống duy nhất. Hắn là thần của Vô phương giới, hắn không già không chết, hơn nữa cũng không thể ra khỏi đây nên chỉ mình hắn ở trong này thật quá dài quá tịch mịch.

Vô Phương nói, trước kia cũng có thần tiên đi vào, lần nào họ đến hắn cũng muốn giữ họ lại, nhưng chẳng được bao lâu họ lại cầu xin hắn hãy giết họ đi.

“Rất quanh què!” Vô Phương cười buồn bã, nhìn không gian tứ bề tối kịt mà thần nhiên nói, “còn chán nữa, chán đến muốn điên.” Hắn ngược mắt nhìn nàng, nét mặt có chút trào phúng, “ngươi nghĩ ngươi có thể trụ được bao lâu mới điên?”

“Không biết.” Phượng Âm thở dài, “ta thấy ta cũng sắp phát điên rồi,” nàng nhìn sang Vô Phương, “Vô phương giới được tạo thành thế nào? Do Sáng Thế Thần tạo nên ư?”

“Ta cũng không biết,” Vô Phương cười, “một ngày nọ khi ta tỉnh lại đã ở trong Vô phương. Đó là rất nhiều năm về trước, trong thiên địa chỉ có thần tộc, Sáng Thế Thần thậm chí còn chưa tạo ra con người. Ta hình như là con của Ngài thì phải?” Vô Phương hỏi ngược lại, mơ hồ nói, “Ta cũng không nhớ rõ, ta chỉ thoáng nhớ được, Sáng Thế Thần có nói với ta, Ngài có một hài tử, cả đời hắn lưng đeo nhiều tội nghiệt. Hắn đã phá hủy rất nhiều, oan hồn không có chỗ đi, nên Ngài phái ta tới bảo vệ chúng. Một ngày chúng còn đó, ta vẫn còn phải ở lại Vô phương.”

“Thấy không?” Vô Phương chỉ vào màn đêm xung quanh, “ở nơi đó trước kia cũng có ánh sáng. Hắn đã hủy diệt quá nhiều nên ngày qua ngày, những thứ hắc ám bị trôi buộc tại đó, cả ánh sáng cũng bị chặn lại.”

“Nếu không có mấy thứ này chúng ta có thể ra ngoài?” Nghe đến đó, Phượng Âm vui sướng.

Vô Phương cười khẩy, nét mặt mai hiện rõ trên mặt: “Biết ta vì sao lại ở đây không? Vì ta là thuần thiện duy nhất trên đời. Ta có thể ở trong này mà không bị những oán niệm mê muội. Ngay cả ta thuần thiện còn không cách nào tỉnh lọc được, ngươi muốn chúng biến mất, nói dễ hơn làm.”

“Đương nhiên, cũng không phải không thể.” Vô Phương nghiêng đầu ra chiều suy nghĩ, “Sáng Thế Thần có tạo ra một con đường, thấy không?” Hắn chỉ tay về phía những bậc thang nối tiếp, tiếp tục nói, “Con đường này chỉ được dùng để chuộc tội. Nếu có một ngày ‘hắn’ bước vào đây, chỉ cần ‘hắn’ quỳ đi hết con đường này, những oan hồn đó sẽ được tỉnh lọc.”

Sáng Thế Thần chỉ có hai người con, một là Phụ thần Sáng tạo, người còn lại là Thái Uyên Hủy diệt.

Lưng đeo nhiều tội nghiệt.

Ngoài hắn ra còn ai nữa?

Phượng Âm sững sờ, quả nhiên nghe thấy tiếng thở dài thườn thượt của Vô Phương: “Là Thái Uyên đó!”

“Ngươi vừa nói, nếu hắn không đến thì sao nhỉ?” Phượng Âm giọng nói khô khốc, không dám tin.

Nhiều năm qua, Thái Uyên tạo sát nghiệt vô số. Mươi loại tội ác, đủ loại thảm án đều xuất phát từ tay hắn. Nhưng hắn lại không có địch thủ, dù là năm đó tất cả phụ thần hợp lại bức hắn tan hồn nát phách, hắn vẫn có thể sống lại. Ai cũng nghĩ, thiên đạo bất công, tất cả vận khí trên đời đều rơi xuống cho hắn. Tuy nhiên thiên đạo luân hồi luôn công bình. Hắn tạo nhiều sát nghiệt, tất cả đều đang lặng lẽ ở đây chờ đợi để cắn xé hắn.

Vô Phương không biết cảm xúc đang sôi trào của Phượng Âm, đang định trả lời lại đột nhiên sáng mắt, quay đầu kích động hỏi Phượng Âm: “Người không phải là biết hấn đây chứ?”

Phượng Âm không kiên dè gặt đầu. Vô Phương thoát cái trò tay chế trụ Phượng Âm, đặt nàng xuống ghế, sau đó đứng thẳng lưng kích động thì thào: “Ta đã nghĩ cả đời hấn cũng sẽ không đến... Thật không ngờ, không thể ngờ được hấn lại thật sự đến đây.”

Vô Phương vừa mới dứt lời đã nghe thấy tiếng bước chân vọng lại.

Cả Vô Phương giới đều im bất lặng nghe, tiếng chân từ xa đến gần, sau đó, một nam tử mình bận tử sam áo trắng, tay cầm trường kiếm chậm rãi bước ra khỏi bóng tối.

Tất cả đều nín thở, toàn bộ Vô Phương giới đều trở nên trang nghiêm lạ kỳ. Thế nhưng hấn vẫn chưa phát giác ra. Ngẩng đầu, nhướn mày, sau đó nhìn về phía Phượng Âm đang ngay ngắn ngồi trên kim tọa, hấn khẽ nở một nụ cười hết sức hào hoa.

“A Âm,” hấn cất lời, thanh âm vang vọng bốn bề, “ta tới đón nàng đây.”

Vừa dứt lời lập tức xung quanh ầm ầm tiếng thét. Vô Phương giới này vốn dĩ do những thứ hắc ám tạo thành, tiếng la hét chói lói lao về phía Thái Uyên. Thái Uyên nhíu mày, cảm giác được dịch ý nửa quen nửa lạ nên hấn bắt giác bày kết giới. Đồi bên giếng co chốc lát, cuối cùng giọng nói thiếu niên vang lên đánh gãy cục diện bế tắc.

“Khụ khụ, im lặng nào!” Giọng thiếu niên không lớn nhưng lại hàm ý trấn an khiến những âm thanh chói tai cũng dần lặng xuống rồi bật hấn.

Thái Uyên quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói. Nơi đó có một thiếu niên đang ngồi chiếm chỗ trên một chiếc ghế lơ lửng giữa không trung, sắc mặt mặc dù cất lực duy trì sự bình tĩnh nhưng đôi mắt khi nhìn Thái Uyên lại hết sức nhiệt tình hưng phấn.

“Thái Uyên, đúng không?” Thiếu niên mở miệng, tuy là câu hỏi nhưng lại mang ngữ khí khẳng định rõ ràng.

Thái Uyên nhíu mày: “Thì sao?”

“Người tới cứu Phượng Âm, đúng không?” Hấn ngăn ngữ hỏi lại.

Thái Uyên gật đầu: “Phải”

“Vậy, người có biết cứu thế nào không?”

Nghe đến đó Thái Uyên nở nụ cười rõ là bất cần: “Trước khi đến ta cũng chưa nghĩ tới sẽ cứu thế nào, ta chỉ nghĩ sẽ chết thế nào thôi.” Dứt lời hấn ngửa đầu nhìn về phía nữ tử đang ngồi trên tòa cao, ánh mắt nhu tình, “Ta chỉ muốn cùng chết với nàng, thế thôi.”

“Vậy giờ người có muốn cứu nàng không?” Vô Phương gãi đầu, không ngờ đối phương lại chỉ nghĩ được có vậy, “Người muốn chết nhưng Phượng Âm không muốn chết, cho nên người phải tôn trọng ý kiến của người khác chứ?”

Thái Uyên nghe xong thì bật cười, hấn ngẩng đầu nhìn người đang ngồi trên tòa cao mà cười dịu dàng: “Đương nhiên. Nếu có thể cứu nàng, muốn ta chết cũng được.”

“Vậy đến đây mau!” Vô Phương kích động vỗ vập, “Con đường này chờ người quý gối đi hết đã phải đợi không biết bao nhiêu năm rồi, Thái Uyên.” Thiếu niên hưng phấn đến nói năng lộn xộn, chỉ vào những bậc thang dẫn đến chỗ Phượng Âm, “Đây là con đường Sáng Thế Thần lưu lại cho người để chuộc tội, người vừa quý vừa đi, sám hối ăn năn, chỉ cần người đi đến cuối, tất cả chúng ta đều có thể ra ngoài.”

Con đường Sáng Thế Thần lưu lại cho hấn...

Nhìn thấy những bậc thang, Thái Uyên lại cười.

Hấn vẫn luôn là hài tử bị phụ thân chối bỏ, từ khi hấn sinh ra, hấn chỉ biết hấn không giống với cha – Thần Sáng tạo, được thế nhân kính ngưỡng gọi là phụ thần. Hấn đã định trước sẽ lưng đeo oan nghiệt, đến cuối cùng lại sẽ bị oan nghiệt phản phệ.

Đây là số mệnh, và số mệnh này lại do chính phụ thân hấn sắp đặt.

Nếu con đường này thật sự được để dành cho hấn từ nhiều năm trước, có lẽ hấn thà chết cũng không bước lên. Hấn đã phải đi theo những thứ Người sắp đặt quá nhiều, bây giờ không muốn lặp lại nữa. Thế nhưng trong giờ phút này, cuối con đường là nơi có nàng, vậy thì dù có gian nguy cỡ nào hấn cũng cam nguyện vì nàng bước đi.

Cho nên, hấn đến bậc thang, vén áo quỳ xuống.

Vong hồn nghiệt trái trong nháy mắt hấn vừa quỳ xuống đã lập tức dâng lên.

Đó là cảnh tượng cực kỳ đáng sợ, vô số oan hồn ập về phía hấn, đen kịt nghìn nghịt nhấn chìm lấy hấn. Phượng Âm sững sờ nhìn hấn lúc này đã hoàn toàn bị che phủ không còn thấy được nữa. Nhưng lại vẫn nghe được giọng nói của hấn, thấy được chuyển động của hấn.

Hắn vừa quỳ vừa lê bước về phía trước, mỗi bước đi đều để lại vết máu. Trên bậc thang là từng tác dao sắc bén, mỗi lần hắn quỳ xuống lại như xé da xé thịt. Tuy vậy hắn vẫn như không có cảm giác, từng bước đập đầu, lê thân về phía trước.

Hắn chưa từng cảm thấy mình lại may mắn dường này, vì thế càng thành tâm thành kính.

“Cả đời Thái Uyên tội nghiệt vô số.” Hắn quỳ xuống, đập đầu, để mặc hồn phách cắn nuốt máu thịt, nụ cười vẫn treo trên mặt, tiến dần từng bước, “nhưng cả gan cầu xin trời cao ban ơn, để người ta yêu một đời bình an.”

Hắn vừa đập đầu vừa lê thân.

Bậc thang kéo dài vô hạn, mỗi bậc là một bản ghi chép nghiệt trái cả đời của hắn. Hắn đi được một nửa thì lão đạo muốn ngã nhưng vẫn kiên trì đi tiếp.

“Xin lỗi...”

“Xin lỗi...”

“Rất xin lỗi...”

Hắn vừa nói vừa đau đớn bởi da thịt rách toang. Thậm chí đã trở nên hỗn độn nhưng lòng hắn vẫn bình lặng, trong đầu lặp đi lặp lại cảnh tượng năm đó.

Hắn như thấy được bên cạnh Thiếu hoàng cung, một Hòa phượng rực rỡ, một Nguyên quân ngạo mạn;

Hắn như thấy được nàng ở trong lòng hắn, dần hóa thành mỹ nhân;

Hắn như thấy được hết lần này đến lần khác nàng ở nhà chờ hắn trở về;

Hắn như thấy được, Hồng Hoang ngàn dặm cát bụi mịt mù, hắn chuẩn bị cho nàng một lễ vật trường tồn. Hắn ôm lấy nữ tử đứng ở đó, đáy mắt long lanh nước đang ngửa đầu nhìn hắn, kiên định nói: “Cùng chàng bên chàng, mãi mãi không rời.”

Hắn nghĩ, hắn nhất định phải đi tiếp.

Con đường này hắn dù có chết, cũng muốn chết bên cạnh nàng.

Dù muôn vạn đau khổ, bất chấp mọi khó khăn, hắn cũng phải đi tiếp.

Bởi nàng đang ở đó, nàng đang chờ đợi hắn.

Không biết đã đi bao lâu, trên những bậc thang đã qua bê bết vết máu. Vô phương giới dần sáng hơn, những bậc thang hắn còn phải quỳ không nhiều nữa, bóng tối bủa vây hắn đã giảm đi nhưng khắp người hắn như chỉ còn lại bộ khung đầm máu. Bộ khung cũng sắp không duy trì được tư thế quỳ nữa. Mỗi bước hắn đi càng trở nên gian nan khó nhọc. Nhưng không biết có phải chấp niệm hắn quá nặng, hắn vẫn cố chống chọi, dùng cả tay cả chân lết về phía nàng.

Sau cùng, hắn đã đứng được bên cạnh nàng.

Thời gian như ngừng chảy, thế gian như ngừng trôi. Con người tuấn mỹ vô ngần trước mắt này chỉ còn lại bộ xương ướt máu nhưng vẫn cố chấp ngược nhìn nàng.

Hình dáng đáng sợ vậy mà lại làm lòng nàng ấm áp, đau thương.

Nàng rơi lệ, hắn lại nhếch môi cười.

Rồi hắn vươn tay nắm lấy mép váy nàng, phủ phục trên đất, khàn khàn nói: “Nguyện dùng cả đời ta đổi cho nàng một kiếp bình an.”

Dứt lời bóng tối trên người hắn dần tiêu tán dưới sự gột rửa của nắng trời.

Vô phương giới âm âm rung chuyển, Vô Phương nghiêng đầu, mắt ngập đầy niềm sung sướng. Phượng Âm không thể nhúc nhích, nàng chỉ có thể ngồi im trên đó nhìn người đang chặt vật nắm chặt váy mình mà rơi lệ.

Không nói thêm gì nữa, cũng không đau thương nữa,

Vô phương giới tan biến, Phượng Âm lại có thể cử động, nàng nhào về phía hắn, ôm hắn thật chặt.

Máu trên người hắn dính lên người nàng, hai người cùng từ không trung rơi xuống.

Thái Uyên mỉm cười, dù khuôn mặt chỉ còn khung xương nhưng nét cười vẫn nhu hòa: “Nếu chúng ta phải chết, nàng có sợ không?”

“Thiếp không sợ chết cùng chàng.” Phượng Âm ôm chặt lấy hắn, nức nở nói, “thiếp chỉ sợ phải sống một mình.”

Vì thế, tận kiếp phù du, ước định thành si.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiếu Vong Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Đại kết cục

Phượng Âm nằm trên giường băng, vừa gặm quả táo vừa nghe Diệp Tiểu báo cáo tình hình.

Ngày ấy Vô phương giới sụp xuống, hai người được Vô Phương chưa từng bước chân ra khỏi Vô phương giới đưa về, bởi vì cả hai đều trọng thương nên được tách ra chăm sóc.

Phượng Âm đối với chuyện này buồn bực vô cùng, vốn muốn định để Thái Uyên lại đây phụng sự nàng, vậy mà Diệp Tiểu lại đến trước.

Diệp Tiểu bệnh nặng mới khỏi không lâu, nên Bách Lý Quân Hoa cũng theo tới. Bách Lý vừa vào cửa, Phượng Âm đã ném bay chiếc giấy qua, gào lên: “Bách Lý Quân Hoa và chó không được vào!” Nói xong còn hùng hổ chống nạnh nhìn cặp vợ chồng ở cửa.

Bách Lý Quân Hoa nhú mày, vẻ mặt hết chi ‘ta không so đo với tiểu nhân’, quay qua dặn dò Diệp Tiểu hai câu thì xoay người tránh ra.

Diệp Tiểu tự động bước tới ngồi cạnh nàng, sau khi kể lể một thời một hồi mấy chuyện phát sinh gần đây thì bỗng nhiên cười: “Nói đến ta mới nhớ ra một chuyện.”

“Gi?” Phượng Âm vừa tự gọt táo cho mình vừa buồn bực. Vì sao người phải gọt táo lại không có ở đây...

“Ồ, là thế này,” Diệp Tiểu thay đổi tư thế ngồi thoải mái hơn rồi chậm rãi nói, “Quân Hoa ấy mà, gần đây đang tính đem người đi tìm Thái Uyên tính sổ. Ngươi có biết... tuy rằng vị kia nhà ngươi sức chiến đấu rất mạnh nhưng hiện giờ đã không còn là Ma quân nên cũng không phải không thể đánh bại.

“Bách Lý Quân Hoa...” Diệp Tiểu mới vừa nói đến đó Phượng Âm đã nổi trận lôi đình quát lên, Diệp Tiểu lại lạnh mắt liếc nàng khiến Phượng Âm sực nhớ ra...

Khụ khụ, vị kia nhà nàng hình như không làm được mấy chuyện phúc hậu chút hay sao ấy.

“Ta ấy mà, vẫn luôn đề cao hòa bình, không thích họ động đao động thương đâu...”

Phượng Âm: “...”

—Vâng, ngài đề cao hòa bình, có thể giải thích thử năm đó trong đại chiến tiên ma, chiến tích huy hoàng ngài dẫm nát đầu quân địch trên núi là thế nào không?

“Nhưng Quân Hoa lại hơi nóng nảy. À không... rất nóng nảy. Nhưng cũng bị ta áp chế được rồi.”

Nghe nàng quanh co lòng vòng, Phượng Âm điên tiết: “Ngươi nói thẳng trọng điểm được không?”

“Khụ,” Diệp Tiểu cười gian, “có thể để Thái Uyên đến xoa giận Quân Hoa được không? Dù sao hấn xuống tay với ta cũng độc quá... giờ ta gặp hấn thì lại bị bóng ma tâm lý...”

“Đương nhiên!” Vừa nghe vậy đến cả Phượng Âm cũng nổi giận. Bởi vậy hôm sau, lúc Thái Uyên vác theo bộ xương khô đến, Phượng Âm ra lệnh khóa cửa, ngồi trên giường gào với ra ngoài: “Nếu Bách Lý Quân Hoa không cho chàng phong thư đảm bảo, chàng cũng đừng tới gặp thiếp!”

Lời nàng hùng hồn khí thế lắm, khiến Thái Uyên thấy quen quen, hấn dần do một lúc mới chợt nhớ ra rất nhiều năm trước, hắc y nhân tới cửa gặp hấn bàn chuyện giao dịch về Mặc Tử Dạ cũng nói năng y hệt như vậy.

Thế nên đầu óc hấn chợt lóe sáng: “Nói đi, nàng có phải cái tên năm đó muốn ta đi treu đùa Mặc Tử Dạ không?”

Bên trong nín bật vài giây, một lát sau, vài ba món lật vật nhưng đủ nặng, đủ cứng như binh hoa, giấy, đá lạnh xoèn xoẹt bay ra đập vào mặt hấn, còn kèm theo âm thanh nữ tử đang vùng vẫy.

“Buông ra! Để lão tử ra ngoài giết hấn!”

“Buông ra!”

Cái chuyện mắt mặt này đó mà, tự tìm tới cửa để nhờ người ta chinh người, kết quả lại bị chinh ngược lại đang bị hấn lôi ra làm trò cười trước mặt nhiều người thế này thật mắt mặt! Mắt mặt quá đi!

Nghe tiếng người bên trong, chớp mắt Thái Uyên sực nhớ đến mình vừa gây ra chuyện gì bèn không nói không rằng xoay người chạy mất dạng.

Hôm sau hấn lại tới cửa, Phụng Âm vẫn không chịu gặp hấn, hấn suy suy tính tính, liên tiếp tới cửa bảy ngày, cuối cùng cũng hiểu lần này nàng nói thật rồi. Hấn muốn gặp nàng thì phải có thư chứng nhận của Bách Lý Quân Hoa, nếu trước kia hấn không gây chuyện với Diệp Tiểu thì đừng nói một bức thư, với quan hệ giữa hấn và Bách Lý thì một trăm bức cũng chẳng thành vấn đề, còn tự tay viết nữa kìa. Nhưng sau khi xảy ra chuyện với Diệp Tiểu thì...

Ờ thì dù rằng không quá nghiêm trọng, đa phần chỉ bị thương ngoài da hù người xiu thôi, cả thuốc giải hấn cũng trình ra rồi, nhưng... Đó là tâm can bảo bối của Bách Lý Quân Hoa đó, nên việc hấn muốn đem quân tới xét nhà phóng hỏa chặn đường hấn vài tháng nay, Thái Uyên hết sức là thấu hiểu.

Tuy nghe nói gần đây hấn đã được Diệp Tiểu can ngăn không cho đánh chết người nhưng muốn lấy được thư chứng nhận từ tay hấn thì coi bộ...

Còn khó hơn thử thách với Mặc Từ Dạ nữa kìa!

Chuyện này khiến Thái Uyên rất chi là khó xử. Nhưng con người hấn có một ưu điểm, chính là đa mạt đủ dày, bởi thế không nhiều lời, vào nửa đêm, bản thân hấn tự múa bút thảo ra một bức thư chứng nhận, hôm sau đứng canh trước cửa Bồng Lai đảo.

Bồng Lai đảo đã hạ lệnh cấm với hấn nên chỉ vừa mới đến cửa đã bị ngăn lại, hấn không vào, chỉ ở bên ngoài đùa giỡn thủ vệ canh giữ Bồng Lai đảo. Đến hừng đông, Bách Lý Quân Hoa đích thân đưa phu nhân đi làm, hấn vọt tới, nắm tay Bách Lý Quân Hoa vồn vã nói: “Ái chà, Quân Hoa huynh, đã lâu không gặp, lại đây giúp đệ ký một chữ vào thư chứng nhận này đi!”

Vừa mới dứt lời, Bách Lý Quân Hoa vô cùng bình tĩnh đưa tay với vào trong áo, sau đó...

Một cây quạt bất ngờ được rút ra.

Cuồng phong cuốn phăng hấn ra xa mười mấy ngọn núi.

Trước tình huống này Thái Uyên cảm thấy cực độ bị phẫn. Nhưng hấn có một trái tim kiên cường, hôm sau lại tiếp tục bay...

Bay đi bay lại, cuối cùng Bách Lý Quân Hoa không thể nhịn được nữa, vào lần thứ 138 hấn đưa thiệp mời uống rượu tới, Bách Lý Quân Hoa cầm lấy xông vọt ra ngoài.

Khí thế rừng rực lao vào tửu quán, nắm cổ Thái Uyên lôi đi.

Hai người đánh đấm ngay ngoài đường.

Pháp thuật chẳng mấy may đụng đến, chỉ tay không giao đấu. Xung quanh người người vây lại xem, thấy hai nam tử anh tuấn đánh qua đánh lại bùn đất văng tứ tung.

Hai người đánh nửa ngày, thấm mệt rồi mới buông đối phương ra, hồng hộc ngồi nghỉ.

Hai người ngồi dưới đất thở dốc, Thái Uyên dùng mu bàn tay lau khô vết máu bên khóe miệng, đoạn bắt mắt quát: “Rượu ngươi có uống không?”

“Ngươi mời?” Bách Lý Quân Hoa mắt còn chẳng buồn giương lên, lời nói thì cẩu kính.

“Vớ vẩn, lão tử đưa thiệp đương nhiên là lão tử mời.”

“Vậy thì đi.” Bách Lý Quân Hoa đứng lên, xoay người đi vào tửu lâu. Thái Uyên nhanh chân đuổi theo nói: “Này, ngươi xuống tay cũng độc thật.”

“Hừ, với ngươi còn nhẹ chán.” Bách Lý Quân Hoa quét mắt nhìn hấn rồi cười lạnh: “Nói thế nào nhỉ? Ta không chém chết ngươi là đang tích đức cho vợ ta đấy.”

“Vợ ngươi chẳng phải vẫn khỏe re đó thôi. Nếu không phải ta nghĩ đến ngươi thì lúc này mộ vợ ngươi đã xanh cỏ rồi đấy.”

“Ngươi còn dám nói?” Bách Lý Quân Hoa phẫn nộ hất tay.

Thái Uyên vội vàng đổi mặt, nghiêm chỉnh nói: “Thôi, là lỗi của ta, ta sai rồi, được chưa?”

“Nể mặt vợ ta, tha cho ngươi lần này.” Bách Lý Quân Hoa hừ lạnh quay đầu đi.

Thái Uyên cười lấy lòng: “Vậy... thư chứng nhận?”

Bách Lý Quân Hoa: “...”

Thật chỉ muốn đập hấn một trận...

Dù nói thế nào, khi thư chứng nhận của Bách Lý Quân Hoa tới tay, Thái Uyên đêm hôm chạy tới giao nộp cho Phụng Âm.

Thật ra Phụng Âm cũng cố nhin không gặp Thái Uyên nên khi thư vừa đến, nàng đã vội cho người mở cửa. Kết quả là cửa đã mở...

Hả? Không có ai?!

Phụng Âm cố nén cơn giận, túm cổ gã thị hầu: “Người đâu?!”

Gã hoảng hốt nhìn sắc mặt Phụng Âm nhưng vẫn phải run rẩy trả lời: “Dạ... Ồ... Thần quân nói... Ngài ấy giận rồi... Ồ... Người phải tự đi tìm ngài ấy...”

“Chàng ở đâu?!” Phụng Âm nói chuyện như quát.

Gã thị hầu sắp khóc tới nơi rồi: “Không biết ạ... Thần quân nói người phải tự tìm...”

Tự! Tự!

Chàng nghĩ mình đáng giá lắm hả?

Phụng Âm quay lại phòng, mang theo trường thương cười gió bay đi.

Vừa đi không lâu bỗng thấy một mũi tên chỉ về phía trước, viết ‘Đường này’.

Phụng Âm: “...”

Rất ư là sĩ nhục chỉ số thông minh của nàng!

Vì thế Phụng Âm bắt kẻ mệt mỏi đi theo hướng mũi tên, tới được một cánh rừng. Sau rừng có tiếng thác nước, nàng nhảy xuống, đang định dậm bước đi vào thì đột nhiên dừng lại.

Đẹp quá, cảnh tượng tươi đẹp như trong mộng vậy, khiến nàng chẳng muốn bước tiếp.

Nhưng bên trong lại vang lên tiếng lật sách hấp dẫn nàng, nàng hít một hơi thật sâu, dùng trường thương vén cành liễu rủ rồi bước vào, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy hắn.

Lúc ấy, trăng ngăm bóng nước, sáng một mảnh.

Hắn nằm dưới gốc cây bồ đề, tay cầm quyển sách cổ đã ố vàng, sắc mặt đậm nhạt.

Thiên địa kính diễn một hồi sinh ly tử biệt, sóng to gió cả lại chẳng làm lòng hắn dao động.

Hắn nghe được tiếng nàng bước tới thì ngẩng đầu lên. Trên khuôn mặt anh tuấn, khóe môi hơi nhếch lên như mừng như vui.

Nàng chậm chậm bước qua, hắn vươn tay, nàng đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn.

Từ đó về sau, nhân khán hoa thế, tọa tiểu trường sinh.

Tận kiếp phù sinh, nguyện cùng chàng, nhất thế tiêu dao.

Hoàn Văn Toàn

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Mộng Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.